NEMIRA YOUNG ADULT

panica

Bestseller *New York Times*

LAUREN OLIVER

LAUREN OLIVER

PANICA

Original: *Panic* (2014)

Traducere din limba engleză de:
DORINA TĂTĂRAN

virtual-project.eu

NEMIRA
2016

SÂMBĂTĂ, 18 IUNIE

HEATHER

Apa era atât de rece, că îi tăie respirația lui Heather, când trecu printre tinerii adunați pe mal, cu picioarele în apa mică, fluturând prosoape și pancarte improvizate, ovaționându-i pe cei care urmau să sară. Trase aer în piept și se băgă sub apă. Vocile, strigătele și râsetele încetară pe dată să se mai audă. O singură voce rămase cu ea.

N-am vrut să se întâmple asta.

Ochii aceia; genele lungi, alunița de sub sprânceana dreaptă.

E ceva ce mă atrage la ea.

Ceva ce mă atrage la ea. Cu alte cuvinte: nimic nu mă atrage la tine.

Plănuise să îi spună că îl iubește, în seara aceea.

Senzația de frig era pur și simplu răsunătoare, un vuiet prin corpul ei. Își simțea pantalonii scurți din blugi de parcă ar fi fost plini cu pietre. Din fericire, anii în care înfruntase golful cu Bishop și se întrecuseră la cariera de piatră făcuseră din Heather Nill o înotătoare puternică.

În apă erau o mulțime de trupuri care se răsuceau, stropeau și țopăiau, adică săritorii, și oameni care se alăturaseră înotului lor festiv și intraseră în apa de la carieră îmbrăcați, cu dozele de bere și cu jointurile. Auzea un ritm îndepărtat, o reverberație slabă, de care se lăsă purtată prin apă, fără gânduri, fără teamă.

Asta însemna Panica: să nu îți fie teamă.

Scoase capul la suprafață să ia aer și văzu că deja traversase fâșia îngustă de apă și ajunsese pe malul opus: o grămadă neregulată de roci acoperite cu mușchi verde și negru, adunate laolaltă ca un străvechi morman de Lego. Pline de fisuri și crăpături, se înălțau spre cer, deasupra apei.

Treizeci și unu de oameni săriseră deja, toți prieteni de-ai lui Heather și foști colegi de clasă. Doar un grup mic rămăsese sus pe culme, pe buza stâncoasă și crestată a țărmului, ce se întindea în aer deasupra apei, în partea de nord, ca un dinte uriaș, care își croise drum în pământ.

Era prea întuneric să îi vadă. Lanternele și focul de tabără luminau doar țărmul și puțin din apa ca cerneala și fețele celor care săriseră și care încă pluteau la suprafață, triumfători, prea fericiți să simtă frigul și luându-i în zeflemea pe ceilalți competitori. Vârful crestei era o întunecime sălbatică, unde copacii încălecau stânca sau poate stânca se pierdea printre copaci.

Dar Heather știa cine sunt. Toți competitorii trebuiau să se prezinte când ajungeau sus pe creastă, apoi Diggin Rodgers, comentatorul sportiv al acelui an, striga numele fiecăruia în megafonul pe care îl împrumutase de la fratele lui mai mare, care era polițist. Trei oameni mai trebuiau să sară: Merl Tracey, Derek Klieg și Natalie Velez. Nat. Cea mai bună prietenă a lui Heather.

Heather își vârî degetele într-o fisură din stâncă și se ridică. Mai devreme, dar și în anii trecuți, se uitase cum toți jucătorii se cățăraseră pe creastă, ca niște insecte uriașe, mustind de apă. În fiecare an, oamenii se întreceau să fie primii care săreau, deși nu câștigau niciun punct în plus. Era o chestie de orgoliu.

Se lovi tare cu genunchiul de o stâncă ascuțită. Când se uită în jos, văzu sânge picurându-i din rotulă. În mod ciudat, nu simțea nicio durere. Și, cu toate că ceilalți încă ovaționau și strigau, îi auzea parcă din depărtare. Cuvintele lui Matt acopereau toate vocile.

Uite ce e, pur și simplu, nu merge.

E ceva ce mă atrage la ea.

Dar putem fi prieteni.

Aerul era răcoros. Vântul se întețise și sufla printre copacii bătrâni, astfel încât din pădure se auzea un șuierat pătrunzător, dar ea nu mai simțea frigul. Inima îi bătea cu putere și o simțea în gât. Găsi o altă fisură în stâncă, își sprijini picioarele pe mușchiul alunecos și se ridică, așa cum văzuse că făceau jucătorii în fiecare vară, încă de când era în clasa a opta. Auzea vag vocea lui Diggin, distorsionată de megafon.

— Ultimul în joc… un concurent nou…

Dar jumătate dintre cuvintele lui se pierdură în vânt.

Sus, sus, sus, ignorând durerea din degete, încercând să rămână pe partea stângă a crestei, unde stâncile se adunau una în alta, formând o margine lată, pe care era ușor de urcat. Brusc, o siluetă întunecată trecu pe lângă ea. Aproape că

alunecă. În ultima clipă, își propti picioarele mai bine pe marginea îngustă și își înfipse bine degetele, să se sprijine. Un val de ovații se auzi și primul ei gând fu: Natalie. Dar apoi răsună vocea lui Diggin:

— Și, iată-l, doamnelor și domnilor! Merl Tracey, al treizeci și doilea concurent al nostru!

Aproape ajunsese sus. Riscă o privire în spate și văzu o pantă stâncoasă, abruptă și apa întunecată lovindu-se de stâncile de jos. Brusc, i se păru că era o distanță de milioane de mile. O clipă ceața din minte i se risipi, furia și durerea dispărură și își dori să se târască înapoi la siguranța malului, unde o aștepta Bishop. Puteau merge la Dot’s, să mănânce gofre cu mult unt și cu multă smântână. Puteau să se plimbe cu mașina, cu geamurile deschise, să asculte greierii sau să stea pe capota mașinii lui vorbind nimicuri.

Dar era prea târziu. Vocea lui Matt îi reveni în minte și continuă să urce.

•

Nimeni nu știe cine a inventat Panica sau când a început. Există mai multe teorii. Unii dau vina pe închiderea fabricii de hârtie, care pusese pe liber, peste noapte, patruzeci la sută din populația adultă din Carp, New York. Lui Mike Dickinson, cunoscut pentru că fusese arestat pentru trafic cu droguri exact în noaptea balului de absolvire, iar acum schimbă frâne la Jiffy Lube, pe Route 22, îi place să-și atribuie meritul; de aceea el continuă să se ducă la săritura din deschiderea jocului, chiar și la șapte ani după absolvire.

Niciuna dintre povești nu e adevărată, oricum. La fel ca multe alte lucruri din Carp, un orășel sărac, cu doisprezece mii de locuitori, aflat la mama zmeilor, Panica începuse pentru că era vară și nu era nimic altceva de făcut acolo.

Regulile sunt simple. În prima zi după absolvire are loc săritura de deschidere, iar jocul continuă toată vara. După ultima înfruntare, câștigătorul ia premiul. Toți cei de la Carp High pun bani, fără excepție. Taxa este de un dolar pe zi, pentru fiecare zi de școală, din septembrie până în iunie. Cei care refuză să plătească primesc avertizări care pot fi blânde sau convingătoare: dulapul vandalizat, geamuri sparte, fețe sparte.

Și e cinstit. Oricine vrea să joace are șansa să câștige.

O altă regulă: toți seniorii, dar numai seniorii, sunt eligibili și trebuie să-și anunțe intenția de a concura participând la săritură, prima dintre întreceri. Uneori, se înscriu și patruzeci de tineri. Și există un singur câștigător. Doi arbitri planifică jocul, denumesc întrecerile, transmit instrucțiunile, oferă premii și deduc puncte. Ei sunt aleși de către arbitrii din anul precedent, în secret. Nimeni, în toată istoria jocului, n-a spus vreodată că ar fi fost arbitru.

Au existat suspiciuni, desigur, zvonuri și speculații. Carp e un oraș mic, iar arbitrii sunt plătiți. De exemplu, cum de Myra Campbell, care mereu fura prânzul de la cantină, pentru că nu avea mâncare acasă, și-a permis, brusc, acea Honda? Ea le-a spus că îi murise un unchi. Dar nimeni nu auzise vreodată de unchiul ei, de fapt, nimeni nu se gândise vreodată la Myra, până când venise cu mașina aceea, cu geamurile lăsate, fumând, cu soarele reflectându-se atât de puternic în parbriz că aproape îi acoperise zâmbetul.

Doi arbitri aleși în secret, sub jurământ de taină, care lucrează împreună. Asta e regula. Altfel, ar putea fi mituiți și chiar amenințați. De aceea sunt doi, pentru a fi siguri că lucrurile rămân echilibrate, pentru a reduce riscul ca unul dintre ei să trișeze și să divulge informații, să ofere ponturi. Dacă jucătorii știu la ce să se aștepte, se pot pregăti. Și nu e cinstit deloc. Parțial, elementul-surpriză, faptul că nu se cunoaște nimic îi elimină unul câte unul.

De obicei, miza ajunge la 50.000 $, după ce sunt deduse taxele și arbitrii – oricine ar fi ei – își iau partea. Cu patru ani în urmă, Tommy O’Hare și-a luat câștigurile, a cumpărat de la amanet două obiecte, unul fiind un Ford galben-lămâie, s-a dus direct în Las Vegas și a jucat toți banii pe negru, la ruletă.

În anul următor, Lauren Davis și-a pus dinți noi și o pereche de țâțe noi, apoi s-a mutat în New York. S-a întors în Carp după două Crăciunuri și a stat cât să-și etaleze o poșetă nouă și un nas și mai nou, apoi a fugit înapoi. Zvonurile au rămas în urma ei: ieșea cu fostul producător al unui reality show despre slăbit; era model pentru Victoria’s Secret, deși nimeni nu o văzuse vreodată în vreun catalog. (Și mulți dintre băieți chiar se uitaseră prin ele.)

Conrad Spurlock s-a apucat de făcut metamfetamină – afacerea tatălui său – și a băgat banii într-un atelier nou, pe

Mallory Road, după ce un altul le arsese din temelii. Iar Sean McManus a folosit banii să meargă la facultate; vrea să devină medic.

În șapte ani de joc au fost trei morți, patru, dacă o luăm în calcul și pe cea a lui Tommy O'Hare, care s-a împușcat cu cel de-al doilea obiect cumpărat de la amanet, după ce la ruletă i-a ieșit numărul pariat, dar pe roșu.

Vezi? Până și câștigătorii Panicii se tem de ceva.

•

Așadar, să ne întoarcem la ziua de după absolvire, cea în care se dă startul Panicii, ziua săriturii. Să derulăm înapoi, până pe malul apei, dar să ne oprim cu câteva ore înainte ca Heather să ajungă pe creastă, împietrită, îngrozită de ideea de a sări.

Întoarce camera încet. Nu am ajuns încă. Mai avem puțin, totuși.

DODGE

Nimeni de pe mal nu îl încuraja pe Dodge Mason, nici nu l-ar fi ovaționat nimeni, indiferent cât de departe ar fi ajuns. Nu conta. Tot ce conta era câștigul. Iar Dodge avea un secret, știa ceva despre Panică, probabil că știa mai mult decât oricare dintre cei aflați pe plajă. De fapt, avea două secrete.

Lui Dodge îi plăceau secretele. Îi dădeau energie, îl făceau să se simtă puternic. Când era mic, spunea chiar că avea propria lume secretă, un loc personal al umbrelor, unde putea să se ghemuiască și să se ascundă. Chiar și acum, în zilele proaste ale Daynei, când durerea era nimicitoare și începea să plângă, când mama lui stropea toată casa cu Febreze și îl invita pe noul ei iubit de rahat, iar Dodge auzea târziu în noapte cum patul lovea peretele, de parcă l-ar fi lovit un pumn în stomac, el era tentat să se cufunde în acel loc întunecat, plăcut și doar al lui.

La școală, toți îl considerau un laș. Dodge știa asta. Arăta ca un laș. Întotdeauna fusese înalt și slab, ascuțit, exact ca tatăl său, cum îi spunea mama lui. Din câte știa, trupul slab și pielea închisă la culoare erau singurele lucruri moștenite de la tatăl său, un dominican care lucrase la construcția de acoperișuri și cu care mama lui fusese împreună pentru câteva clipe încinse,

pe vremea când locuia în Miami. Dodge nu-și amintea nici măcar numele lui. Roberto. Sau Rodrigo. Sau vreun alt rahat d-ăsta.

Când rămăseseră blocați pentru prima dată în Carp (mereu se gândea astfel la situația lor, că rămăseseră blocați acolo; el, Dayna și mama lui erau ca niște pungi din plastic goale, care rătăceau prin țară purtate de vânt și din când în când se agățau de vreun stâlp de telefon sau pe sub roțile vreunei camionete, unde rămâneau o vreme), fusese bătut de trei ori: mai întâi de Greg O'Hare, apoi de Zev Keller și pe urmă, din nou, de Greg O'Hare, doar să se asigure că Dodge cunoștea regulile. Iar Dodge nu ripostase. Nici măcar o dată.

Fusese și în situații mai rele.

Iar acela era al doilea secret al lui Dodge și sursa puterii lui. Nu se temea. Pur și simplu, nu-i păsa. Iar asta era cu totul și cu totul altceva.

Cerul era presărat cu roșu, și purpuriu, și portocaliu. Lui Dodge îi părea că seamănă cu o vânătaie imensă sau cu o poză făcută în interiorul unui corp. Mai era vreo oră până la apus și până la miză, apoi urma săritura.

Dodge deschise o bere. Prima și singura. Nu voia să fie amețit și nici nu trebuia să fie. Dar fusese o zi caldă și venise direct de la Home Depot și îi era sete.

Lumea abia începea să se adune. Din când în când, Dodge auzea din depărtare vreo portieră trântită, câte un strigăt dintre copaci, vacarmul muzicii. Whippoorwill Road era la distanță de vreun sfert de milă; tinerii începeau să apară de pe potecă, croindu-și drum prin vegetația deasă, dând la o parte mușchii ce atârnau și vița-de-vie, cărând cu ei lăzi frigorifice, sticle și difuzoare de iPod, punând ochii pe vreun petic de nisip.

Școala se terminase. De tot, pentru totdeauna. Trase aer în piept. Dintre toate locurile unde trăise – Chicago, DC, Dallas, Richmond, Ohio, Rhode Island, Oklahoma, New Orleans –, New York mirosea cel mai bine. La fel ca maturizarea și schimbarea, lucrurile se transformau și deveneau alte lucruri.

Ray Hanrahan și prietenii lui ajunseseră primii. Nu era surprinzător. Deși concurenții nu erau anunțați oficial până în momentul săriturii, Ray se lăuda de câteva luni că el va lua acasă premiul, la fel cum făcuse fratele lui, cu doi ani în urmă. Luke câștigase la limită, în ultima rundă. Plecase cu cincizeci de

miare. Celălalt concurent nu plecase deloc. Dacă medicii spuneau adevărul, nu avea să mai umble vreodată.

Dodge învârti o monedă în palmă, o făcu să dispară, apoi să reapară între degetele lui. În clasa a patra, iubitul mamei lui – nu-și amintea care dintre ei – îi cumpărase o carte despre trucurile magicienilor. Locuiseră în Oklahoma în anul acela, o hazna într-un bazin plat, unde soarele pârlea pământul și iarba, iar el petrecuse o vară întreagă învățând cum să scoată monede din urechi și să vâre o carte de joc în buzunar atât de repede încât să nu fie observată.

La început fusese doar o modalitate de a-și umple timpul, dar devenise obsesie. Era ceva rafinat în asta: în felul în care oamenii vedeau fără să vadă, în felul cum mintea completa ceea ce se aștepta să vadă, în felul cum ochii te trădau.

El știa că Panica era un mare truc de magie. Arbitrii erau magicienii; restul erau doar o adunătură de gură-cască tâmpiți.

Urmă Mike Dickinson, cu doi prieteni, toți vizibil băuți. Părul lui Dick începuse să se rărească și îi văzu bucăți de scalp când se aplecă să lase pe plajă geanta frigorifică. Prietenii lui cărau un scaun vechi de salvamar: tronul pe care Diggin, crainicul, avea să stea pe durata evenimentului.

Dodge auzi un bâzâit ascuțit. Lovi fără să se gândească și prinse țânțarul exact când începea să se hrănească, astfel că pe călcâiul lui gol rămase o urmă neagră. Ura țânțarii. Păianjenii la fel, deși îi plăceau alte insecte, le găsea fascinante. Într-un fel, erau ca oamenii: proaste și, uneori, rele, orbite de nevoie.

Cerul se întuneca; lumina se estompa, la fel și culorile, care dispăreau după linia copacilor, dincolo de creastă, de parcă cineva le trăgea într-acolo.

Heather Nill sosi și ea pe plajă, urmată de Nat Velez și, în cele din urmă, de Bishop Marks, grăbindu-se în urma lor, fericit ca un ciobănesc imens. Chiar și de la distanță, Dodge își dădea seama că ambele fete erau încordate. Heather își făcuse ceva la păr. Nu știa ce, dar nu era adunat în obișnuita coadă de cal și chiar arăta de parcă și l-ar fi îndreptat. Și nu era sigur, dar parcă era machiată.

Se gândi dacă să se ridice și să meargă să le salute. Heather era super. Îi plăcea că era înaltă și dură, în felul ei. Îi plăceau umerii ei lați și felul în care se deplasa, cu spatele drept, deși era sigur că ea și-ar fi dorit să fie cu câțiva centimetri mai

scundă, își dădea seama după faptul că purta doar pantofi fără toc și teniși cu talpă joasă.

Dar, dacă se ridica, trebuia să vorbească și cu Natalie și simțea un nod în stomac numai privind-o de la distanță, de parcă ar fi fost lovit. Nat nu era chiar rea cu el, nu la fel ca alți copii de la școală, dar nu era nici drăguță, iar asta îl deranja mai mult decât orice altceva. De obicei, ea îi zâmbea vag, când îl găsea vorbind cu Heather și, în timp ce privirea ei trecea peste el, prin el, își dădea seama că, de fapt, ea nu s-ar uita la el absolut niciodată. La focul de tabără de la sfârșitul anului școlar, cu un an în urmă, îi greșise numele și îi spusese Dave. El se dusese doar pentru că sperase să o vadă. Iar acolo, în mulțime, o zărise; se dusese spre ea, amețit de zgomot, și de căldură, și de shotul de whisky pe care îl băuse în parcare, cu intenția de a vorbi cu ea pentru prima dată. Exact când se întinsese să o atingă pe cot, ea făcuse un pas înapoi și îl călcase.

„Vai! Scuze, Dave”, îi spusese chicotind.

Respirația ei mirosea a vanilie și a votcă. Stomacul parcă i se deschisese, iar mațele îi căzuseră până în pământ. În grupa lor absolviseră doar 107 elevi din 150, câți începuseră. Iar ea nici măcar nu-i știa numele.

Așa că acum rămase pe loc, cu degetele mari înfipte în pământ, așteptând fluierul de început.

Avea să câștige.

Avea să câștige pentru Dayna.

Avea să câștige pentru răzbunare.

HEATHER

— Probă, probă, unu, doi, trei.

Diggin testa megafonul. Vechea carieră de pe Whippoorwill Road, goală de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, fusese umplută cu apă în anii cincizeci, pentru a se amenaja un spațiu de înot. Înspre sud era plaja: o fâșie îngustă de nisip și piatră, pe care se presupunea că accesul era interzis după ce se întuneca, dar rar folosită înainte; o grămadă de mucuri de țigări, cutii de bere, pungi goale și, uneori, prezervative aruncate pe jos, ca niște meduze cilindrice.

În seara aceea, plaja era aglomerată, plină cu pături și scaune de plajă, aerul, greu de mirosul de insecticid folosit contra țânțarilor și de băutură.

Heather închise ochii și inspiră adânc. Acela era mirosul Panicii, mirosul verii. La malul apei se produse o explozie de culori și sunete, țipete și râsete. Artificii. Într-o strălucire rapidă de roșu și verde, Heather le văzu pe Kaitlin Frost și pe Shayna Lambert râzând, în timp ce Patrick Culbert încerca să mai aprindă câteva artificii.

Ciudat. Ceremonia de absolvire fusese doar cu o zi înainte – Heather renunțase să participe, deoarece Krista, mama ei, nu apăruse și se gândise că nu avea rost să pretindă că era cine știe ce chestie glorioasă să treacă peste patru ani de cursuri obligatorii. Dar ea deja se simțea de parcă trecuseră ani de când terminase liceul, de parcă totul fusese un vis lung și insipid. Poate, se gândi, era din cauză că oamenii nu se schimbă. Toate zilele se adunau una în alta, iar acum aveau să fie absorbite în trecut.

În Carp nu se întâmpla niciodată nimic. Nu existau surprize.

Vocea lui Diggin răsună peste mulțime.

— Doamnelor și domnilor, am de făcut un anunț: a început vacanța de vară.

Începea. Toată lumea ovaționa. Urmă un alt val de artificii. Erau în mijlocul pădurii, la cinci mile de cea mai apropiată casă. Puteau face zgomot cât voiau. Puteau să urle. Nimeni nu îi auzea.

Heather știa că ar fi trebuit să îi spună lui Nat ceva încurajator, ea și Bishop erau acolo pentru Natalie, să o susțină moral. Bishop făcuse chiar o pancartă: Hai, Nat! Lângă îndemn, desenase o siluetă uriașă, Natalie își putea da seama că era ea, pentru că avea un hanorac roz și stătea pe o grămadă de bani.

— Cum de Nat nu are pantaloni? întrebă Heather.

— Poate că i-a pierdut în timpul săriturii, zise Bishop și se întoarse zâmbind spre Nat.

De câte ori zâmbea așa ochii lui se transformau din culoarea siropului în cea a mierii.

— Niciodată n-am fost bun la desen.

Lui Heather nu-i plăcea să vorbească despre Matt în fața lui Bishop. Nu suporta felul în care el își dădea ochii peste cap când

aducea vorba despre Matt, de parcă tocmai punea radioul pe un post cu muzică proastă. Dar, în cele din urmă, nu se abținu:

— Tot n-a venit.

Heather vorbi încet, să o audă doar Nat:

— Scuze, Nat. Știu că nu e momentul, adică, noi am venit pentru tine…

— E în regulă.

Nat se întinse și-i strânse mâna lui Heather. Se strâmbă, de parcă cineva ar fi pus-o să bea o limonadă neîndulcită.

— Uite ce e, Matt nu te merită, da? Poți să ai pe cineva mai bun decât el.

Heather se strădui să râdă.

— Ești cea mai bună prietenă a mea, Nat. E normal să nu mă minți.

Nat clătină din cap.

— Sunt sigură că va veni foarte curând. Jocul trebuie să înceapă.

Heather își verifică din nou telefonul, pentru a mia oară. Nimic. Îl oprise de câteva ori și îl repornise, doar să se convingă că funcționează. Vocea lui Diggin răsună din nou:

— Regulile Panicii sunt simple. Oricine poate participa, însă doar o persoană va câștiga.

Diggin anunță premiul.

67.000 $.

Heather se simți ca și cum ar fi fost lovită în stomac. 67.000 $. Probabil că era cel mai mare câștig dintotdeauna. Mulțimea începu să murmure, suma trecând printre ei ca un curent electric, ajungând pe buzele fiecăruia. *Rahat, omule, trebuie să fii nebun să nu joci.* Nat arăta de parcă tocmai ar fi înghițit o lingură mare de înghețată.

Diggin vorbi în continuare, neluând în seamă gălăgia, și le explică regulile – șase întreceri desfășurate vara, în condiții de strictă confidențialitate; eliminări după fiecare întrecere; probe individuale pentru fiecare participant care trecea de jumătate –, dar nimeni nu asculta. Era același discurs de fiecare dată. Heather urmărea Panica de când era în clasa a opta. Ar fi putut ține discursul chiar ea.

Suma aceea – 67.000 – i se înfășură în jurul inimii și i-o strânse. Fără să vrea, se gândi la tot ce ar putea face cu banii aceia; se gândi cât de departe ar putea pleca, ce ar putea să

cumpere, cât ar putea trăi cu ei. La câte mile depărtare de Carp ar putea ajunge.

Dar nu. Nu putea să îl părăsească pe Matt. Matt spusese că o iubește. El era viitorul ei. Strânsoarea din jurul inimii slăbi un pic și fata constată că putea să respire din nou. Lângă ea, Natalie își dădea jos pantalonii scurți din blugi și arunca din picioare pantofii.

— Îți vine să crezi? zise ea.

Aruncă tricoul tremurând. Lui Heather nu-i venea să creadă că insistase să poarte costumul acela de baie ridicol, care avea să dispară îndată ce va ajunge în apă. Natalie râsese. Poate așa, glumise ea, avea să câștige niște puncte în plus. Așa era Natalie: încăpățânată. Și vanitoasă. Heather tot nu înțelegea de ce hotărâse să participe. Lui Nat îi era frică de orice.

Cineva – probabil, Billy Wallace – fluieră.

— Frumos fund, Velez!

Nat îl ignoră, dar Heather își dădu seama că îl auzise și doar se prefăcea că nu îi place. Se întrebă ce ar spune Billy Wallace dacă ea ar fi cea îmbrăcată cu o bucățică de textil ca aceea. *Uau, ia uite cât de mare e chestia aia*! *Ai nevoie de un permis special să porți cu tine așa ceva*, *Heather*?

Dar Matt o iubea. Matt o considera drăguță.

Zgomotul de pe plajă se intensifică și deveni un vuiet: țipete și strigăte, oameni care fluturau pancarte făcute de ei și steaguri, artificii care explodau ca niște împușcături. Își dădu seama că venise momentul. Avea să se audă fluierul.

Panica era pe cale să înceapă.

Exact atunci îl văzu. Mulțimea se dăduse la o parte pentru scurt timp și îl zări, zâmbind, vorbind cu cineva; apoi îl pierdu în mulțime.

— E aici. Nat, e aici.

— Ce?

Nat nu mai era atentă. Vocea lui Heather se blocă. Pentru că mulțimea se risipise din nou, tocmai când ea pornise spre el, parcă purtată de gravitație – simțind o ușurare în piept, simțind că avea ocazia să îndrepte lucrurile, șansa de a face totul cum trebuie, măcar o dată iar în clipa aceea văzu că vorbea cu Delaney O’Brien.

Nu vorbeau doar. Șușoteau.

Apoi a sărutat-o.

Se auzi fluierul, ascuțit, în tăcerea bruscă, precum țipătul unei păsări ciudate.

•

Heather ajunse sus pe creastă exact când Derek Klieg porni și se aruncă în aer, cu trupul contorsionat, strigând. Câteva clipe mai târziu, se auziră ovații, când el ateriză.

Natalie era ghemuită la câțiva metri mai încolo, palidă; pentru un moment, lui Heather i se păru că o auzea numărând. Apoi, Nat se întoarse și clipi des, de parcă ar fi încercat să vadă clar fața lui Heather. Deschise gura și o închise la loc. Inima lui Heather bătea repede și puternic.

— Hei, Nat, zise ea, exact când aceasta se ridică.

— Ce naiba faci? se răsti Natalie.

Acum, Heather era conștientă de tot: durerea din mâini și din coapse, durerea din degete, mușcătura ascuțită a vântului. Natalie părea furioasă. Tremura, deși poate că era de la frig.

— O să sar, zise Heather și, spunând asta, își dădu seama cât de stupid suna, cât de stupid era.

Brusc, se gândi că ar putea vomita. O să te încurajez, îi zisese Heather lui Natalie. Vina era acolo, pulsând odată cu greața. Dar vocea lui Matt acoperea tot. Vocea lui Matt, iar sub ea imaginea unor pete de apă deasupra patului ei; sunetul estompat al muzicii din parc; mirosul de iarbă și de țigări; râsul și, mai târziu, țipătul cuiva. Tâmpitule…

— Nu poți sări, zise Nat privind-o fix. Eu sar.

— Vom sări împreună, spuse Heather.

Natalie înaintă doi pași. Heather văzu că strângea pumnii ritmic. Îi strânse, îi desfăcu. Îi strânse, îi desfăcu. Îi strânse, îi desfăcu. De trei ori.

— De ce faci asta?

Întrebarea fu aproape o șoaptă. Heather nu putu să răspundă. Nici măcar nu știa, nu prea bine. Tot ce știa – tot ce simțea – era că aceea era ultima ei șansă. Așa că zise doar:

— O să sar acum. Înainte să îmi pierd curajul.

Când se întoarse spre apă, Natalie se întinse spre ea, de parcă ar fi vrut să o tragă înapoi. Dar nu o făcu. Lui Heather i se părea că piatra de sub ea începuse să se miște, săltând ca un cal. Brusc, avu senzația îngrozitoare că își va pierde echilibrul, se va rostogoli pe panta abruptă și își va sparge capul.

Panica.

Înaintă cu pași mici, șovăitori și tot ajunse prea repede la margine.

— Prezintă-te! răsună vocea lui Diggin.

Sub ea, apa neagră ca petrolul era încă plină de oameni. Voia să strige – dați-vă la o parte, dați-vă la o parte, o să vă lovesc –, dar nu putea vorbi. Abia putea să respire. Parcă două pietre i-ar fi apăsat pe plămâni.

Și, brusc, își aminti de Chris Heinz care, cu patru ani în urmă, băuse o cinzeacă de votcă înainte să sară și alunecase. Sunetul produs de capul lui lovindu-se de pietre fusese slab, aproape ca al unui ou care se sparge. Își aminti cum toți alergaseră prin pădure; imaginea trupului său lovit și lipsit de viață, pe jumătate scufundat în apă.

— Spune-ți numele! zise Diggin din nou, iar mulțimea strigă: *Numele, numele, numele.*

Deschise gura și zise cu voce spartă:

— Heather. Heather Nill!

Vocea i se stinse, luată de vânt. Ovațiile continuară:

— Numele, numele, numele!

Apoi:

— Sari, sari, sari!

Se simțea albă pe dinăuntru; plină cu zăpadă. În gură avea gust de vomă. Trase aer în piept. Închise ochii.

Sări.

SÂMBĂTĂ, 25 IUNIE

HEATHER

Heather nu regretase niciodată ceva la fel de mult ca decizia luată pe plajă de a participa la joc. În zilele care urmaseră, îi păruse o nebunie. Poate că inhalase prea mulți aburi de alcool. Poate că imaginea lui Matt împreună cu Delaney o făcuse pe moment psihotică. Asta fusese, nu-i așa? Nu așa era construită apărarea, când oamenii o luau razna și își hăcuiau foștii cu toporul?

Dar ea era prea mândră să dea înapoi. Iar data primei întreceri continua să se apropie. În ciuda faptului că despărțirea o făcuse să își dorească să stea ascunsă, în ciuda faptului că făcea tot ce putea să evite pe toată lumea care o cunoștea chiar și numai puțin, veștile tot ajunseră la ea: turnurile de apă de lângă Copake fuseseră vandalizate, iar pe ele cineva desenase o dată. Sâmbătă. La apus.

Un mesaj și o invitație pentru toți jucătorii.

Se mișca lent, cât de lent putea, își petrecea nopțile ghemuită pe canapea, uitându-se la televizor cu sora ei, Lily; își închidea telefonul, când nu îl verifica obsesiv, să vadă dacă nu o sunase Matt. Nu voia să îl vadă pe Bishop, care i-ar fi ținut predici și i-ar fi spus că Matt era un idiot; iar Nat o tratase cu indiferență trei zile, înainte să recunoască, în sfârșit, că nu mai era supărată.

Timpul se rostogolea, se revărsa, de parcă viața fusese pusă pe repede înainte. În cele din urmă, sâmbăta veni și nu mai avu cum să se fofileze. Nici măcar nu fu nevoită să se strecoare afară. În seara aceea, mama și tatăl ei vitreg, Bo, ieșiră într-un bar din Ancram, ceea ce însemna că nu aveau să se întoarcă acasă până spre dimineață, poate chiar până duminică după-amiază, cu ochii încețoșați, mirosind a fum, probabil, morți de foame și iritați.

Heather făcu macaroane cu brânză pentru Lily, care mâncă ursuză și tăcută în fața televizorului. Părul ei era pieptănat cu cărare exact pe mijloc, drept și prins la spate. Așa îl purtase în ultima vreme și o făcea să pară o femeie în vârstă, captivă în

corpul ei de unsprezece ani. Lily nu vorbea cu ea, iar Heather nu știa de ce, dar nu avea suficientă energie să își facă griji pentru asta. Așa era Lily: acum furtunoasă, imediat zâmbitoare. În ultima vreme, fusese mai mult furtunoasă, și mai serioasă, foarte atentă la hainele pe care le purta și la cum își aranja părul, mai tăcută, râzând puțin, până când pufnise cu laptele în gură, mai deloc dispusă să o roage pe Heather să-i spună o poveste, înainte să meargă la culcare, dar Heather se gândi că, pur și simplu, creștea. În Carp, nu prea aveai motive să zâmbești. Categoric, nu prea aveai de ce să zâmbești în Fresh Pines Mobile Park.

Totuși, Heather simți o mică durere în piept. Îi era dor de vechea Lily: mâini lipicioase, de la dr. Pepper, respirația mirosind a gumă de mestecat, părul mereu nepieptănat și ochelarii veșnic pătați. Îi era dor de ochii lui Lily, mari, în întuneric, în timp ce se întorcea pe o parte și șoptea: „Spune-mi o poveste, Heather”. Dar asta însemna maturizarea, se gândi ea, era în firea lucrurilor.

La șapte și jumătate seara, Bishop îi trimise un mesaj prin care îi spunea că era pe drum. Lily se retrăsese în Colț, cum numise Heather dormitorul lor, o cameră îngustă și aglomerată, cu două paturi înghesuite unul lângă altul; o servantă cu sertare, căreia îi lipsea un picior și care se mișca zdravăn de câte ori o deschideai; o lampă ciobită și o noptieră pătată cu ojă; haine aruncate peste tot, ca niște nămeți.

Lily era întinsă pe pat în întuneric, cu păturile trase până sub bărbie. Heather presupuse că dormea și vru să închidă ușa, când Lily se întoarse spre ea, sprijinindu-se într-un cot. În lumina lunii, care pătrundea prin geamul murdar, ochii ei erau ca marmura șlefuită.

— Unde mergi?

Heather se strecură printre o grămadă de blugi și hanorace, chiloți și șosete făcute ghem. Se așeză pe pat, lângă Lily. Era bucuroasă că nu dormea. Era bucuroasă și că, în cele din urmă, hotărâse să îi vorbească.

— Bishop și Nat vin să mă ia, zise evitând întrebarea. Ieșim să hoinărim o vreme.

Lily se întinse la loc, cuibărindu-se în pături. O clipă nu zise nimic. Apoi:

— Te întorci?

Heather simți o strângere în piept. Se aplecă și vru s-o mângâie pe Lily pe cap. Dar aceasta se trase.

— De ce spui asta, căpriță?

Lily nu răspunse. Câteva minute, Heather rămase acolo, cu inima galopându-i, simțindu-se neajutorată și singură. Apoi, auzi respirația lui Lily și își dădu seama că adormise. Se aplecă și își sărută sora pe cap. Pielea lui Lily era fierbinte și udă, iar Heather simți pornirea de a se urca în pat lângă ea, de a o trezi și de a-și cere scuze pentru tot: pentru furnicile din bucătărie și pentru petele de apă de pe tavan; pentru mirosul de țigară și pentru strigătele de afară; pentru mama lor, Krista, și pentru tatăl lor vitreg, Bo; pentru viața mizerabilă în care se treziseră, îngustă ca o cutie de conservă.

Dar auzi un claxon slab de afară, așa că se ridică și închise ușa după ea. Heather știa întotdeauna când venea Bishop, după sunetul mașinii. Tatăl lui avusese cândva un garaj, iar Bishop avea un fix cu mașinile. Se pricepea să construiască diverse; cu câțiva ani în urmă, îi făcuse lui Heather un trandafir cu petale din cupru, cu codiță din oțel și câteva șuruburi pe post de țepi. Întotdeauna se juca cu resturi ruginite de vechituri pe care le lua Dumnezeu-știe-de-unde. Cea mai nouă era o mașină Sabre, cu un motor ce suna ca un bătrân care încearcă să scuipe o cataramă.

Heather urcă pe locul din față. Natalie stătea pe scaunul din spate. Ciudat, Natalie mereu insista să stea exact la mijloc, chiar dacă nu mai era nimeni în mașină. Îi spusese lui Heather că nu îi plăcea să aleagă vreo parte – dreapta sau stânga –, pentru că avea impresia că paria pe viața ei. Heather îi explicase de un milion de ori că era mult mai periculos să stea în mijloc, dar Nat nu o asculta.

— Nu pot să cred că m-ai băgat în asta, zise Bishop, când Heather urcă în mașină.

Ploua, genul de ploaie care nu prea se vede, părând mai degrabă expirată de o gură uriașă. Nu avea rost să folosești umbrelă sau pelerină, venea din toate direcțiile deodată, intra pe sub gulere și pe sub mâneci și îți ajungea pe spate.

— Te rog!

Își strânse mai bine hanoracul pe ea.

— Termină cu ifosele! Mereu te-ai uitat la joc.

— Da, dar asta a fost înainte ca doi dintre cei mai buni prieteni ai mei să o ia razna și să participe.

— Am înțeles, Bishop, zise Nat. Pune niște muzică, da?

— Nu pot, doamna mea.

Bishop se întinse spre suportul de pahar și îi dădu lui Heather un suc de la 7-Eleven. Albastru. Preferatul ei. Ea luă o înghițitură și simți cum se răcorește.

— Radioul e mort. Lucrez ceva la cabluri…

Nat îl întrerupse, mormăind, pe un ton exagerat.

— Nu din nou.

— Ce pot să zic? Iubesc să meșteresc.

Bătu cu palma pe volan, în timp ce acceleră pe autostradă. Mașina scoase un sunet ascuțit, în semn de protest, urmat de câteva hurducăieli și de un huruit îngrozitor, de parcă motorul se desfăcea în bucăți.

— Sunt destul de sigură că dragostea nu e reciprocă, zise Nat, iar Heather râse și se relaxă un pic.

Bishop scoase mașina de pe drum și intră pe banda îngustă și noroioasă de la marginea parcului, presărată cu indicatoare cu ACCESUL INTERZIS, vizibile în lumina difuză a farurilor. Câteva duzini de mașini erau deja parcate pe iarbă, cele mai multe înghesuite cât mai aproape de pădure, unele înghițite cu totul de tufișuri.

Heather zări imediat mașina lui Matt, vechiul Jeep pe care îl moștenise de la un unchi, cu bara din spate plină de abțibilduri pe jumătate rupte, pentru că încercase disperat să le dea jos, de parcă mersese cu spatele și nimerise într-o uriașă pânză de păianjen.

Își aminti de prima dată când merseseră împreună cu mașina, să sărbătorească faptul că, în sfârșit, el luase carnetul, după trei încercări eșuate. El oprise și pornise atât de brusc, încât Heather avusese impresia că o să vomite gogoșile pe care el i le cumpărase, dar Matt fusese atât de fericit, că se simțise și ea la fel.

Toată săptămâna sperase cu disperare și se rugase atât să îl vadă, cât și să nu mai dea ochii cu el vreodată. Dacă Delaney era acolo, chiar avea să vomite. N-ar fi trebuit să bea acel Slurpee.

— Ești bine? o întrebă Bishop, cu voce joasă, când coborâră din mașină.

Întotdeauna o citea: îi plăcea asta și totodată ura asta la el, în același timp.

— Sunt bine, zise ea prea abrupt.

— De ce o faci, Heather? o întrebă și o prinse de cot. De ce o faci, de fapt?

Heather observă că era îmbrăcat cu aceleași haine pe care le purtase ultima dată când îl văzuse pe plajă – tricoul Lucky Charms albastru-pal, blugii atât de lungi, că îi acopereau călcâiul tenișilor – și se simți ușor enervată de asta. Părul blond-murdar îi ieșea în toate direcțiile de sub șapca veche cu sigla echipei 49ers. Mirosea bine, totuși, un miros tipic Bishop: ca interiorul unui sertar plin cu monede vechi și cu *tic-tac.*

O clipă se gândi să-i spună adevărul: că atunci când Matt o părăsise, înțelesese pentru prima dată că era un nimeni. Dar el strică momentul:

— Te rog, zi-mi că nu are legătură cu Matthew Hepley.

Gata. Ochii peste cap.

— Haide, Bishop.

Îi venea să-i tragă una. Chiar și la auzul numelui simți un nod în gât.

— Atunci, dă-mi un motiv. Ai zis chiar tu, de un milion de ori, că Panica e o prostie.

— Nat s-a înscris, nu? Ei de ce nu îi ții predici?

— Nat e o proastă.

Își dădu jos șapca și se scărpină în cap; părul lui reacționă, de parcă ar fi fost electrificat, și se ridică instant. Bishop pretindea că are o superputere, că părul lui era electromagnetic. Singura superputere a lui Heather părea să fie abilitatea uimitoare de a se pricopsi cu un coș roșu când îi era lumea mai dragă.

— E una dintre cele mai bune prietene ale tale, zise Heather.

— Și? Tot e o proastă. Am o politică a ușilor deschise pentru prieteni proști.

Heather nu se abținu și râse. Bishop zâmbi și el, atât de larg, că i se văzură cei doi dinți încălecați din față. Își puse șapca la loc, aranjându-și dezastrul acela de păr. Era unul dintre cei câțiva băieți pe care îi cunoștea și erau mai înalți decât ea; până și Matt avea exact înălțimea ei, un metru și optzeci de centimetri. Uneori era recunoscătoare; alteori nu putea să sufere asta la Bishop, avea impresia că voia să îi demonstreze ceva, fiind mai înalt. Până la doisprezece ani, avuseseră exact

aceeași înălțime. În dormitorul lui era o scară făcută cu creionul, pe perete, care dovedea asta.

— Pariez pe tine, Nill, zise el încet. Vreau să știi asta. Nu vreau să participi. Cred că e o mare prostie. Dar pariez pe tine.

Puse un braț peste umărul ei și o strânse ușor, iar ceva din tonul lui îi aminti că odată, cu mulți ani în urmă, fusese îndrăgostită de el până peste cap. În anul întâi, se sărutaseră stângaci în spatele Hudson Movieplex și, cu toate că ea avusese popcorn printre dinți și timp de două zile se ținuseră de mână, brusc, se treziseră incapabili să mai comunice, deși erau prieteni din școala primară. Atunci, el pusese capăt poveștii, iar ea spusese că înțelege, deși nu fusese așa.

Nu știa ce o făcuse să se gândească la asta. Nu se imagina îndrăgostită de Bishop acum. Îi era ca un frate, un frate enervant, care mereu simțea nevoia să îi atragă atenția când avea câte un coș. Și mereu avea. Dar numai câte unul.

Deja auzea muzică printre copaci și vocea lui Diggin amplificată de megafon. Turnurile de apă mâzgălite cu graffiti, pe care scria COLUMBIA COUNTY, erau slab luminate de dedesubt. Cocoțate pe schelele subțiri, păreau niște insecte uriașe. Nu, păreau o singură insectă, cu două articulații rotunde, din oțel. Căci vedea chiar și de la depărtare că între ele fusese întinsă o scândură din lemn, la cincisprezece metri în aer.

De data asta, provocarea era clară.

Când Heather, Nat și Bishop ajunseră în mijlocul mulțimii, chiar sub turnuri, fața ei era lucioasă. Ca de obicei, atmosfera era festivă, mulțimea era entuziastă, agitată, deși toți vorbeau în șoaptă. Cineva reușise să bage un camion printre copaci. Un reflector conectat la motorul lui lumina turnurile și scândura care făcea legătura între ele, evidențiind ploaia măruntă. Țigările clipeau intermitent, iar din camion se auzea muzică, un vechi cântec rock, al cărui ritm se distingea vag pe fundalul discuțiilor. Ar fi trebuit să fie mai tăcuți în seara aceea; nu erau departe de drum.

— Promite-mi că nu mă lași baltă, da? zise Nat.

Heather era bucuroasă că o spusese; deși erau colegii ei, oameni pe care îi știa dintotdeauna, brusc, Heather era îngrozită de ideea de a se pierde în mulțime.

— Nici vorbă!

Evită să ridice privirea, dar, fără să vrea, se trezi că scanează mulțimea, în căutarea lui Matt. În apropiere, văzu un grup din anul doi chicotind și pe Shayna Lambert, înfășurată într-o pătură și cu un termos cu ceva cald, de parcă ar fi fost la un meci de fotbal. Heather fu surprinsă să o vadă pe Vivian Trager singură, la ceva distanță de restul lumii. Părul îi era împletit în cozi rasta, iar piercing-urile îi sclipeau în lumina lunii. Niciodată nu o întâlnise pe Viv la vreun eveniment public, n-o văzuse să facă prea multe, în afară de a lipsi de la ore și de a servi la mese la Dot’s. Nu știa de ce, dar faptul că până și Viv era acolo îi sporea neliniștea.

— Bishop!

Avery Wallace își croi drum printre oameni și se aruncă în brațele lui Bishop, de parcă tocmai o salvase de la vreo catastrofă. Heather întoarse privirea când Bishop se aplecă să o pupe. Avery avea doar un metru și cincizeci și cinci de centimetri, iar când stătea lângă ea o făcea să se simtă ca Jolly Green Giant[1] într-o cutie de porumb.

— Mi-a fost dor de tine, zise Avery când Bishop se retrase.

Ea încă nici nu o văzuse pe Heather. Cândva, o auzise pe Heather numind-o „față-de-crevete” și, evident, nu o iertase. Oricum, Avery chiar arăta ca un crevete, așa delicată și roz, astfel că Heather nu se simțea foarte rău din cauza asta. Drept răspuns, Bishop mormăi ceva. Heather simți că i se face greață și fu cuprinsă de o mare tristețe. Nimeni nu ar trebui să aibă voie să fie fericit, când tu te simți atât de mizerabil, cu atât mai puțin cei mai buni prieteni ai tăi. Ar trebui să fie lege.

Avery chicoti și strânse mâna lui Bishop.

— Stai să-mi aduc berea, da? Mă întorc. Rămâi pe loc.

Apoi se întoarse și dispăru. Îndată, Bishop ridică din sprâncene spre Heather.

— Taci!

— N-am zis nimic, ridică ea ambele mâini.

Bishop ridică un deget amenințător.

— Știu ce crezi, zise el, apoi se răsuci spre Nat. Și tu.

Nat făcu cea mai inocentă față a ei.

— Nu e cinstit, Marks. Mă gândeam doar ce accesoriu drăguț e. Atât de mică și de convenabilă.

— Căptușeala perfectă pentru buzunar, fu de acord Heather.

---

[1] Mascota unei mărci de legume congelate și conservate (n. tr.).

— Bine, bine.
Bishop se descurca destul de bine prefăcându-se furios.
— Ajunge.
— E un compliment, protestă Nat.
— Am zis că ajunge.
Dar după o clipă, Bishop se aplecă și șopti:
— Nu pot să o țin în buzunar. Mușcă.
Buzele lui se atinseră de urechea lui Heather, accidental, era sigură, iar ea râse. Ghemul de nervi din stomacul ei se relaxă un pic. Dar apoi cineva opri muzica, iar mulțimea tăcu și își dădu seama că era pe cale să înceapă. Simți deodată o amorțeală rece prin tot corpul. De parcă toată ploaia s-ar fi solidificat și ar fi înghețat pe pielea ei.
— Bine ați venit la a doua provocare! răsună vocea lui Diggin.
— Suge-o, Rodgers! strigă un tip și se auziră țipete și râsete.
Altcineva zise:
— Șșștttt.
Diggin se prefăcu să nu fi auzit.
— Acesta este un test de curaj și echilibru…
— Și luciditate!
— Frate, o să cad.
Mai multe hohote de râs. Heather nu putea nici să zâmbească. Natalie se foia lângă ea, se întorcea dinspre dreapta spre stânga, atingându-și oasele bazinului. Heather nu reuși nici să o întrebe ce face. Diggin continuă:
— Un test de viteză, de asemenea, pentru că toți concurenții vor fi cronometrați…
— Iisuse Hristoase, zi mai repede!
În cele din urmă, Diggin se enervă. Își luă megafonul de la gură.
— Taci naibii, Lee!
Asta provocă alte hohote de râs. Pentru Heather totul părea ciudat, de parcă se uita la un film, iar sunetul era desincronizat cu câteva secunde. Nu se putu abține să privească în sus, spre unica scândură aflată la cincisprezece metri deasupra pământului. Săritura era o tradiție, mai mult pentru amuzament, o plonjare în apă. Aceasta avea să fie o săritură pe pământul dur. Nicio șansă de supraviețuire.
Se auzi ceva ca un bâiguit, când motorul camionului se opri. Totul rămase în beznă, iar câțiva strigară în semn de protest.

Câteva clipe mai târziu, când motorul porni din nou, Heather îl văzu pe Matt: stătea în lumina reflectoarelor, râzând, cu o mână în buzunarul de la blugii lui Delaney. I se întoarse stomacul pe dos. Ciudat! Felul în care mâna lui stătea pe fundul ei îi făcu greață mai mult decât faptul că îi vedea împreună. Pe ea nu o atinsese niciodată astfel, ba chiar se plânsese că acele cupluri care stăteau așa, cu mâna-pe-fund, ar trebui împușcate.

Poate că nu o considerase suficient de drăguță. Poate că îi fusese jenă cu ea. Poate că atunci doar mințise, ca să o protejeze. Poate că niciodată nu îl cunoscuse cu adevărat.

Gândul acela o umplu de groază. Dacă nu îl cunoștea pe Matt Hepley, băiatul care cândva aplaudase după ce ea râgâise alfabetul, care chiar observase odată că își pătase pantalonii scurți albi, în timpul ciclului, și nu făcuse mare caz din asta și pretinsese că nu era dezgustat, atunci putea spune că nu cunoștea pe nimeni de acolo și habar n-avea de ce erau în stare oamenii aceia.

Brusc, deveni conștientă de liniște, de pauza de râsete și de discuții, de parcă toți își țineau respirația deodată. Și își dădu seama că biata Kim Hollister se îndrepta spre scândură, deasupra capetelor lor, cu fața complet albă și îngrozită, și că întrecerea începuse.

Lui Kim îi trebuiră patruzeci și șapte de secunde să traverseze, cu pași târșâiți, cu piciorul drept mereu în fața celui stâng. Când ajunse în siguranță la cel de-al doilea turn, îl îmbrățișă repede cu ambele brațe, iar mulțimea respiră la unison, de parcă era o singură persoană.

Apoi urmă Felix Harte: el trecu și mai repede, cu pași scurți, sacadați, de parcă mergea pe frânghie. Apoi, Merl Tracey. Încă înainte să termine de traversat, Diggin ridică megafonul și strigă următorul nume.

— Heather Nill! Heather Nill, la bârnă!

— Baftă, Heather! zise Natalie. Nu te uita în jos.

— Mulțumesc, zise ea automat, deși i se părea un sfat ridicol.

Când ești la cincisprezece metri în aer, unde altundeva să te uiți, dacă nu în jos? Se simțea de parcă în jur era liniște, deși știa că nu era așa, Diggin nu era în stare să își țină gura departe de prostia aceea de megafon. Era din cauză că îi era frică; îi era frică și încă se gândea prostește, jalnic, la Matt și se întreba

dacă o privea cu mâna vârâtă în continuare la spatele pantalonilor lui Delaney.

Când urcă scara din turnul de est, degetele îi amorțiră pe metalul rece, alunecos, și îi trecu prin minte că el se va uita la fundul ei, dar îl va simți pe al lui Delaney, iar aceea chiar era o nebunie. Apoi, se gândi că toți puteau să îi vadă fundul și avu un scurt moment de panică și se întrebă dacă linia chiloților i se vedea prin blugi, pentru că nu suporta deloc tanga și nu le înțelegea pe fetele care puteau să îi poarte. În momentul acela era deja pe la jumătatea scării și își zise că, dacă se stresa atât de tare din cauza chiloților, nu avea cum să îi fie cu adevărat teamă de înălțime. Pentru prima dată, se simțea mai încrezătoare.

Dar ploaia era o problemă. Făcea ca treptele să fie alunecoase. Îi încețoșa vederea și făcea ca tenișii să îi alunece. Când, în sfârșit, ajunse la micul pervaz metalic care înconjura rezervorul de apă și se săltă în picioare, teama o copleși din nou. Nu era nimic de care să se țină, era doar metal alunecos și ud din spatele ei și aer peste tot. Doar câțiva centimetri făceau diferența între viață și moarte.

Un frison îi urcă din picioare, în sus, spre palme și o clipă se temu nu să cadă, în loc să sară, să facă un salt în gol. Se întoarse încet, cu spatele lipit de rezervor, rugându-se ca de jos să nu se vadă cât de speriată era. Dacă țipa, dacă ezita, totul era în dezavantajul ei.

— Start! răsună vocea lui Diggin, de dedesubt.

Heather știa că trebuia să se miște, dacă voia să rămână în joc. Se forță să se desprindă de rezervor și înaintă un pic pe bârnă, care abia dacă fusese prinsă de margine, cu câteva șuruburi răsucite. Își imagină brusc bârna rupându-se sub greutatea ei, o rostogolire în hău. Numai că bârna rezista.

Inconștient, ridică brațele, pentru echilibru, fără să se mai gândească la Matt sau la Delaney sau la Bishop, care se uitau la ea, sau la altceva în afară de aerul rarefiat, la furnicăturile oribile din tălpile și din picioarele ei, un impuls de a sări. Putea să se miște mai repede, dacă pășea normal, un picior în fața celuilalt, dar nu reușea să își ia ochii de la scândură; dacă ridica un picior, un călcâi, un deget, avea să cadă, să se lase într-o parte și să moară. Era conștientă de tăcerea profundă, o liniște

atât de grea, că auzea răpăitul ploii, își auzea respirația greoaie și rapidă.

Dedesubt era o lumină orbitoare, genul de lumină pe care o vezi chiar înainte să mori. Toți oamenii deveniseră o umbră uriașă și o clipă se temu că murise, că era singură pe o suprafață mică și goală, cu un nesfârșit hău de fiecare parte a ei.

Centimetru cu centimetru, înainta cât de repede putea, fără să ridice complet picioarele. Apoi, deodată, gata, ajunse la celălalt turn și se trezi îmbrățișând rezervorul, cum făcuse Kim, lipindu-se de el și udându-și hanoracul. Se auziră ovații, exact când fu anunțat un alt nume: Ray Hanrahan.

Capul îi vâjâia, iar în gură avea un gust metalic. Gata. Se terminase. Brusc, își simți brațele inutile, mușchii slăbiți de ușurare, în timp ce cobora scara neîndemânatic, apoi sări ultimii metri și făcu câțiva pași împleticiți, înainte să se îndrepte. Oamenii veniră spre ea, o strânseră de umeri, o bătură pe spate. Habar n-avea dacă zâmbea sau nu.

— Ești uimitoare! goni Nat spre ea, prin mulțime.

Heather clătină atunci din cap, știind că lumea o privea.

— A mers repede, zise ea.

Îndată ce reuși să vorbească, se simți mai bine. Se terminase. Stătea în mijlocul mulțimii; aerul mirosea a lână udă și a fum de țigară. Solid. Real.

— Patruzeci și două de secunde, zise Nat mândră.

Heather nici măcar nu auzise când fusese anunțat timpul.

— Unde e Bishop?

Acum începea să se simtă bine. O cuprindea e senzație de efervescență. Patruzeci și două de secunde. Nu era rău.

— Era chiar lângă mine…

Nat se întoarse să scaneze mulțimea, dar farurile camionului îi transforma pe toți în siluete, în contururi desenate. Un alt val de ovații se auzi. Heather se uită în sus și văzu că Ray traversase deja. Vocea lui Diggin răsună cu ecou:

— Douăzeci și două de secunde! Recordul de până acum!

Heather înghiți cu greu. Îl ura pe Ray Hanrahan. În clasa a șaptea, când ea încă tot nu avea țâțe, el pusese o bustieră pe ușa dulapului ei și răspândise zvonul că lua pastile să devină băiat. „Încă nu ți-a crescut barbă?” îi zicea el, trecând pe lângă ea, pe hol. O lăsase în pace doar când Bishop amenințase că va

spune polițiștilor că Luke Hanrahan vindea iarbă la Pepe’s, unde lucra, strecurând punguțe cu marijuana în sandviș, dacă i se cerea cu „mult oregano”.

Era rândul lui Zev Keller. Heather uită să îl mai caute pe Bishop. Privea încremenită cum Zev se mișca pe scândură. De jos, unde era în siguranță, părea aproape frumos: ploaia măruntă, brațele întinse ale lui Zev, o siluetă întunecată, cu norii în fundal. Ray nu coborâse de pe scară. Probabil că se uita și el, deși se dusese în spatele rezervorului, așa că nu se vedea.

Se întâmplă într-o fracțiune de secundă; Zev se lăsă într-o parte, alunecă și căzu. Heather se auzi țipând. Simți cum inima îi urcă în gât și în clipa aceea, când brațele lui se zbătură cu putere, iar gura i se contorsionă într-un țipăt, se gândi: *Nimic și niciunul dintre noi nu vom mai fi la fel.* Apoi, la fel de repede, el se prinse de bârnă. Puse piciorul stâng înapoi pe scândură și nu se mai legănă. Se îndreptă.

Cineva îi strigă numele. Apoi, începură aplauzele, care deveniră furtunoase, în timp ce el termină de parcurs încet distanța rămasă. Nimeni nu auzi timpul anunțat de Diggin. Nimeni nu îi acordă atenție lui Ray când coborî scara. Dar îndată ce Zev ajunse jos, fugi spre Ray. Zev era mai scund decât el și mai slab, dar îl puse la pământ cu o mișcare neașteptată. Într-o clipă, Ray era pe jos, cu fața în noroi.

— Cretinule! Ai aruncat cu ceva în mine.

Zev ridică pumnul; Ray se răsuci și îl dădu jos de pe el.

— Despre ce vorbești?

Ray se ridică în picioare, astfel că fața îi fu luminată de faruri. Probabil că își tăiase buza într-o piatră. Sângera. Arăta răutăcios și urât. Zev se ridică și el. Privirea îi era sălbatică, întunecată și plină de ură. Mulțimea nemișcată înghețase, iar Heather își dădu seama încă o dată că auzea ploaia, sute de mii de picături care cădeau deodată. Totul rămăsese atârnat în aer, gata să se prăbușească.

— Nu minți! M-ai lovit în piept. Ai vrut să cad.

— Ești nebun!

Ray vru să se întoarcă să plece. Zev sări la el. Apoi, amândoi ajunseră din nou pe jos și, deodată, mulțimea se buluci în față, toți strigau, unii se împingeau să vadă mai bine, alții săreau să îi despartă. Heather era îmbrâncită din toate părțile. Simți o mână

pe spate ei și abia reuși să nu cadă. Instinctiv, se întinse după mâna lui Nat.

— Heather!

Nat era albă la față, speriată. Mâinile lor se despărțiră, iar Nat se pierdu în mulțime.

— Nat!

Heather se împinse prin mulțime, dând din coate, recunoscătoare acum că era atât de mare. Nat se chinuia să se ridice, iar când ajunse la ea lăsă să îi scape un strigăt de durere.

— Glezna mea! se văicări Nat panicată, ținându-se de picior. Cineva m-a călcat pe gleznă.

Heather se întinse spre ea, apoi simți o mână pe spate: de data asta, îmbrâncind-o hotărât. Încercă să se răsucească, să vadă cine o împinsese, dar se trezi pe jos, cu fața în noroi, înainte să îl zărească. Picioarele îi alunecau în noroi, iar fața îi era udă. O clipă se întrebă dacă toate astea – mulțimea clocotind dezlănțuită – făceau cumva parte din întrecere. Simți o breșă în mulțime, o mică ieșire.

— Haide!

Reuși să se ridice și o prinse pe Nat pe sub braț.

— Doare, zise Nat clipind să alunge lacrimile.

Dar Heather o ridică în picioare. Apoi, o voce răsună brusc printre copaci, puternică și distorsionată.

— Rămâneți pe loc, toți…

Polițiști.

Totul deveni haotic. Raze de lumină treceau peste mulțime și făceau ca fețele să înghețe, palide; oamenii alergau, împingându-se să scape, dispăreau în pădure. Heather numără patru polițiști, unul dintre ei pusese la pământ pe cineva, nu vedea pe cine. Gura îi era uscată, simțea un gust de cretă, iar gândurile îi rătăceau haotic. Hanoracul îi era pătat de noroi, iar frigul îi pătrundea în piele.

Bishop nu era de găsit. Bishop avea mașină.

Mașina. Trebuiau să iasă de acolo sau să se ascundă.

Ținea o mână pe brațul lui Nat și încerca să o tragă după ea, dar Nat se împleticea. Avea lacrimi în ochi.

— Nu pot, zise ea.

— Trebuie.

Heather era disperată. Unde naiba era Bishop? Se aplecă s-o cuprindă cu un braț de talie.

— Sprijină-te pe mine!
— Nu pot, repetă Nat. Doare prea rău.
Apoi, Dodge Mason apăru de nicăieri. Brusc, era lângă ele și, fără să se oprească sau să ceară permisiunea, puse și el un braț în jurul taliei lui Nat, astfel încât să o poată căra. Surprinsă, Nat scoase un țipăt scurt, dar nu se opuse. Lui Heather îi venea să îl pupe.
— Hai! zise el.
Intrară în pădure, împleticindu-se, mergând cât de repede puteau, îndepărtându-se de vocile care răsunau în megafoane, de țipete și de lumini. Era întuneric. Dodge ținea în mână telefonul ce arunca o lumină slabă pe frunzele ude de jos, pe ferigile ude și pe copacii acoperiți de mușchi.
— Unde mergem? șopti Heather.
Inima îi bătea cu putere. Nat abia reușea să se lase pe piciorul stâng, așa că se sprijinea pe ea.
— Trebuie să așteptăm până pleacă polițiștii, răspunse Dodge, respirând greu.
La câteva sute de metri dincolo de turnurile de apă, printre copaci, era o casă a pompelor. Când se opriră, Heather auzi mașinăriile dinăuntru, iar Dodge împinse ușa cu umărul. Nu era încuiată. În interior mirosea a mucegai și a metal. Singura încăpere de acolo era dominată de două rezervoare mari și de diverse piese ruginite de la echipamentele electrice; aerul era plin de un zumzet constant, mecanic, de parcă se auzeau o mie de greieri. Nu se mai distingeau strigătele din pădure.
— Iisuse!
Nat răsuflă și se lăsă jos, cu piciorul stâng întins în față, gemând.
— Doare.
— Probabil că e o entorsă, zise Dodge.
Se așeză și el, dar nu foarte aproape.
— Jur că am simțit cum cineva m-a călcat.
Nat se lăsă în față și își pipăi glezna. Inspiră brusc.
— Las-o, Nat! zise Heather. O să punem niște gheață îndată ce vom putea.
Îi era frig și, brusc, se simțea extenuată. Energia pe care o simțise când terminase întrecerea dispăruse. Era udă și flămândă și ultimul lucru pe care voia să îl facă era să stea într-o

stupidă casă a pompelor, jumătate de noapte. Scoase telefonul și îi trimise un mesaj lui Bishop: „Unde ești?”

— De unde știi de locul ăsta? îl întrebă Nat pe Dodge.

— L-am găsit zilele trecute. Cercetam zona. Vă deranjează dacă fumez?

— Cam da, zise Heather.

El ridică din umeri și puse țigările la loc în geacă. Își lăsă telefonul pe jos, astfel că silueta lui era luminată albastru.

— Mulțumesc că m-ai ajutat, zise Nat. A fost… adică… nu erai obligat.

— Nicio problemă.

Heather nu îi vedea fața, dar simțea în vocea lui ceva ciudat, de parcă s-ar fi înecat.

— Adică… noi nu am vorbit niciodată…

Poate că Nat își dădu seama că suna nepoliticos, căci se opri. O clipă se făcu liniște. Heather îi mai trimise un mesaj lui Bishop: „WTF?” Apoi Dodge zise brusc:

— Am mai vorbit. O dată. La focul de tabără de anul trecut. Mi-ai zis Dave.

— Da? chicoti Nat agitată. Ce prostie! Probabil că eram beată. Îți amintești, Heather? Am băut shoturile alea grețoase.

Heather era tot în picioare. Se rezemă de ușă, ascultând ploaia acum ceva mai hotărâtă. Se strădui să audă strigătele de dincolo de ploaie. Nu-i venea să creadă că Bishop nu-i răspunsese încă. Bishop mereu îi răspundea imediat.

— Oricum, sunt o proastă, reluă Nat. Oricine îți poate spune asta. Dar n-aș putea să uit așa ușor un nume ca Dodge, nu? Aș vrea să am și eu un nume super.

— Îmi place numele tău, zise Dodge încet.

Heather simți o durere ascuțită. Observase în vocea lui Dodge o dorință familiară și își dădu seama pe loc, fără urmă de îndoială, că o plăcea pe Natalie. O clipă simți invidie, un sentiment care o învălui. Desigur. Sigur că lui Dodge îi plăcea Nat. Era drăguță, și micuță, și veselă, ca un animăluț pe care îl poți găsi în poșeta cuiva. Ca Avery. Asocierea veni pe neașteptate și o alungă imediat. Nu-i păsa de *Avery* și nu-i păsa nici dacă Dodge o plăcea pe Nat. Nu era treaba ei.

Totuși, ideea continuă să o sâcâie, la fel ca ritmul constant al ploii: pe ea, nimeni nu o va iubi vreodată.

— Cât crezi că va trebui să așteptăm? întrebă Nat.

— Nu foarte mult, zise Dodge.

Rămaseră tăcuți câteva minute. Heather știa că ar fi trebuit să spună ceva, dar era prea obosită.

— Aș vrea să nu fie atât de întuneric, zise Nat după câteva minute, foindu-se.

Heather își dădea seama, după voce, că devenea nerăbdătoare. Dodge se ridică.

— Așteptați aici, zise el și se strecură afară.

O vreme, se auzi doar un zgomot slab, ceva ce se mișca prin țevi, și sunetul ploii pe acoperiș.

— O să merg în LA, zise Nat brusc. Dacă voi câștiga.

Heather se întoarse spre ea. Nat părea sfidătoare, de parcă se aștepta ca Heather să râdă de ea.

— De ce?

— Surferii, zise Nat, apoi dădu ochii peste cap. Hollywood, prostuțo. Tu pentru ce crezi?

Heather se duse lângă ea și se lăsă în jos. Nat spusese mereu că voia să fie actriță, dar ea niciodată nu crezuse că vorbea serios, nu suficient de serios să o facă și, categoric, nu suficient de serios încât să participe la Panică pentru asta.

Dar Heather doar o împinse cu umărul.

— Promite-mi că atunci când vei fi celebră și bogată nu o vei uita pe prostuță.

— Promit.

Aerul mirosea slab a cărbune.

— Dar tu? Ce vei face dacă vei câștiga?

Heather clătină din cap. Ar fi vrut să spună: *Să alerg până nu mai pot. Să pun multe, multe, multe mile între mine și Carp. Să o las în urmă pe vechea Heather, să o fac să dispară.* În schimb, ridică din umeri.

— O să merg undeva, cred. Cu șaizeci și șapte de mii poți cumpăra o grămadă de benzină.

Nat scutură din cap.

— Haide, Heather, zise ea încet. De ce te-ai înscris, de fapt?

Îndată, Heather se gândi la Matt și la cât de aproape fusese să îi spună că îl iubea și îi veni să plângă.

— Știai? zise, în cele din urmă. Despre Matt și Delaney.

— Am auzit zvonuri, zise Nat precaută. Dar nu le-am crezut.

— Am auzit că ea… cu el…

Heather nu reuși să dea glas cuvintelor. Știa că era un pic mironosiță, mai ales în comparație cu Nat. Îi era jenă de asta și era mândră, în același timp. Pur și simplu, nu înțelegea ce era atât de grozav să îți faci de cap.

— În fututul ăla de parc dendrologic.

— E o târfă, zise Nat sec. Pariez că o să-i dea herpes. Sau mai rău.

— Mai rău decât herpesul? zise Heather nesigură.

— Sifilis. Te transformă într-un imbecil. Îți face găuri în creier, ți-l face șvaițer.

Uneori, Heather uita că Nat putea să o facă să râdă.

— Sper că nu, zise ea.

Reuși să zâmbească.

— În primul rând că nu e atât de deștept. Nu are prea mult creier de risipit.

— Vrei să spui că așa speri.

Nat mimă un toast.

— Pentru sifilisul lui Delaney.

— Ești nebună, zise Heather, dar acum râdea de-a binelea.

Nat o ignoră.

— Fie ca tot creierul lui Matt Hepley să se transforme într-o delicioasă brânză!

— Amin! zise Heather și ridică brațul.

— Amin!

Mimară ciocnitul paharelor. Heather se ridică și se duse spre ușă. Dodge tot nu se întorsese; se întrebă ce făcea.

— Crezi că…

Heather trase aer în piept.

— Crezi că o să mă iubească cineva vreodată?

— Eu te iubesc, zise Nat. Bishop te iubește. Mama ta te iubește.

Heather se strâmbă, iar Nat zise:

— Te iubește, Heather, în felul ei. Și Lily te iubește.

— Pe voi nu vă socotesc, zise ea.

Apoi, când își dădu seama cum sunase, chicoti.

— Fără supărare.

— Bine, bine.

După o pauză, Heather spuse:

— Și eu te iubesc, să știi. Aș fi terminată fără tine. Vorbesc serios. Aș fi dărâmată și, habar n-am, probabil aș fi luat-o razna.

— Știu.

Heather se simțea de parcă toți anii trăiți împreună, întreaga lor prietenie erupea acolo, în beznă: zilele în care exersaseră sărutatul pe pernele de pe canapeaua mamei lui Nat; prima dată când fumaseră o țigară, iar ea vomase; toate mesajele secrete din timpul orelor, degetele mișcate pe sub bancă și în spatele manualelor. Toate erau ale ei, ale ei și ale lui Nat și toți acei ani erau adunați în ele ca una dintre acele păpuși rusești, care ascund în interior o duzină de alte păpuși mici.

Brusc Heather se întoarse spre Nat, cu sufletul la gură.

— Hai să împărțim banii.

— Ce? clipi Nat.

— Dacă una dintre noi câștigă, să-i împărțim.

Îndată ce o spuse, își dădu seama că era o idee bună.

— Jumi-juma. Cu treizeci de mii tot poți cumpăra o grămadă de benzină, știi?

O clipă Nat doar se holbă la ea. Apoi zise și râse:

— Bine. Jumi-juma.

— Ar trebui să batem palma?

— Am încredere în tine.

În sfârșit, Dodge se întoarse.

— E liber, zise el.

Heather și Dodge o susținură pe Nat între ei și împreună se îndreptară spre zona de sub turnurile de apă și spre luminișul mai devreme plin de lume. Acum singura dovadă a acestui lucru era gunoiul rămas în urmă: mucuri de țigară și jointuri călcate în picioare, cutii de bere, prosoape, câteva umbrele. Camionul era încă parcat în noroi, dar motorul lui era oprit. Heather se gândi că polițiștii îl vor tracta mai târziu. Liniștea era ciudată și tot locul acela părea înfiorător. O făcu să își închipuie că mulțimea dispăruse în neant.

— Stați un pic! strigă Dodge dintr-odată și o lăsă să se sprijine de Heather.

Se duse puțin mai încolo și ridică ceva de pe jos, un răcitor portabil. Când înclină telefonul mobil, Heather văzu la lumina lui că încă avea bere și gheață.

— Bingo! zise Dodge.

Zâmbi pentru prima dată în seara aceea. Luară răcitorul cu ei, iar Dodge improviză la Route 22 un pachet cu gheață pentru glezna lui Nat. Rămăseseră trei beri, câte una pentru fiecare, și

le băură pe marginea drumului, în ploaie, în timp ce așteptau autobuzul. După câteva înghițituri Nat începu să chicotească, iar ea și Dodge glumiră ar trebui să fumeze o țigară, că poate vine autobuzul mai repede, iar Heather înțelese că Nat era fericită.

Dar lui Bishop îi tot intra mesageria vocală.

Matt și Delaney probabil că erau bine undeva, la căldură, împreună. Iar ea își tot amintea cum fusese sus, în aer, pe scândura subțire, cum o mâncaseră tălpile să sară.

DUMINICĂ, 26 IUNIE

DODGE

Dodge nu dormea niciodată mai mult de două sau trei ore la rând. Nu-i plăcea să recunoască, dar avea coșmaruri. Visa drumuri lungi, calcaroase, care se terminau brusc, lăsându-l să cadă; iar uneori, un subsol rece și umed, cu un tavan jos și întunecat, pe care se târau păianjeni și unde-l țineau pe el.

În plus, era imposibil să dormi după cinci dimineața, odată ce mașina de gunoi venea și făcea gălăgie pe Meth Row. Imposibil și să ațipești în timpul zilei, când mulțimea ieșită pentru prânz făcea zarvă la Dot’s Diner, iar ospătarii mișunau pe acolo, golind tăvi unsuroase și huruind containerele de gunoi pe lângă fereastra lui, ducându-le pe Meth Row, de unde urmau să fie adunate. Din când în când, se auzea vocea mamei lui: „Mai vrei cafea, scumpule?”

Dar în ziua de după întrecerea de la turnurile de apă, Dodge dormi neîntors, fără vise, până după prânz și se trezi când era trecut de ora două. Trase pe el niște pantaloni de trening, se gândi dacă să facă duș și decise să nu.

— Salut, zise Dayna, când el intră în bucătărie.

Era lihnit. Și mort de sete. Parcă jocul îi stârnise o foame mare.

— Cum a fost?

Ea stătea în sufragerie, unde putea să se uite la televizor și să arunce o privire pe geam, spre spatele restaurantului. O lumină gri pătrundea vag prin geam, iar în aer pluteau firicele de praf. O clipă Dodge simți un val de afecțiune pentru camera micuță: măsuța de televizor veche, covorul subțire și pestriț, canapeaua veche, din motive necunoscute învelită în material de blugi. Și, desigur, pentru ea. Pentru Dayna a lui.

De-a lungul anilor, asemănările dintre ei se estompaseră, mai ales în ultimul an, când ea se îngrășase mult la față, la piept și la umeri. Totuși, erau acolo, deși nu aveau același tată, iar ea era mult mai zveltă decât el; în părul castaniu-închis și în ochii

căprui; în bărbiile hotărâte; în nasurile lor, amândouă curbate aproape imperceptibil spre stânga.

Dodge deschise frigiderul. Probabil că mama lor ieșise noaptea trecută; aveau resturi de mâncare chinezească. Deschise cutia și adulmecă. Pui cu broccoli și orez cu creveți. Destul de bun. Dayna îl privi cum puse totul pe o farfurie și, fără să se deranjeze să le încălzească, luă o furculiță și începu să mănânce.

— Ei bine? insistă ea.

El vrusese să mai aștepte, să o tortureze, să nu-i spună încă, dar trebuia să o facă. Trebuia să spună cuiva. Puse jos farfuria, veni în sufragerie și se așeză pe canapeaua pe care el și Dayna o porecliseră Fundul.

— A fost un fiasco. Au venit polițiștii.

Ea îl privi prudentă.

— Ești sigur că vrei să faci asta, Dodge?

— Haide, Dayna!

Era enervat de faptul că îl întreba așa ceva. Îi ridică picioarele la el în poală. Masajul era singurul lucru care i le ferea de atrofie completă, iar el încă insista să îi miște călcâiele în fiecare zi, deși ea îi spunea de mult că e inutil. Fusese la o mulțime de doctori. Și făcea fizioterapie de mai bine de un an. Dar nu era nicio schimbare. Nicio îmbunătățire. Nu avea să mai umble niciodată. Nu fără un miracol. În ciuda masajului zilnic, picioarele Daynei erau subțiri și palide ca niște lujeri. În același timp, fața ei se rotunjise, carnea de pe brațe se lăsase, iar picioarele continuau să se usuce.

Dodge încercă să nu se gândească de câte ori, când era mică, aceleași picioare o duseseră departe la vreun maraton și o urcaseră în copaci, când se jucau. Întotdeauna fusese puternică, tare ca lemnul lăcuit, bătăioasă și musculoasă. Mai puternică decât cei mai mulți dintre băieți. Și mai curajoasă.

Toată viața lui Dodge, ea îi fusese cel mai bun prieten, partenerul de năzbâtii. Era cu doi ani mai mare decât el și fusese liderul *de facto* al oricărui plan sau joc pe care îl puseseră la cale. Când el avea cinci ani, încercaseră să își îmbutelieze pârțurile în sticle și să le vândă. Când el avea șapte ani, petrecuseră o vară întreagă explorând împrejurimile Dawson, Minnesota, în căutarea unei comori, și sfârșiseră cu un șopron plin de ciudățenii: un joben vechi, un radio defect, două roți și

cadrul ruginit ale unei biciclete. Găseau aventuri în orice oraș de rahat în care se întâmpla să-i lase mama lor.

Acum nu vor mai avea parte nicio aventură. Ea nu se va mai cățăra niciodată, nu se va mai plimba cu bicicleta și nici nu va mai paria pe cinci dolari că poate să îl întreacă la alergat. Mereu va avea nevoie de ajutor să facă baie, să se așeze pe closet sau să se ridice. Și era numai vina lui Luke Hanrahan. Intrase în mașina Daynei, o șicanase înaintea unei confruntări și o forțase să iasă de pe drum. Dodge știa.

— Mama a avut o întâlnire aseară, zise ea, evident, încercând să schimbe subiectul.

— Și?

Dodge era încă oarecum iritat. În plus, oriunde mergeau, mama lor găsea mereu câte un ratat cu care să iasă. Dayna ridică din umeri.

— Ea părea să fie bine. Și n-a vrut să-mi spună cine e.

— Probabil că i-a fost jenă.

În liniștea lăsată, auzi zgomote afară, cineva umbla prin coșurile de gunoi. Dayna se aplecă să se uite pe geam.

— Rahat!

— Little Kelly? întrebă Dodge, iar ea aprobă.

Little Bill Kelly avea cam treizeci de ani și era înalt de cel puțin doi metri, iar tatăl lui, Bill Kelly, fusese șef al poliției timp de douăzeci de ani, înainte să iasă la pensie, și toți îl știau ca Big Kelly. Dodge îl văzuse o singură dată și numai pentru o clipă, când nimerise cu bicicleta în fața mașinii lui Bill. Acesta apăsase pe claxon și îi strigase să fie atent.

Dodge oftă, lăsă jos picioarele Daynei și se ridică. Prin geam îl vedea pe Little Kelly legănându-se pe un butoi metalic plin de grăsime, sortând metodic ce găsea în unul dintre containerele lipite de spatele Dot’s Diner, chiar lângă ușa bucătăriei. Era a treia oară într-o lună când umbla prin gunoaie.

Dodge nu se sinchisi să-și pună un tricou. Traversă aleea scurtă din beton, care despărțea apartamentul lor de restaurant, atent să evite cioburile de sticlă. Băieții de la bucătărie obișnuiau să bea bere acolo uneori, în timpul serviciului.

— Salut, omule! zise Dodge, intenționat tare, intenționat vesel.

Little Kelly se îndreptă, de parcă ar fi fost electrocutat. Se dădu jos nesigur.

— Nu fac nimic, zise el, evitând privirea lui Dodge.

Cu excepția începutului de barbă, Little Kelly avea fața unui copil supradezvoltat. Cândva, fusese un atlet celebru și un student bun, dar o încasase în cap, în Afganistan. Sau în Irak. Una dintre ele. Acum, se plimba toată ziua cu autobuzul și uita să se întoarcă acasă. O dată Dodge trecuse pe lângă el, când stătea cu picioarele încrucișate la colțul străzii, și plângea.

— Cauți ceva?

Dodge observă că Little Kelly făcuse o grămăjoară de resturi la picioarele containerului: folie din aluminiu, inele metalice, capace de sticlă și o farfurie spartă. Little Kelly îl privi o clipă, mișcându-și fălcile de parcă încerca să-și mestece pielea. Apoi, brusc, trecu pe lângă Dodge și dispăru după colț.

Dodge se lăsă pe vine și adună toate rahaturile pe care Little Kelly le scosese din container. Era deja cald, iar aleea duhnea. Tocmai atunci simți mișcare în spatele lui. Crezând că Little Kelly se întorsese, se îndreptă și se răsuci, zicând:

— Chiar n-ar fi trebuit să te întorci aici…

Cuvintele îi rămaseră în gât. Natalie Velez stătea în spatele lui, sprijinindu-se pe piciorul sănătos, aranjată și drăguță, de parcă locul ei ar fi fost în cu totul altă parte.

— Bună, zise ea zâmbind.

Instinctul îi dicta să treacă pe lângă ea, să intre în casă, să trântească ușa și să se sufoce. Dar, bineînțeles, nu putea face asta. La dracu'! Nat Velez stătea în fața lui, iar el era fără tricou pe el. Și nu se spălase pe dinți. Și nici nu făcuse duș. În plus, ținea în mână o folie de aluminiu de la gunoi.

— Făceam curățenie…

Vocea lui se stinse. Privirea lui Nat coborî spre pieptul lui gol, apoi urcă spre părul lui, care, cel mai probabil, era ciufulit.

— Oh, Doamne!

Începu să se înroșească la față.

— Ar fi trebuit să sun. Îmi pare foarte rău. Abia te-ai trezit sau așa ceva?

— Nu. Nu, deloc. Doar…

Dodge încercă să nu vorbească prea tare și să nu respire prea repede, în caz că respirația lui mirosea urât.

— Auzi, poți să mă aștepți un minut? Așteaptă-mă aici.

— Desigur.

Nat era și mai drăguță când roșea. Semăna cu un fursec glazurat de Crăciun.

— Un minut, repetă Dodge.

Ajuns înăuntru, trase aer în piept. La dracu'! Nat Velez. Nici măcar nu avea timp să-și facă griji că îi vedea casă, micul apartament jalnic, și că probabil fusese nevoită să treacă pe lângă tăvile unsuroase golite în spate, să pășească în săndăluțele ei pe lângă spanacul ud scos afară de bucătari, pe lângă containere și mirosul lor.

În baie, se spălă pe dinți și se clăti cu apă de gură. Se mirosi la subraț – nu era rău – și se dădu cu deodorant, pentru orice eventualitate. Își dădu cu apă prin păr și îmbrăcă un tricou alb curat, unul de sub care i se vedea doar un pic din tatuajul care îi acoperea mare parte din piept și se continua pe umărul drept și pe antebraț. Părul îi stătea din nou zburlit. Își puse pe cap o șapcă.

Bun. Cel puțin era decent. Se dădu cu un pic de parfum bărbătesc, pe care mama ei îl primise gratis de la Walmart și se simți de parcă făcuse duș, dar se gândi că era mai bine așa decât să miroasă ca un nesimțit.

Afară, Nat se prefăcea de minune că nu observă că Dodge locuiește într-un apartament dărăpănat, chiar în spatele unui restaurant.

— Hei!

Ea îi zâmbi din nou, un zâmbet larg și luminos, iar el simți cum stomacul i se întoarce pe dos, într-un fel ciudat. Spera ca Dayna să nu se uite pe geam.

— Scuze că am cam dat buzna.

— E în regulă.

— Am vrut să sun. I-am trimis un mesaj lui Heather, să îi cer numărul tău. Scuze. Însă apoi m-am gândit că poate ar fi mai bine să vin aici.

— Nu e nicio problemă.

Vocea lui sună mai dur decât intenționase. Rahat! Deja o dădea în bară. Tuși, apoi își încrucișă brațele, încercând să pară relaxat. De fapt, brusc, își simțea mâinile de parcă erau bucăți de carne atârnate de brațe și uitase cum ar putea să le folosească.

— Ce îți face glezna?

Nat avea un bandaj înfășurat strâns în jurul gleznei și al labei piciorului; contrasta haios cu picioarele goale.

— Entorsă.

Nat se strâmbă.

— Voi supraviețui, dar…

O clipă fața ei se schimonosi ca și cum ar fi avut dureri.

— Dodge, există vreun loc unde putem merge să stăm de vorbă?

Nici gând să o ducă înăuntru. În niciun caz. Nu voia ca Nat să se uite ciudat la Dayna sau, mai rău, să se străduiască să fie drăguță cu ea.

— Cu ce ai venit? întrebă el, gândindu-se că poate ea avea mașină.

Ea roși din nou.

— L-am rugat pe tata să mă lase aici.

Dodge nu o întrebă cum aflase unde stă. Despre orice ar fi fost vorba în Carp, trebuia doar să întrebi. Problema era unde să o ducă. Nu puteau merge la restaurant. Mama lui lucra. Rămânea Meth Row.

Nat mergea încet, încă șchiopătând, deși părea să aibă dureri mai mici decât seara trecută. Dar profită de prima ocazie să se așeze: pe aripa ruginită a unui Buick abandonat, fără volan. Toate geamurile erau sparte, iar scaunele erau pline de găinaț, iar pielea de pe ele, ruptă de animăluțe.

— Voiam să îți mulțumesc din nou, zise ea. Ai fost foarte… ai fost super. Că m-ai ajutat seara trecută.

Dodge era ușor dezamăgit, cum se simțea ades când interacționa cu oamenii, când realitatea nu se ridica la așteptările lui. Sau, în acest caz, la fanteziile lui. O parte din el sperase ca ea să fi venit să îi mărturisească faptul că se îndrăgostise nebunește de el. Sau poate că sărise peste cuvinte și avea să se ridice pe vârfuri, să deschidă gura și să îl lase să o sărute. Doar că nu avea cum să stea pe vârfuri, cu glezna în starea în care era, iar acela era unul dintre cele 2037 de motive pentru care fantezia lui era nerealistă.

— Nicio problemă, zise el.

Ea se strâmbă de parcă ar fi înghițit ceva acru. O clipă nu spuse nimic. Apoi izbucni:

— Ai auzit că Felix Harte și Cory Walsh au fost arestați?

El clătină din cap, iar ea adăugă:

— Ebrietate și comportament nepotrivit. Și încălcarea proprietății.

Nat se foi.

— Crezi că s-a terminat cu Panica?

— Nici vorbă! Polițiștii sunt prea proști să îi pună capăt, oricum.

Ea aprobă, dar nu părea convinsă.

— Ce crezi că va urma?

— Habar n-am.

Era convins că Nat voia să afle dacă el știa ceva. Înghiți gustul amar pe care îl avea în gură. Era conștientă că îi place de ea și încerca să îl folosească.

— Cred că putem să ne fim de folos unul altuia, zise ea brusc, iar asta – faptul că recunoștea, că era sinceră – îl făcu să o asculte.

— Cum?

Ea lăsă ochii în jos, spre tivul fustei. Parcă era din pluș, ceea ce îl făcu să se gândească la prosoape, apoi la Nat, înfășurată într-un prosop. Soarele era foarte arzător, Dodge era amețit.

— Facem o înțelegere, zise ea și ridică privirea spre el. Ochii lui erau întunecați, înflăcărați și frumoși, că ai unui cățeluș.

— Dacă vreunul dintre noi câștigă, facem jumi-juma. Dodge era atât de surprins, că nu reuși să spună nimic pentru un minut.

— De ce? întrebă în cele din urmă. De ce eu? Nici măcar… adică… abia dacă ne cunoaștem.

Dar Heather? fu cât pe ce să zică el.

— Așa simt, explică ea și, încă o dată, sinceritatea ei îi păru atrăgătoare.

— Tu ești bun la acest joc. Tu știi diverse.

Părea surprinzător că Nat Velez, cu părul ei des, perfect și cu buzele lucioase, vorbea atât de sincer despre un subiect pe care cei mai mulți îl evitau. Era ca și cum ai auzi un supermodel că se bășește: surprinzător și cumva senzațional.

Ea continuă:

— Putem să ne ajutăm unul pe altul. Să împărtășim informațiile. Să facem echipă împotriva celorlalți. Așa avem mai multe șanse să ajungem în finală. Apoi…

Gesticulă cu mâinile.

— Apoi va trebui să ne confruntăm, interveni Dodge.

— Dar dacă unul dintre noi câștigă, amândoi câștigăm, zise ea zâmbind.

El nu intenționa să lase pe nimeni să câștige. Și apoi nu-i păsa nici de bani. Avea un alt scop în minte. Poate că ea știa asta sau simțea, cumva. Așa că zise:

— Mda, bine. Parteneri.

— Aliați, zise ea și întinse mâna formal.

O simți catifelată și ușor umedă. Nat se ridică râzând.

— Așa rămâne, deci.

Nu putea să se ridice pe vârfuri, să îl sărute, prin urmare doar îl prinse de umeri și îl sărută pe gât. Apoi chicoti.

— Acum trebuie și pe partea cealaltă, să nu se supere.

Iar atunci el știu că în vara aceea avea să fie îndrăgostit de ea până peste cap.

•

După aceea nimeni n-a reușit să afle cine postase acel video Online; apăru pe foarte multe pagini simultan și se răspândi atât de repede că fu imposibil să își dea seama de unde pornise, deși mulți suspectară că era vorba despre Joey Addison sau Charlie Wong, pentru că amândoi erau niște nesimțiți, iar cu doi ani în urmă filmaseră în secret și postaseră imagini de la vestiarele fetelor. Nici măcar nu era ceva interesant, doar câteva imagini sacadate cu Ray și Zev legănându-se, umeri care se împingeau în cadru, în timp ce se aduna mulțimea; apoi, blițuri, oameni țipând, un moment în care imaginea dispărea. Urmau mai multe cadre, lumini și vocile distorsionate ale polițiștilor, un sunet slab și inofensiv, un prim-plan cu Nat, cu gura căscată, cu un braț în jurul lui Heather și cu celălalt în jurul lui Dodge. După care, întuneric.

Dodge încă păstra un exemplar pe hardul lui, astfel încât să poată opri înregistrarea la acel moment final, când Nat părea foarte speriată, iar el o susținea.

Câteva ore mai târziu, a urmat un e-mail. Subiect: nimic. De la o adresă codată: judgmentpanic.com. Mesajul era simplu, doar două rânduri:

Buzele subțiri scufundă corăbii.

Țineți-vă gura. Altfel...

MARȚI, 28 IUNIE

HEATHER

— Ești sigură că e legal, nu?

Bishop stătea pe locul șoferului, cu ambele mâini pe volan, manevrând mașina pe un drum cu gropi. Părul lui părea și mai zburlit decât de obicei, de parcă încercase să și-l aranjeze cu un aspirator. Purta vechiul hanorac Virginia Tech al tatălui său, pantaloni de pijama din flanel și papuci. Când venise după Heather, anunțase, cu o anumită mândrie, că nu apucase să facă duș.

— Nu o să te căsăpească vreun psihopat, nu?

— Taci, Bishop!

Heather se întinse să îl înghiontească, dar el trase de volan și aproape intrară în unul dintre șanțurile care mărgineau drumul.

— Nu așa te porți cu șoferul tău!

— Bine. Ține-ți gura, șofer!

Heather simțea o neliniște interioară. Copacii de acolo erau atât de deși, că aproape nu pătrundea lumina.

— Doar am grijă de tine, doamna mea, zise Bishop, zâmbind și lăsând să i se vadă dinții încălecați. Nu vreau ca gagica mea cea mai bună să ajungă abajur.

— Credeam că Avery e cea mai bună gagică a ta, zise Heather.

Intenționase să fie o glumă, dar sunase destul de serios.

Parcă ar fi fost o fată bătrână înrăită, singură și tristă. Ceea ce cam era și ea. Poate că nu chiar fată bătrână, nu aveai cum să fii fată bătrână la optsprezece ani, cel puțin așa credea. Dar pe aproape.

— Haide, Heather.

Chiar părea jignit.

— Mereu ai fost cea mai bună gagică a mea.

Heather se uita pe geam. Aveau să ajungă dintr-o clipă într-alta. Dar se simțea ceva mai bine acum. Bishop avea asupra ei efectul unui calmant.

A doua zi, după întrecerea de la turnurile de apă, Heather dormise până târziu și se trezise doar când pe telefonul ei apăruse un mesaj anonim: *Renunță acum, înainte să pățești ceva.* Fusese atât de speriată, că îi trebuiseră cincisprezece minute să caute cheile de la mașină, înainte să își aducă aminte că le atârnase într-un cui de lângă ușă, apoi fusese concediată de la Walmart, pentru că ajunsese cu douăzeci de minute mai târziu. Și, brusc, se trezise smiorcăind în parcare. Cu o săptămână și jumătate înainte, avusese un iubit și un job – nu un job bun, dar un job, totuși. Ceva bani în buzunar. Acum nu avea nimic. Nici iubit, nici job, nici bani. Iar cineva voia să se asigure că nu va concura la Panică.

Apoi, din senin, fusese atacată de un câine cu cea mai mare limbă pe care o văzuse vreodată. Poate că atacată nu era cuvântul potrivit, din moment ce câinele doar o linsese, însă ea nu fusese niciodată tocmai genul iubitor de animale, așa că îi păruse un atac. Iar o babă nebună, care căra o tonă de cumpărături, îi oferise un job pe loc, deși lui Heather îi curgeau mucii și purta un top pătat cu sos de salată, lucru pe care nu îl observase, în graba în care plecase de acasă.

Pe femeie o chema Anne.

— Lui Muppet îi place de tine, zisese ea.

Muppet era câinele cu limbă lungă.

— De obicei, nu îi plac străinii. Tu pari să iubești animalele.

Heather nu zisese nimic. Nu voia să recunoască faptul că ea considera animalele, precum coșurile, drept ceva ce e mai bine să ignori. Singura încercare de a avea un animal fusese un peștișor anemic pe care îl numise Stea și care murise în mai puțin de treizeci și două de ore. Dar zisese da, când Anne o întrebase dacă o interesa să stea cu câinele și să o ajute cu unele treburi ușoare. Îi dădea 150 de dolari pe săptămână, bani în mână, ceea ce însemna cam tot atât cât ar fi câștigat dacă lucra parttime la Walmart.

Brusc, copacii se răriră, iar ei ajunseră. Îndată, Heather se simți ușurată. Nu știa la ce să se aștepte, poate, după cele spuse de Bishop, un șopron vechi, plin cu utilaje agricole ruginite și cu macete, în schimb, văzu o casă roșie, mare și o parcare întinsă, cu iarbă tunsă îngrijit. Văzu și un șopron, dar nu era vechi, iar lângă el, un șir de grajduri date cu var.

Imediat ce deschise ușa, câțiva cocoși veniră spre ea, iar un câine – nu era unul singur? – începu să latre furios.

— La dracu'! zise Bishop.

De fapt, părea impresionat.

— E o grădină zoologică.

— Vezi? Nici urmă de abajur uman.

Heather coborî din mașină, apoi se aplecă la geam, să-și ia rămas-bun.

— Mulțumesc, Bishop.

O salută și el.

— Trimite-mi mesaj când vrei să te iau, doamnă.

Heather închise ușa. Anne traversa curtea spre ea.

— E iubitul tău? o iscodi ea și puse mâna streașină la ochi, în timp ce Bishop întorcea.

Întrebarea fusese atât de neașteptată, că lui Heather îi luă foc fața.

— Nu, nu, zise ea repede și se îndepărtă de mașină, ca și cum Bishop, în caz că încă se uita spre ea, ar fi putut să-i ghicească vorbele din limbajul trupului.

— E drăguț, zise Anne direct.

Flutură din mână, iar Bishop claxonă, înainte să plece. Roșeața i se intensifică. Își încrucișă brațele, apoi le lăsă în jos din nou. Din fericire, Anne păru să nu observe.

— Mă bucur că ai venit.

Anne zâmbi, de parcă Heather îi făcea o vizită de curtoazie.

— Haide să îți arăt locul.

Heather era ușurată că Anne părea să fie de acord cu hainele ei: blugi, teniși și un tricou cu anchior, care fusese al lui Bishop, înainte să intre la apă. Nu voise să arate neglijent, dar Anne îi spusese să se îmbrace cu haine pe care putea să le murdărească și se gândise că ar fi bine să-i arate că o ascultase când vorbise.

Porniră spre casă. Cocoșii continuau să alerge pe acolo ca nebunii, iar Heather observă un coteț de găini în partea opusă a curții, unde o duzină de pui gălbui umblau țanțoși sau stăteau la soare și își ciuguleau penele. Câinii își continuau tărăboiul. Erau trei, inclusiv Muppet, și se învârteau într-un țarc, lătrând pătimaș.

— Ai o grămadă de animale, zise Heather, dar în clipa următoare se simți ca o idioată.

Își trase mânecile peste palme. Anne râse.

— E groaznic, nu-i așa? Nu mă pot opri.

— Deci e un fel de fermă?

Heather nu văzuse niciun fel de utilaje, dar nu știa pe nimeni care să țină găini doar pentru amuzament. Anne râse din nou.

— Nu chiar. Adun ouăle uneori. Dar nu mă aleg cu altceva în afară de găinaț, rahat de câine, rahat de toate felurile.

Ținu ușa casei deschisă, ca Heather să intre. Se gândi că probabil va petrece toată vara adunând rahat.

— Soțul meu, Larry, iubea animalele, continuă Anne venind în urma ei.

Intrară în cea mai drăguță bucătărie pe care Heather o văzuse vreodată. Nu se compara nici măcar cu bucătăria lui Nat. Pereții erau crem și galben; dulapurile de un maroniu-roșiatic decolorat de soarele care pătrundea printr-o fereastră mare. Blaturile erau impecabile. Nici urmă de furnici. Pe un perete erau rafturi cu vase din ceramică albastru-cu-alb și cu figurine mici din porțelan: cai în miniatură, pisici, măgăruși și porci. Lui Heather aproape că îi era teamă să se miște, de parcă un pas în direcția greșită ar fi distrus totul.

— Ceai?

Heather clătină din cap. Nu cunoștea pe nimeni care să bea ceai în viața reală, doar englezii din serialele de la televizor. Anne umplu un ceainic și îl puse pe aragaz.

— Ne-am mutat aici din Chicago.

— Serios? îi scăpă lui Heather.

Cel mai îndepărtat loc de Carp în care ea fusese era Albany. O dată într-o excursie cu școala și o dată când mama ei avusese o înfățișare la tribunal pentru conducere cu permisul suspendat.

— Cum e Chicago?

— Rece. Îți îngheață coaiele acolo zece luni din an. Dar celelalte două sunt o încântare.

Heather nu zise nimic. Anne nu părea genul care folosea cuvântul *coaie*, iar Heather o plăcu și mai mult pentru asta.

— Eu și Larry am lucrat în publicitate. Am jurat că într-o bună zi o să facem o schimbare.

Anne ridică din umeri.

— Apoi el a murit, iar eu am făcut schimbarea.

Încă o dată, Heather tăcu. Voia să întrebe cum murise Larry și când, dar nu știa dacă se cuvenea. Nu voia ca Anne să creadă

că era obsedată de moarte sau așa ceva. După ce apa fierse, Anne își umplu cana, apoi o îndrumă pe Heather înapoi spre ușa pe care veniseră. Era plăcut să se plimbe prin curte cu Anne, în timp ce aburii ieșeau din ceai și se contopeau cu ceața dimineții. Heather se simțea ca într-un film despre o fermă, undeva departe. Cotiră după colțul casei, iar câinii începură să latre din nou.

— Terminați! zise Anne, dar pe un ton jucăuș.

Nu o ascultară. Cât se plimbară, ea continuă să vorbească.

— Aici este mâncarea lor, zise ea și deschise unul dintre grajdurile albe. Încerc să păstrez totul în ordine, astfel încât să nu ajung să arunc cereale câinilor și mâncare de câini găinilor. Aici sunt lopețile și greblele.

Erau într-un alt șopron.

— Gălețile, potcoavele și alte aiureli care nu au un loc al lor. Ai înțeles? Vorbesc prea repede?

Heather dădu din cap, apoi, când înțelese că Anne nu se uita la ea, zise:

— Nu.

Constată că nu mai era agitată. Îi plăcea senzația dată de soarele ce-i cădea pe umeri și mirosul de pământ negru, ud.

Probabil că parte din mirosul pe care îl simțea era de fapt de raliat de animal, dar nu mirosea chiar atât de rău.

Anne îi arătă grajdurile, unde doi cai stăteau liniștiți, pe jumătate în întuneric, ca niște santinele care păzeau ceva prețios. Heather nu mai fusese atât de aproape de un cal și râse tare când Anne îi dădu un morcov și îi arătă cum să i-l ofere calului negru, Lady Belle, iar ea îi simți botul moale și apăsarea blândă a dinților.

— Au fost cai de curse. Amândoi răniți. I-am salvat de la împușcare, zise Anne, în timp ce părăseau grajdurile.

— Împușcare?

Anne aprobă. Pentru prima dată părea furioasă.

— Asta se întâmplă când nu mai sunt buni de alergat. Proprietarul le pune un pistol la cap.

Anne salvase toate animalele de la o soartă groaznică: câinii și caii de la moarte, puii și cocoșii de diverse boli, când nimeni nu voise să cheltuiască bani cu îngrijirea lor. Avea curcani pe care îi salvase de la tăiere, pisici pe care le luase de pe străzile din Hudson și chiar un porc imens, Tinkerbell, care cândva

fusese un avorton nedorit. Heather nu își putea imagina că poate exista un avorton în orice specie.

— Tot ce voia era un pic de dragoste, zise Anne, în timp ce treceau pe lângă țarcul unde Tinkerbell se tăvălea prin noroi. Asta, plus cam o livră de mâncare pe zi, râse ea.

În cele din urmă, ajunseră la un țarc înalt, înconjurat cu un gard. Soarele care pătrundea printre copaci și se răsfrângea prin ceața matinală era aproape orbitor. Gardul înconjura o zonă de cel puțin câteva mii de metri pătrați, în mare parte teren deschis, porțiuni de noroi și iarbă înaltă, dar și câțiva copaci. Heather nu zări niciun animal. Pentru prima dată, Anne tăcu. Bău din ceai, privind spre soare prin gardul de sârmă. După câteva minute, Heather nu se mai abținu.

— Ce așteptăm?

— Șșșș! Uite, vin!

Heather încrucișă brațele și își reprimă un oftat. Rouă îi udase tenișii. Îi era rece la picioare, iar gâtul îi ardea. Iată. Se văzu o mișcare lângă un pâlc de copaci. Se chinui să vadă mai clar. O siluetă mare, întunecată, pe care ea o luase drept piatră, se scutură. Apoi se ridică. Iar în timp ce se ridica apăru o alta, din umbra copacilor, iar cele două animale își dădură ocol scurt, apoi se îndreptară grațios spre lumina soarelui.

Lui Heather i se uscă gura.

Tigri.

Clipi. Imposibil. Dar erau acolo și se apropiau: doi tigri. Tigri, cum sunt cei pe care îi vezi la circ. Capete mari, pătrățoase și fălci mari, trupuri musculoase, cu blana lucind în soare. Anne fluieră ascuțit. Heather sări cât colo. Cei doi tigri își întoarseră capetele după sunet, iar Heather își pierdu suflarea. Privirile lor erau insipide, lipsite de curiozitate și bătrâne, imposibil de bătrâne, de parcă în loc să privească înainte ochii lor priveau spre un trecut îndepărtat.

Se plimbau agale pe lângă gard, atât de aproape, că Heather se dădu înapoi repede, îngrozită. Atât de aproape, că le simțea mirosul, le simțea căldura trupurilor.

— Cum? reuși să întrebe, în cele din urmă, deși nu era tocmai ceea ce voia să spună, dar pe aproape.

O mie de gânduri i se învârteau prin minte.

— Alte vieți salvate, zise Anne calm. Sunt vânduți pe piața neagră. Vânduți, apoi abandonați, când sunt prea mari, sau eutanasiați, când nu are cine să îi îngrijească.

În timp ce vorbea, întinse mâna printr-o crăpătură a gardului și îl mângâie pe unul dintre tigri, de parcă era o imensă pisică domestică. Când o văzu pe Heather cu gura căscată, râse.

— Sunt cuminți odată ce au fost hrăniți. Doar nu încerca să te dai pe lângă ei când le e foame.

— Nu... nu va trebui să intru acolo, nu?

Heather parcă prinsese rădăcini, paralizată de teamă și de uimire. Erau atât de mari, atât de aproape. Unul dintre tigri căscă și îi văzu șirul de dinți ascuțiți, albi.

— Nu, nu, zise Anne. De cele mai multe ori doar tai carnea și o arunc prin poartă. Uite, o să-ți arăt.

Anne o conduse spre poarta încuiată cu lacătul, care lui Heather îi păru alarmant de fragilă. De cealaltă parte a gardului, tigrii le urmară apatici, parcă întâmplător. Totuși, Heather nu se lăsă păcălită. Așa erau prădătorii. Stăteau și așteptau, te făceau să te simți în siguranță, apoi atacau.

Își dori ca Bishop să fie acolo. Dar nu și Nat. Ea s-ar fi pierdut cu firea. Ea ura animalele mari de orice fel. Până și pudelii o făceau să tresară.

Când se întoarseră cu spatele la țarcul tigrilor și se îndreptară spre casă, stomacul lui Heather se relaxă, deși încă avea impresia că animalele o urmăreau și își imagina ghearele lor înfipte în spatele ei.

Anne îi arătă unde ținea cheile de la toate adăposturile, atârnate ordonat în antreu, cum îi spunea ea, unde Heather găsi și o pereche de cizme din cauciuc, la fel ca acelea pe care le purta Anne, spray contra țânțarilor, foarfeci de grădină, loțiune de corp și de protecție solară.

După aceea, Heather se apucă de treabă. Hrăni puii, în timp ce Anne îi arăta cum să împrăștie mâncarea și râse cu poftă când păsările se adunară laolaltă, ciugulind entuziaste, ca o creatură uriașă, cu pene și cu multe capete.

Anne îi arătă cum să mâne cocoșii înapoi în țarc, înainte să dea drumul câinilor, iar Heather fu surprinsă că Muppet părea să își amintească de ea și imediat alergă de câteva ori în jurul gleznelor ei, de parcă ar fi salutat-o. Apoi, urmă curățatul grajdurilor (așa cum bănuise, asta implica și balegă de cal, dar

nu era chiar atât de rău cum crezuse) și țesălatul cailor, cu o perie specială. Apoi, trebui să o ajute pe Anne să tundă glicina, care începuse să acopere partea de nord a casei. Heather deja transpira, chiar și cu mânecile suflecate. Soarele era sus și ardea, iar spatele o durea de la atâta aplecat. Dar era și fericită, mai fericită decât fusese vreodată. Aproape uitase că restul lumii exista, că fusese părăsită de Matt Hepley sau că participase la săritură. Panica. Putea să uite de Panică.

Fu surprinsă când Anne îi spuse că terminase pentru ziua aceea, că era aproape ora unu. În timp ce îl aștepta pe Bishop să vină după ea, Anne îi făcu un sandviș cu ton, maioneză și roșii pe care le cultivase în grădină. Lui Heather îi era teamă să stea la masă, pentru că era foarte murdară, dar Anne îi puse o farfurie, așa că se așeză. I se păru cel mai bun lucru pe care îl mâncase vreodată.

— Salut, văcăreaso, zise Bishop, când Heather urcă în mașină.

Încă nu se schimbase, era tot în pantalonii de pijama. Făcu mare caz de cum mirosea Heather.

— Ce e mirosul ăsta?

— Gura! zise ea și îl plesni peste braț.

El se prefăcu rănit. În timp ce Heather lăsă geamul în jos, își zări fața în oglindă. Era roșie, avea părul ciufulit și pieptul încă ud de transpirație, dar fu surprinsă să constate că arăta… drăguț.

— Cum a fost? întrebă Bishop după ce porniră.

Îi adusese o cafea cu gheață de la 7-Eleven: mult zahăr, multă frișcă, exact cum îi plăcea. Îi povesti despre porcul prăpădit care se făcuse uriaș, despre cai, despre pui și cocoși. Lăsă tigrii la urmă. Bishop tocmai lua o gură de cafea și aproape că se înecă.

— Știi că e ilegal, nu?

Ea își dădu ochii peste cap.

— La fel sunt și pantalonii de pe tine. Dacă tu nu vorbești, eu nu o s-o fac.

— Pantalonii ăștia? se prefăcu el ofensat. I-am îmbrăcat special pentru tine.

— Poți să îi dai jos pentru mine, zise ea, apoi roși, când își dădu seama cum sunase.

— Oricând, zise Bishop și îi zâmbi.

Îl lovi din nou. Încă era fericită. Era un drum de douăzeci de minute până în centrul orășelului Carp, dacă Motel 6, poșta și

acel șir de magazine și baruri slinoase puteau fi numite centru, dar Bishop pretinse că găsise o scurtătură. Heather rămase tăcută, când întoarseră pe Coral Lake, care nu putea avea un nume mai nepotrivit: nu era nici urmă de apă, nimic, în afară de bușteni și cioturi de copaci arși, rămase după un incendiu care izbucnise acolo în urmă cu câțiva ani. Drumul mergea paralel cu proprietatea lui Jack Donahue și aducea ghinion.

Heather fusese pe Coral Lake doar de câteva ori. Trigger-Happy Jack era cunoscut pentru că era mereu beat și pe jumătate nebun și pentru că deținea un adevărat arsenal. Proprietatea lui era îngrădită și păzită de câini și de cine știe ce altceva. Când gardul lui apăru în raza lor vizuală, Heather se așteptă ca el să iasă din casă clătinându-se și să înceapă să se răstească la ei. Dar nu ieși. Câțiva câini alergau prin curte, totuși, lătrând nervos. Câinii aceia nu semănau cu ai lui Anne. Erau slabi, mârâiau și păreau răi.

Aproape că trecuseră de proprietatea lui Trigger-Happy Jack, când Heather zări ceva.

— Oprește! mai că țipă. Oprește!

Bishop apăsă frâna.

— Ce e? Iisuse Hristoase, Heather! Ce naiba?

Dar ea coborâse deja din mașină, alergând spre o sperietoare – cel puțin arăta ca o sperietoare –, căzută pe jos, rezemată de gardul lui Donahue. Își simțea stomacul strâns de frică și avea ciudata senzație că e urmărită. Ceva era în neregulă cu sperietoarea aceea. Era prea grosolană, prea inutilă. Nu era nicio fermă în partea aceea a Coral Lake, nu era niciun motiv ca o sperietoare să se afle acolo, mai ales una care arăta de parcă fusese aruncată dintr-o mașină. Când ajunse la ea, ezită o clipă, de parcă ar fi putut să prindă viață și să o înhațe. Apoi îi înălță capul plecat, prins de un gât lung. În loc de față, sperietoarea avea cuvinte scrise îngrijit, cu marker:

VINERI, MIEZUL NOPȚII

JOCUL TREBUIE SĂ CONTINUE.

VINERI, 1 IULIE

DODGE

Mulțimea nu era atât de mare vineri seara. Atmosfera era încordată și nefericită. Agitată. Fără bere, fără muzică, fără râsete. Doar câteva grupuri de oameni tăcuți, adunați la vreo cincisprezece metri mai jos de gardul lui Trigger-Happy Jack, cu fețele luminate de strălucirea farurilor ce se legănau.

Când Bishop opri motorul, Dodge auzi sunetul respirației neregulate a lui Nat. Tot drumul, Dodge încercase să îi distragă atenția cu mici trucuri de magie, cum ar fi să facă să apară un joker în buzunarul gecii ei și să dispară un bănuț din palma ei. Acum el zise:

— Doar ține-te de plan, da? Ține-te de plan și totul va fi bine.

Nat aprobă, dar nu părea să se simtă bine, parcă îi venea să vomite. Îi era o frică mortală de câini, îi spusese lui Dodge. Și de scări, de înălțimi, de întuneric și de senzația pe care o ai în toiul nopții, când îți verifici telefonul și vezi că nu ai niciun mesaj. Din cât își dădea el seama, lui Nat îi era frică de aproape de orice. Și totuși, hotărâse să participe. Asta îl făcuse să o placă și mai mult.

Iar ea îl alesese pe el, Dodge, drept aliat.

Bishop nu zise nimic. Dodge se întrebă la ce se gândea. Îl considerase mereu pe Bishop un tip de treabă și educat, cu siguranță, dar ca un mare prost, care o urma pe Heather oriunde. Acum Dodge începea să își schimbe părerea. Pe drum, privirea lui Bishop o prinsese pe a lui o clipă, în oglinda retrovizoare, iar Dodge detectase un fel de avertizare.

Noaptea era senină și liniștită. Luna răsărise și era pe jumătate plină, transformând totul în siluete, desenând umbre în jurul gardului. Totuși, era întuneric. Un far se stinse și se aprinse de câteva ori, un semnal tăcut. Heather, Bishop, Nat și Dodge se îndreptară spre el. Dodge simțea nevoia să o ia pe Nat de mână, dar ea își ținea brațele strâns în jurul taliei. Cel puțin Dodge avusese timp să facă un plan, să se pregătească. Dacă Nat nu i-ar fi spus despre marioneta pe care Heather o văzuse marți, n-

ar fi știut despre noua întrecere, până în dimineața aceea. E-mailul ajunsese simultan la toți jucătorii, trimis de pe judgmentpanic.com.

Locul: Coral Lake Road

Ora: Miezul nopții
Scopul: Câștigă un premiu din partea casei
Bonus: Găsește biroul din camera armelor și ia ce e ascuns acolo

— Bine.

Diggin vorbea încet, în timp ce ei se apropiau de grup. Întârziaseră.

— Jucători, un pas înainte.

Așa făcură și se desprinseră de cei care veniseră să se uite. Mai puțini jucători, mai puțini spectatori. După raid, toți erau speriați. Iar Coral Lake Road era cu ghinion. Trigger-Happy Jack aduce belele, doar belele. Un psihopat, un bețiv și chiar mai rău. Dodge știa că n-ar fi stat pe gânduri și ar fi tras în ei. Lumina unui reflector trecu peste jucători. Minutele parcă se făceau ore. Numărătoarea dură o veșnicie. Dodge îl văzu pe Ray Hanrahan mestecând gumă zgomotos în cealaltă parte a cercului jucătorilor. Fața lui era ascunsă în umbră. Dodge simți un cunoscut imbold de furie. Ciudat cum nu dispărea; în ultimii doi ani doar crescuse precum un cancer în stomacul lui.

— Walsh lipsește, zise Diggin în cele din urmă. La fel și Merl.

— Atunci sunt eliminați, zise cineva.

— E miezul nopții.

Diggin încă șoptea. Vântul agita crengile copacilor, șuiera printre ele, de parcă știa că nu aveau voie să fie acolo. Câinii încă nu lătrau, totuși. Dormeau sau așteptau.

— A doua probă…

— A doua probă? interveni Zev. Dar turnurile de apă?

— Invalidată. Nu toată lumea a apucat să treacă.

Zev scuipă pe jos, iar Heather scoase un sunet de protest. Diggin îi ignoră.

— Când zic start!

Se opri. O clipă totul rămase neclintit. Dodge își simțea bătăile lente ale inimii. Și, în timp ce stăteau acolo, în beznă, așteptând,

îi trecu prin minte că undeva în mulțimea aceea erau arbitrii, ascunși în spatele unor fețe familiare, poate amuzați.

— Start!

— Hai! le zise Dodge lui Heather și lui Nat, în același timp.

Heather făcu semn din cap și o luă de mână pe Nat; dispărură împreună în noapte. Nat mergea încă șchiopătând ușor, ca o păpușă defectă. Dodge se duse direct spre gard, cum stabiliseră, de parcă verificase locul și știa ce făcea. Și, așa cum prevăzuse, câțiva oameni se luară după el în tăcere, aplecați, de parcă și acum erau urmăriți.

Dar mare parte a grupului nu se mișcă imediat. Mergeau la întâmplare spre gard, încet, uitându-se la el, prea speriați să îl sară. Toți aveau să fie descalificați, dacă nu făceau nimic. Totuși, stăteau acolo, privind casa întunecată, privind oamenii-umbre care se cățărau pe gard, fără un sunet, cu excepția vreunui scârțâit metalic, a unei înjurături în barbă și a vântului.

Dodge fu unul dintre primii ajunși sus, pe gard. În jurul lui erau și alți jucători, care mormăiau și respirau greu, trupuri care se loveau de al lui, dar îi ignoră, concentrat pe mușcătura lanțului din palmă și pe respirația lui, pe secundele care se scurgeau ca apa.

Totul ținea de sincronizare, ca în magie: planificare, cunoaștere, păstrarea calmului sub presiune. Puteai să anticipezi răspunsul altei persoane; puteai să îți dai seama ce vor face alții, ce vor spune sau cum vor reacționa, încă înainte să o facă. Dodge știa că nu va dura mult până când Donahue va ieși cu o armă.

În vârful gardului, se lăsă în spate, deși adrenalina galopa prin el, spunându-i să continue. Alți câțiva oameni – era prea întuneric să le distingă fețele – se lăsară în jos și atinseră întâi pământul și, deși abia scoaseră un sunet, răsunetul lătrăturilor se auzi imediat. Patru câini – nu, cinci – se iviră din spatele casei, lătrând nebunește. Pentru Dodge, fiecare secundă parcă avea alt gust, altă textură decât anterioara, de parcă momentele aveau o viață a lor în capul lui. Tic. Cineva țipa. Aveau să urmeze penalizări pentru asta. Tic. Doar câteva secunde până să înceapă împușcăturile. Tic. Heather și Nat ar fi trebuit să ajungă deja la gaura din gard.

Tic.

Zbură, după care simți impactul cu solul, se ridică și băgă mâna în buzunar, după spray-ul lacrimogen. Nu se îndreptă direct spre casă, în schimb făcu un ocol și înconjură micul grup de jucători, câinii care o luaseră razna, mârâind și lătrând. Unii dintre jucători se cățărau deja din nou pe gard, încercând să ajungă în siguranță dincolo de el. Dar Dodge nu se opri.

Tic.

Un câine veni la el. Aproape că nu îl observă; practic, avea fălcile în jurul brațului său, înainte să se rotească și să-i pulverizeze spray în față. Câinele căzu scâncind. Dodge continuă să înainteze.

Tic.

Chiar atunci în casă se aprinse o lumină. Se auzi un sunet al cărui ecou răsună peste haosul de afară și peste lătrăturile furioase și ceva se lovi de pământ. O siluetă neagră țâșni pe ușa din față în noapte. Chiar și de la distanță de o sută de metri, Dodge auzi înjurăturile.

Ladracufutuțilorfiidecățeaplecaținaibiidincurteamearahațicesunteți…

Apoi, Jack Donahue – burtos, cu bustul gol, doar cu niște boxeri pe el – ridică pușca și începu să tragă.

Poc. Poc. Poc. Împușcăturile răsunau mai tare și mai puternic decât se așteptase Dodge, primul lucru care îl luă cu adevărat pe nepregătite. Niciodată nu fusese atât de aproape de o armă.

În curtea din față, Trigger-Happy Jack continua să strige.

Sugătoridepulăsuntețimorțideabineleaosăvăîngroppetoțifutuților…

Tic.

Nu va mai dura mult. Donahue va chema polițiștii la un moment dat. Va trebui.

Dodge sprintă spre spatele casei. Respirația i se oprise undeva în gât, de parcă de fiecare dată când inspira înghițea sticlă. Nu știa ce se întâmplase cu ceilalți jucători, unde era Ray, dacă cineva reușise să ajungă înăuntru. I se păru că aude o șoaptă în beznă, presupuse că Heather și Nat își ocupaseră pozițiile, cum plănuiseră.

În spatele casei era o verandă părăginită, plină cu obiecte întunecate, Dodge distinse vag un frigider, înainte să vadă ușa care abia se mai ținea în țâțâni. Împușcăturile încă răsunau în aer. Unu doi trei patru.

Tic.

Nu se opri să se gândească. Deschise ușa.

Și gata, era înăuntru.

HEATHER

Heather și Nat ajunseră la locul unde gardul cotea spre nord, departe de drum, exact când câinii începură să latre. Nu prea se sincronizaseră. Iar Dodge conta pe ele.

— Trebuie să te miști mai repede, zise Heather.

— Încerc.

Heather simți încordarea din vocea ei. Din curte se auzi un potop de strigăte, un țipăt de durere și mârâitul unui animal furios. Heather simțea cum pulsul îi galopa nebunește. Concentrează-te! Concentrează-te! Păstrează-ți calmul!

Ajunseseră la acea bucată de gard pe care o pregătiseră cu o zi înainte. Și nimeni nu venise după ele. Bun. Dodge tăiase un fel de ușă în gard. Heather o împinse cu putere, aceasta scârțâi și se deschise, oferindu-i suficient loc să se strecoare prin ea. Nat o urmă. Brusc, Nat îngheță, cu ochii mari, îngrozită.

— M-am înțepenit, șopti ea.

Heather se răsuci nerăbdătoare. Mâneca stângă a lui Nat era agățată de gard. Se întinse și o eliberă.

— Nu mai ești înțepenită, haide.

Dar Nat nu se mișcă.

— Nu… nu pot.

Fața ei era trasă, îngrozită.

— Nu sunt…

— Nu ești ce?

Heather nu mai avea răbdare. Dodge putea să pornească în orice clipă și el se aștepta ca ele să stea de pază. Făcuseră o înțelegere. El le ajuta; Heather nu știa de ce, dar nici nu-i păsa.

— Nu sunt…

Vocea lui Nat era pițigăiată, isterică. Încă stătea pe loc, înghețată, de parcă ambele picioare îi prinseseră rădăcini. Atunci Jack Donahue ieși din casă înjurând.

Ladracufututțilorfiidecățeaplecaținaibiidincurteamearahațicesunteți…

— Haide!

Heather o apucă pe Nat de braț și trase tare, târând-o peste gazon, spre casă, și ignorând scâncetul ei, cuvintele pe care le bolborosea în barbă. Număra. Număra până la zece, apoi invers. Heather își înfipse unghiile în brațul lui Nat, aproape dorindu-și să o doară. Iisuse! Nu mai aveau timp, iar Nat se pierdea cu firea. Nu-i păsa de glezna ei sau de faptul că tremura, înghițindu-și suspinele.

Poc. Poc. Poc.

Heather o trase pe Nat în jos, în timp ce Donahue bubuia de pe verandă, cu pușca ridicată. Lumina de pe verandă era albă, orbitoare și îl făcea să semene cu un personaj dintr-un film. Coapsele lui Heather tremurau. Nu îl vedea pe Dodge. Nu vedea pe nimeni, doar siluete care se contopeau în beznă și micul con de lumină care cădea pe spatele lui Donahue, pe părul de pe umerii lui, pe grăsimea lui, pe patul puștii lui oribile.

Unde era Dodge?

Heather abia respira. Se lipi de peretele lateral al casei, lăsându-și greutatea pe călcâie și încercând să gândească. Era prea mult zgomot. Și nu știa dacă Dodge reușise să intre în casă. Dacă nu reușise? Dacă o dăduse în bară?

— Rămâi acolo, șopti ea. Intru.

— Nu.

Nat se întoarse spre ea, cu ochii mari, speriată.

— Nu mă lăsa aici.

Heather o prinse de umeri.

— Peste fix un minut, dacă nu ies, vreau să fugi înapoi la mașină. Da? Peste exact un minut.

Nici măcar nu știa dacă Nat o auzise și aproape că nu îi păsa în momentul acela. Se ridică. Își simțea corpul umflat și neîndemânatic. Și, brusc, deveni conștientă de câteva lucruri deodată: că împușcăturile se opriseră; că ușa din față tocmai se deschisese și se închisese cu un clic ferm. Cineva intrase. Îndată, corpul îi deveni de gheață. Dacă Dodge era înăuntru? Ea, Heather, ar fi trebuit să stea de pază. Ea ar fi trebuit să fluiere

dacă Donahue se apropia. Acum ușa din față se deschisese și se închisese. Iar ea nu fluierase.

Nu mai gândea. Instinctiv, se duse pe verandă, deschise ușa și se strecură înăuntru, pe hol. Puțea a transpirație și a bere veche și era beznă. Donahue aprinsese o lumină mai devreme – de rău augur, din câte observase –, atunci de ce o stinsese? Inima îi urcă în piept și întinse mâinile lateral, atinse pereții cu vârfurile degetelor și rămase în mijlocul holului. Înghiți.

Înaintă câțiva pași și auzi un foșnet, sunetul unor pași. Îngheță, așteptând ca luminile să se aprindă în orice clipă, iar țeava unei arme să lucească drept spre inima ei. Nu se întâmplă nimic.

— Dodge? riscă să șoptească în beznă.

Se auziră pași venind repede spre ea. Se mișcă de-a lungul peretelui și dădu de o clanță. Ușa se deschise ușor și se strecură acolo, închizând-o cât de încet putu, ținându-și respirația. Dar pașii nu se opriră. Auzi ușa din față cum se deschide și se închide. Să fi fost Donahue? Dodge? Un alt jucător?

Acolo lumina lunii intra printr-o fereastră mare, fără perdea, iar Heather tresări. Pereții acoperiți cu metal se reflectau monoton în lumina lăptoasă. Arme. Arme prinse pe pereți, atârnate de copite de cerb așezate invers, încrucișate, pe tavan. Camera armelor. I se păru că mirosea vag a praf de pușcă, deși poate că doar își închipuia. Camera era plină cu mese de lucru și cu fotolii din care umplutura se scurgea pe podea. Sub geam era un birou mare. Heather simți că, brusc, aerul din cameră era prea rarefiat; simți că nu poate respira și că amețește, amintindu-și e-mailul pe care îl primise în dimineața aceea.

Bonus: Găsește biroul din camera armelor și ia ce e ascuns acolo.

Heather traversă camera spre birou, printre adunătura de obiecte. Începu cu sertarele laterale, dreapta, apoi stânga. Nimic. Sertarul mic din mijloc era slăbit, parcă des folosit. Arma era acolo, ca un uriaș gândac negru, lucios.

Bonusul.

Întinse mâna, ezită, apoi o luă repede, ca și cum putea să o muște. Simți cum greața îi urcă în gât. Ura armele.

— Ce faci?

Heather se răsuci. Văzu silueta lui Dodge în ușă, deși era prea întuneric să îi distingă fața.

— Șșșșș! mai încet.

— Ce naiba faci?

Dodge înainta doi pași în cameră.

— Trebuia să stai de pază.

— Am stat.

Înainte să-i poată explica mai departe, Dodge o întrerupse.

— Unde e Natalie?

— Afară. Mi s-a părut că aud…

— Ăsta e un fel de truc? întrebă Dodge încet, dar Heather simți tăișul vocii lui. Mă puneți să fac treaba grea, apoi vă strecurați înăuntru și luați bonusul? Să puteți merge mai departe?

Heather se holba la el.

— Ce?

— Nu te juca cu mine, Heather.

Încă doi pași și Dodge ajunse în fața ei.

— Nu mă minți.

Heather se chinuia să respire. Lacrimile erau gata să-i izvorască din ochi. Știa că vorbeau prea tare. Prea tare. Nimic nu era cum trebuie. Arma din mâna ei îi dădea o senzație îngrozitoare, era rece și vie, ca un fel de creatură ciudată, care putea să prindă viață brusc.

— Ce faci aici? întrebă ea în cele din urmă. Trebuia să obții o dovadă că am fost aici și să ieși.

— Am auzit ceva, ripostă el. Am crezut că ar putea fi unul dintre ceilalți jucători…

Luminile se aprinseră.

Jack Donahue stătea în ușă, cu privirea sălbatică și pieptul lucind de transpirație. Apoi începu să strige, iar țeava puștii lui se îndreptă spre ei, se auzi o explozie de sticlă spartă, iar Heather își dădu seama că Dodge tocmai aruncase cu un scaun în geam. Totul era cioburi, strigăte, învălmășeală.

— Hai, hai, hai! striga Dodge împingând-o spre geam.

Heather se aruncă în noapte, cu umărul în față. Auzi o a doua explozie și zări așchii din lemn zburând, când trecu prin geam, simți cum durerea îi sfâșie brațul, urmată de o umiditate bruscă la subsuoară. Dodge o ridică în picioare și o luară la fugă prin

noapte, spre gard, în timp ce Jack strigă după ei și mai trase două focuri în beznă.

Trecură prin gard, gâfâind, spre drum, unde nu mai erau multe mașini. Era doar lumina orbitoare a unor faruri. Heather recunoscu mașina lui Bishop. Brusc, Nat apăru în fața ei, luminată din spate, ca un înger al nopții.

— Ești bine?

Vocea ei era agitată.

— Ești bine?

— Suntem bine, răspunse Heather pentru amândoi. Să mergem.

Apoi urcară în mașină și porniră repede, hurducăind pe drumurile de țară. Timp de câteva minute rămaseră tăcuți, ascultând sirenele poliției în depărtare. Heather strângea din dinți de câte ori mașina trecea peste vreo urmă a altor roți. Sângera. O bucată de sticlă îi tăiase pielea subțire de pe partea interioară a brațului. Încă mai avea arma. Cumva, ajunsese în poala ei. Se tot uita la ea confuz, pe jumătate șocată.

— Iisuse Hristoase! zise Bishop în cele din urmă, când se îndepărtară câteva mile, iar sunetul sirenelor se pierdu dincolo de foșnetul vântului printre copaci. La dracu'! A fost o nebunie.

Brusc, tensiunea dispăru. Dodge începu să strige de bucurie, Nat izbucni în plâns, iar Heather lăsă în jos geamul, râzând ca o nebună. Era ușurată, recunoscătoare și în viață, pe scaunul din spate al mașinii lui Bishop, care mirosea a doze de suc și a gumă veche. Bishop le povesti că aproape se pișase pe el când Trigger-Happy Jack ieșise din casă; le spuse că Ray lovise unul dintre câini cu o piatră mare și îl făcuse să dispară scâncind în noapte. Dar jumătate dintre puști nici nu reușiseră să sară gardul și avea impresia că Byron Welcher fusese sfâșiat de câini. Era greu să îți dai seama în beznă, cu tot acel haos.

Dodge le povesti cât de aproape fusese de Donahue; fusese convins că va fi împușcat în cap. Dar Donahue fusese scos din sărite și probabil beat. Nu țintise bine.

— Slavă Domnului! zise Dodge râzând.

Dodge furase trei chestii din bucătărie: un cuțit de unt, o solniță și un pahar de sticlă în formă de cizmă de cowboy, pentru a dovedi că toți trei fuseseră în casă. Îi dădu lui Nat paharul din sticlă, iar lui Heather cuțitul de unt și păstră pentru

el solnița. Îi zise lui Bishop să oprească și puse solnița pe bord, să îi poată face o poză clară.

— Ce faci? întrebă Heather.

Creierul ei încă părea înfășurat într-o pătură udă. Dodge îi întinse telefonul, fără o vorbă. Heather văzu că trimisese poza pe email la judgmentpanic.com, cu titlul DOVADA. Heather se înfioră. Nu-i plăcea să se gândească la misterioșii arbitri invizibili, urmărindu-i, judecându-i.

— Și arma? zise Dodge.

— Arma? repetă Nat.

— Heather a găsit-o, zise Dodge pe un ton neutru.

— Eu și Dodge am găsit-o în același timp, spuse ea automat.

Nu știa de ce. Simțea cum Dodge o fixează.

— Atunci, amândoi trebuie să primiți puncte, zise Nat.

— Fă tu poza, Heather, zise Dodge.

Vocea lui era ceva mai blândă.

— Trimite-o tu.

Cu stângăcie, Heather își aranja în poală paharul și arma. Stomacul i se făcu ghem. Se întrebă dacă arma era încărcată. Probabil că da. Era așa de ciudat să ai o armă atât de aproape. Atât de ciudat să o vadă acolo. Avea un an când tatăl ei se împușcase, probabil cu o armă ca aceea. Simțea o teamă paranoică la gândul că s-ar putea descărca singură, să umple noaptea de zgomot și durere.

Odată poza trimisă, Bishop întrebă:

— Ce o să faci cu arma?

— O păstrez, presupun.

Dar nu îi plăcea ideea de a avea o armă în casă, așteptând cu zâmbetul ei metalic. Și dacă o găsea Lily?

— Nu poți să o păstrezi, zise el. Ai furat-o.

— Și ce ar trebui să fac cu ea?

Heather simțea cum o cuprinde panica. Intrase în casa lui Donahue. Furase ceva ce valora o grămadă de bani. Oamenii ajungeau la închisoare pentru astfel de rahaturi.

Bishop oftă.

— Dă-mi-o, Heather. O să scap eu de ea.

Îi venea să îl ia în brațe. Să îl sărute. Bishop închise arma în torpedou. Acum toți tăceau. Ceasul de bord clipea verde: 1:42. Drumurile erau întunecate, cu excepția conului de lumină slabă a reflectoarelor. Toată zona era întunecată, casele, rulotele,

străzile păreau înghițite de întuneric, de parcă mergeau printr-un nesfârșit tunel, un spațiu fără limite. Începu să plouă. Heather își sprijini capul de geam. La un moment dat, trebuie să fi adormit. Visă că aluneca pe gâtul unui animal și încerca să iasă din burta lui, tăind cu un cuțit, care apoi se transformă într-o armă care se descărcă.

SÂMBĂTĂ, 2 IULIE

A doua zi, știrea era peste tot: bilete roz de pariuri prin pasajele subterane, îndesate în pompele de benzină și pe geamurile de la 7-Eleven și de la Duff's Bar, înșirate în găurile gardurilor din sârmă de pe Route 22. Biletele de pariuri zburau peste tot prin Fresh Pines Mobile Park, se lipeau pe tălpile cizmelor înnoroiate, se prindeau dedesubtul camioanelor care treceau, înainte să fie luate de vânt. Ajunseră și pe liniștita stradă a lui Nat. Își făcură apariția, pe jumătate ude, cufundate în noroiul de pe Meth Row.

Acum rămăseseră o treime din jucătorii care fuseseră cândva. Doar șaptesprezece reușiseră să treacă peste gard, iar dintre ei, zece luaseră ceva din casa lui Donahue. Dar erau și alte știri, tipărite pe hârtie mare, lucioasă, cu antetul Departamentului de Poliție din Columbia:

> *Orice persoană descoperită că a participat la jocul cunoscut drept Panica va fi acuzată penal.*

Cu litere mai mici, erau enumerate posibilele acuzații: *punere în primejdie, distrugerea proprietății private, intrare prin efracție, vătămare corporală, tulburarea liniștii publice.*

Cineva ciripise și evident fusese fie Cory Walsh, după arestarea lui la turnurile de apă, fie Byron Welcher, care se pare că fusese mușcat destul de rău de unul dintre câinii lui Donahue, iar acum era în spital, în Hudson. Nu aveau cum să ajungă la Byron, cel puțin nu până la externare, așa că unii își descărcaseră furia pe Cory, astfel că și el sfârșise în spital, bătut în așa hal, că arăta ca o roșie răscoaptă.

Asta fusese cu câteva ore înainte ca Ian McFadden să afle de la fratele lui mai mare, care era polițist, că, de fapt, nu ciripiseră nici Cory, nici Byron, ci o junioară pe nume Reena, al cărei iubit fusese eliminat din joc. Până să răsară soarele și să își verse razele sângerii la orizont, toate geamurile mașinii ei fuseseră sparte, iar casa acoperită cu un strat lucios și gelatinos de ouă, astfel încât părea învelită într-o membrană.

Nimeni nu credea că Panica se va opri, desigur.

Jocul trebuia să continue.
Jocul mereu continua.

LUNI, 4 IULIE

DODGE

Vremea a rămas frumoasă, caldă și însorită, încă o săptămână după întrecerea de la casa lui Donahue. La fel era și de patru iulie, iar Dodge se trezi cu soarele bătând pe pătura lui bleumarin, parcă scăldată de un val alb.

Era fericit. Era mai mult decât fericit. Era în al nouălea cer. Ieșea cu Nat în ziua aceea. Mama lui era acasă, se trezise și chiar pregătea micul dejun. Se rezemă de tocul ușii și se uită la ea cum sparge ouăle în tigaie și împrăștie gălbenușurile cu o spatulă din lemn.

— Cu ce ocazie? întrebă el.

Încă era obosit, iar gâtul și spatele îl dureau; lucrase două schimburi, umplând rafturile după ora închiderii la Home Depot, în Leeds, unde era manager Danny, fostul iubit al mamei lui. Muncă stupidă, dar bine plătită. Avea o sută de dolari în buzunar și va avea cu ce să îi cumpere ceva lui Nat de la mall. Mai erau câteva săptămâni până la ziua ei de naștere – 29 iulie –, și totuși… Ar putea chiar să îi cumpere un flecușteț ceva mai devreme.

— Aș putea să te întreb același lucru.

Lăsă ouăle să se facă, se duse spre el și îl pupă zgomotos pe obraz, înainte să aibă timp să se ferească.

— De ce te-ai trezit așa devreme?

Dodge zări urme de machiaj pe chipul ei. Așa deci. Avusese întâlnire noaptea trecută. Nu era de mirare că era bine dispusă.

— Nu am mai avut chef să dorm, zise el prudent.

Se întrebă dacă mama lui va fi de acord ca el să iasă. Uneori era de acord, dacă avusese vreo întâlnire care mersese foarte bine.

— La timp pentru ouă. Vrei ouă? Ți-e foame? Fac niște ouă pentru Dayna.

Puse omleta pe o farfurie. Ouăle erau perfecte, acoperite cu unt. Înainte ca el să răspundă, ea coborî vocea și zise:

— Știi terapia pe care o făcea Dayna? Ei bine, Bill zice…

— Bill?

Mama lui roși. O prinsese.

— E doar un prieten, Dodge.

Dodge se îndoia, dar nu zise nimic. Mama lui continuă grăbită:

— M-a dus la Ca'Mea, în Hudson, noaptea trecută. Fețe de masă frumoase și așa mai departe. El bea vin, Dodge. Îți vine să crezi?

Clătină din cap fermecată.

— Și cunoaște pe cineva, un medic de la Columbia Memorial, care se ocupă de cazuri ca al lui Day. Bill zice că Dayna ar trebui să meargă mai des la terapie, chiar zilnic.

— Nu putem… începu el, dar mama lui înțelese și termină fraza în locul lui. I-am spus că nu ne permitem. Dar a zis că poate să ne bage, chiar și fără asigurare. Îți vine să crezi? La spital.

Dodge nu spuse nimic. Își mai făcuseră speranțe, medic nou, tratament nou, cineva care să-i ajute. Și mereu se întâmplase ceva. Se stricase o țeavă, iar fondul de urgențe se dusese pe înlocuirea ei; medicul fusese un șarlatan. Singura dată când reușiseră să ajungă la cineva într-un spital adevărat fusese la un medic care se uitase la Dayna cinci minute, îi făcuse niște teste, lovise cu ciocănelul în genunchiul ei, îi strânsese degetele mari și cam atât. „Imposibil”, spusese, de parcă îl enervaseră pentru că își pierduse timpul cu ei. „Accident de mașină, nu? Sfatul meu e să faceți rost de un scaun mai bun. N-ar trebui să umble cu porcăria asta”. Și lovise cu piciorul în scaunul cu rotile, scaunul de cinci sute de dolari, pentru care Dodge își tocise spatele o toamnă întreagă, să îl poată cumpăra, în timp ce mama lui plângea, în timp ce Dayna stătea ghemuită în pat în fiecare seară.

— Deci vrei ouă sau nu?

Dodge dădu din cap.

— Nu mi-e foame.

Luă farfuria Daynei și o furculiță și le duse în sufragerie. Ea își scosese capul pe fereastra deschisă, iar când Dodge intră, o auzi strigând:

— Doar în visele tale!

Apoi se auzi un hohot de râs.

— Ce-a fost asta? o întrebă.

Se răsuci spre el, îmbujorându-se.

— Ricky vorbește aiureli, zise ea și luă farfuria de la el.

Ricky lucra la bucătărie, la Dot's, și mereu îi trimitea Daynei mici atenții, flori ieftine, cumpărate de la benzinărie, mici figurine ursuleți. Ricky era băiat bun.

— De ce te holbezi la mine? întrebă Dayna.

— Nu mă holbez.

Se așeză lângă ea și îi trase picioarele la el în poală, începu să îi maseze călcâiele cu încheieturile degetelor, cum făcea mereu. Să poată merge din nou. Să continue să creadă asta. Dayna mâncă repede, cu ochii în farfurie. Îl evita. În cele din urmă, gura ei se arcui într-un zâmbet.

— Ricky zicea că vrea să se însoare cu mine.

— Poate că ar trebui.

Dayna clătină din cap.

— Ciudatule!

Se întinse și îl lovi în umăr, iar el mimă că îl doare. Pe moment, era copleșit de fericire. Avea să fie o zi bună. Făcu duș și se îmbrăcă atent, ba chiar își aminti să își pună blugii la spălat, astfel că arătau bine, curați, apoi luă autobuzul spre cartierul lui Nat. Era doar zece și jumătate, dar soarele era deja sus, suspendat pe cer, ca un ochi unic. Îndată ce Dodge intră pe strada lui Nat, se simți de parcă pășise într-un decor de televiziune, de parcă era într-unul dintre show-urile acelea din anii '50, unde cineva mereu spăla o mașină pe aleea din față, iar femeile purtau șorțuri și îl salutau pe poștaș.

Doar că acolo nu se vedea nicio mișcare, nu se auzeau voci, nu erau oameni care să ducă gunoiul, nici uși care să se trântească. Aproape că era prea liniște. Altceva era când locuiai în spate la Dot's: cineva striga mereu ceva. Era cumva liniștitor, parcă îți amintea că nu erai singurul cu probleme.

Nat aștepta în fața casei. Dodge simți un gol în stomac, îndată ce o văzu. Avea părul legat jos, într-o parte, într-o coadă de cal, și purta un costum galben, cu bretele, cu bluză și pantaloni scurți, care ar fi arătat stupid pe oricine altcineva. Dar pe ea arăta uimitor, de parcă era un fel de înghețată pe băț exotică, în mărime naturală. Nu se putu abține să își imagineze că, ori de câte ori trebuia să meargă la baie, era nevoită să se dezbrace de tot.

Nat se ridică, îi făcu semn cu mâna, de parcă ar fi avut cum să n-o observe, clătinându-se ușor pe tocuri platformă. Nu mai

avea brățara de la gleznă, deși știa că își scrântise din nou piciorul când fugise de la casa lui Donahue. Dar scâncea ușor când mergea.

— Bishop și Heather s-au dus să ia cafea cu gheață, zise Nat, când el se apropie, făcând tot posibilul să nu meargă prea repede. Le-am spus să ne ia și nouă. Bei cafea?

— Mi-aș injecta cafea, dacă aș putea, zise el, iar ea râse.

Râsul ei îl făcu să se încingă, deși încă simțea un disconfort ciudat pentru că era pe proprietatea ei, de parcă s-ar fi aflat într-un desen în care trebuia să găsești intrusul. O perdea se mișcă la o fereastră de la parter și o față apăru și dispăru prea repede ca Dodge să vadă cine era.

— Cineva ne spionează, zise el.

— Probabil că e tata.

Nat dădu din mână.

— Nu-ți face griji. E inofensiv.

Dodge se întrebă cum o fi să ai un tată ca el în preajmă și să poți să îl ignori dând din mână. Tatăl Daynei, Tom, fusese căsătorit cu mama lui Dodge doar timp de optsprezece luni și numai pentru că ea rămăsese gravidă. Și totuși, tatăl ei îi scria regulat e-mailuri și îi trimitea bani în fiecare lună, iar uneori venea în vizită. Dodge nu auzise o vorbă de la tatăl lui, nici măcar pâs. Tot ce știa era că tatăl lui lucra în construcții și era din Republica Dominicană. O fracțiune de secundă se întrebă ce făcea tatăl lui în clipa aceea. Poate că trăia bine mersi în Florida. Poate că, în sfârșit, se așezase la casa lui și avea o grămadă de copii cu ochi mari și negri că ai lui Dodge, cu aceiași pomeți înalți. Sau poate, și mai bine, căzuse de pe o schelă înaltă și își crăpase capul.

Când Bishop și Heather se întoarseră cu unul dintre hârburile lui – care se zgâlțâia atât de rău că Dodge era sigur că avea să îi lase baltă înainte să ajungă la mall –, Dodge o ajută pe Nat să înainteze și îi deschise ușa.

— Ești atât de drăguț, Dodge! zise ea și îl sărută pe obraz, ușor tristă.

Drumul spre Kingston fu liniștit. Dodge încercă să-i dea lui Bishop banii pentru cafea, dar Bishop îl trimise la plimbare. Heather reuși să găsească un post decent la radioul vechi, și îl ascultară pe Johnny Cash până când Nat imploră să găsească ceva înregistrat în secolul acela. Nat îl puse pe Dodge să facă

niște trucuri de magie și de data aceea râse când el făcu să-i apară un pai din păr.

Mașina mirosea a tutun vechi și a mentă, ca sertarul cu lenjerie al unui bătrân, iar soarele pătrundea prin geamuri și întregul stat New York părea luminat de o strălucire specială, interioară. Pentru prima dată de când se mutase în Carp sau poate că pentru prima dată în viață, Dodge simți că aparține locului. Se întrebă cât de diferiți ar fi fost ultimii câțiva ani, dacă ar fi umblat cu Bishop și Heather, dacă ar fi ieșit cu Nat, dacă ar fi dus-o la film vinerea și ar fi dansat cu ea în sala de sport, la sfârșit de an școlar. Se luptă să alunge un val de tristețe. Nimic din toate acestea nu vor dura. Nu aveau cum.

Dodge mai trecuse pe lângă Hudson Valley Mall din Kingston, dar niciodată nu intrase. Tavanele erau pline de spoturi mari, care făceau ca podelele impecabile să strălucească. Aerul mirosea a deodorant și a amestecuri în săculeți ca aceia pe care mama îi punea în sertarul lui cu chiloți. Dar cel mai mult mirosea a dezinfectant. Totul era alb ca la spital, de parcă întreaga clădire fusese înmuiată în Clorox.

Era încă devreme și nu era multă lume. Cizmele de cowboy ale lui Dodge răsunau pe podea când pășea și spera ca lui Nat să nu îi pară enervant. Ajunși înăuntru, Nat se uită pe un mic pliant pe care îl scosese din geantă și îi anunță că se va întâlni cu ei peste vreo oră, în fața la Taco Bell, în zona de mâncare.

— Pleci? îi scăpă lui Dodge.

Nat se uită la Heather, după ajutor. Heather interveni.

— Nat are o audiție.

— O audiție pentru ce? întrebă Dodge.

Își dori să nu fi părut atât de supărat. Îndată, Nat roși.

— O să râzi de mine, zise ea.

Practic, inima lui se rupse în două. De parcă el, Dodge Mason, ar fi visat vreodată să râdă de Nat Velez.

— Nu o să râd, zise încet.

Bishop și Heather se îndepărtau deja. Bishop se prefăcu că o aruncă pe Heather în fântână. Ea țipă și îl lovi cu pumnul. Fără o vorbă, Nat îi întinse pliantul. Era prost făcut. Practic, fontul era ilizibil.

Se caută: modele și actrițe pentru cele mai bune și mai strălucitoare prezentări la Dazzling Gems!

Audiții: 11.30 a.m., sâmbătă, la Hudson Valley Mall.

Vârsta obligatorie: minimum optsprezece ani.

— Ziua ta de naștere e pe 29, nu? întrebă Dodge, sperând să fie apreciat că își amintea.

— Și? Mai sunt doar trei săptămâni, zise Nat, iar el își aminti că ea era una dintre cele mai tinere din grupa lor.

Îi întinse pliantul și ea îl băgă la loc în geantă, de parcă s-ar fi jenat că i-l arătase.

— În fine, m-am gândit să încerc.

Ești frumoasă, Natalie, vru să îi spună. Dar tot ce putu să rostească fu:

— Ar fi tâmpiți să aleagă pe altcineva.

Ea zâmbi atât de larg, că îi văzu toți dinții perfecți din gura ei perfectă, ca niște bomboane mici. Speră să îi sărute din nou obrazul, dar nu o făcu.

— Nu o să dureze mai mult de o oră sau două, zise ea, în schimb. Probabil, mai puțin.

Apoi plecă. Dodge rămase prostit. Rătăci în urma lui Bishop și a lui Heather o vreme, dar, deși amândoi erau tare drăguți, era evident că voiau să fie singuri. Aveau propriul limbaj, glumele lor. Și se atingeau tot timpul, se împingeau, se ciupeau și se îmbrățișau, de parcă erau copii care flirtau. Doamne! Dodge nu înțelegea de ce nu făceau pasul următor odată. Evident, erau nebuni unul după celălalt.

Găsi o scuză, spunând că vrea să ia ceva pentru sora lui, și se despărți de ei, fumă trei țigări una după alta în parcarea ce se umplea încet. Își verifică telefonul de câteva ori, în speranța că Nat îi trimisese vreun mesaj. Începu să se simtă ca un idiot. Avea toți banii la el. Plănuise să îi cumpere ceva. Dar aceea nu era o întâlnire. Ce era? Ce voia de la el? Nu-și dădea seama.

Întors înăuntru, rătăci fără țel. Mall-ul nu era chiar atât de mare, doar un etaj, și nu avea carusel, ceea ce îl dezamăgi. Odată se dăduse în carusel cu Dayna în mall-l din Columbus. Sau în Chicago? Se învârtiseră pe acolo, încercând să călărească toți căluții înainte ca muzica să se oprească, strigând ca niște cowboy. Amintirea îl bucură și îl întristă în același timp. Îi luă un moment să își dea seama că, întâmplător, se oprise în fața la Victoria's Secret. O mamă și fiica ei se uitau la el ciudat.

Probabil credeau că era un pervers. Se întoarse repede și hotărî să meargă la Dazzling Gems, să vadă dacă Nat terminase. Oricum, trecuse aproape o oră.

Dazzling Gems era tocmai în cealaltă parte a clădirii. Fu surprins să vadă o coadă lungă, fete care așteptau pentru audiție, toate bronzate, aproape dezbrăcate și cocoțate pe tocuri, ca niște antilope. Și niciuna măcar pe aproape la fel de drăguță ca Nat. I se părea că toate aveau un aspect de prost gust.

Apoi o văzu. Era chiar în fața ușilor, vorbind cu un tip în vârstă, cu o față ce îi amintea de un dihor. Părul îi era unsuros și se rărea spre creștet; Dodge observă că ici-colo i se vedea scalpul. Era îmbrăcat cu un costum ieftin și, în ciuda costumului, reușea să arate slinos și jerpelit.

În clipa aceea, Nat se întoarse și îl văzu pe Dodge. Îi zâmbi larg, flutură din mână și se îndreptă spre el. Dihorul se pierdu în mulțime.

— Cum a fost?

— Stupid. Nici măcar n-am reușit să trec de uși. Am așteptat la rând vreo oră și abia dacă am înaintat cu trei persoane. Apoi a ieșit o femeie și a verificat actele de identitate.

Era veselă, totuși.

— Cine era ăla? întrebă Dodge prudent.

Nu voia să creadă că era gelos pe Dihor, deși era.

— Cine? clipi Nat.

— Tipul cu care tocmai vorbeai.

Dodge observă că Nat avea ceva în mână. O carte de vizită.

— Oh, ăla. Unul care vâna modele. Zicea că îi place cum arăt.

Nat o spuse natural, de parcă nu era mare lucru, dar își dădu seama că era încântată.

— Deci… el doar se învârte pe aici și împarte cărți de vizită?

Își dădu seama imediat că o jignise.

— Nu le dă oricui, zise ea înțepată. Mie mi-a dat. Pentru că i-a plăcut fața mea. Gisele a fost descoperită într-un mall.

Dodge nu credea că Dihorul arăta ca un agent în căutare de modele și de ce ar căuta un agent modele într-un mall din Kingston, New York? Dar nu știa cum să i-o spună fără să o jignească și mai tare. Nu voia ca ea să creadă că el nu o considera suficient de drăguță să fie model, pentru că nici nu

era așa. Doar că modelele erau înalte, iar ea era scundă. Dar altfel, categoric, arăta drăguț.

— Ai grijă, zise el, pentru că nu-i veni altceva în minte.

Spre ușurarea lui, Nat râse.

— Știu ce fac.

— Haide, să mergem să mâncăm ceva, sunt lihnit!

Lui Nat nu-i plăcea să se țină de mână, pentru că o făcea să se simtă „dezechilibrată”, dar mergea atât de aproape de el că brațele lor mai că se atingeau. Dodge se gândi că oricine i-ar fi văzut ar fi presupus că erau iubiți și îl cuprinse un neașteptat val de fericire nebunească. Habar n-avea cum se întâmplase asta, mergea alături de Nat Velez, de parcă locul lui era acolo, de parcă era iubita lui. Se gândi că, într-o oare care măsură, avea legătură cu Panica.

Îi găsiră pe Bishop și pe Heather certându-se dacă să meargă sau nu la Sbarro sau la East Wok. După lungi discuții, el și Nat fură de acord să meargă la Subway. Îi făcu cinste cu prânzul – sandviș cu pui, pe care ea îl schimbă în ultima clipă cu o salată (pentru orice eventualitate, zise ea criptic) și pe o Cola dietetică. Găsiră o masă goală și se așezară, în timp ce Heather și Bishop stăteau la rând la Taco Bell, cu care căzuseră de acord în cele din urmă.

— Care e treaba cu ei? zise Dodge.

— Cu Bishop și Heather? ridică Nat din umeri. Cei mai buni prieteni, cred.

Sorbi zgomotos din suc. Lui Dodge îi plăcea cum mânca Nat: dezinvolt, nu ca alte fete.

— Totuși, cred că Bishop e îndrăgostit de ea.

— Așa se pare, zise Dodge.

Nat înclină capul, privindu-l.

— Dar tu?

— Dar eu ce?

— Ești îndrăgostit de cineva?

El tocmai luase o mușcătură zdravănă din sandviș; întrebarea fu atât de neașteptată, că aproape se înecă. Nu-i veni în minte nimic care să nu fie banal.

— Nu sunt…

Tuși, apoi luă o gură de Cola. Iisuse! îi ardea fața.

— Adică, nu…

— Dodge, îl întrerupse ea.

Tonul ei era brusc serios.

— Aș vrea să mă săruți acum.

El tocmai înfulecase din sandviș. Dar o sărută, oricum. Ce altceva putea să facă? Simți gălăgie în capul lui, gălăgie în jurul lor, care apoi se transformă în vociferări; îi plăcea cum săruta Nat, de parcă îi era încă foame, de parcă voia să îl mănânce. Căldura i se răspândi prin tot corpul și o clipă simți un nebunesc val de neliniște: trebuie că visa.

Îi puse o mână pe ceafă, dar ea se trase cât să-i spună:

— Ambele mâini, te rog!

Apoi gălăgia din capul lui dispăru. Se simți complet relaxat și o sărută din nou, de data asta mai lent.

Pe drum spre casă, el abia dacă vorbi. Era mai fericit ca niciodată și se temea să spună sau să facă ceva ce ar fi putut strica totul. Bishop îl lăsă mai întâi pe Dodge. Îi promisese Daynei că în seara aceea se vor uita împreună la focurile de artificii, la televizor. Se întrebă dacă ar trebui să o sărute pe Nat din nou – era stresat de asta –, dar ea rezolvă problema îmbrățișându-l, lucru care l-ar fi dezamăgit, dacă nu ar fi fost lipită de el în mașină și nu i-ar fi simțit țâțele pe pieptul lui.

— Mulțumesc mult, omule! îi zise lui Bishop.

Pentru prima dată, Bishop își ciocni pumnul de al lui. De parcă erau prieteni. Poate că erau. Privi mașina cum se îndepărtează, chiar și după ce nu mai zări silueta lui Nat pe locul din spate, până când dispăru dincolo de un deal și auzi doar sunetul îndepărtat al motorului. Totuși, rămase pe trotuar, ezitând să intre, să se întoarcă la Dayna și la mama lui, la camera lui mică, plină cu haine și cu pachete goale de țigări, mirosind slab a gunoi.

Voia doar să mai fie fericit un pic.

Telefonul îi vibră. Un e-mail. Inima îi tresări. Recunoscu expeditorul.

Luke Hanrahan.

Mesajul era scurt.

Lasă-ne în pace! *O să merg la poliție.*

Dodge se uită la mesaj de câteva ori, bucuros, citind disperarea printre cuvinte. Se întrebă dacă Luke primise mesajul

lui; se părea că da. Se duse mai jos și reciti e pe care îl trimisese în urmă cu o săptămână:

Pariurile sunt făcute. Jocul a început.

Îți propun un târg:
picioarele unei surori pentru viața fratelui.

În lumina soarelui ce apunea, Dodge zâmbi.

HEATHER

Fusese o zi bună, una dintre cele mai bune din întreaga vară. Măcar de data aceea, Heather nu se gândise prea mult la viitor și la ce avea să se întâmple în toamnă, când Bishop va pleca la facultate, la SUNY Binghamton, iar Nat se va îndrepta spre Los Angeles, să se facă actriță. Poate, se gândea Heather, va putea să rămână la Anne, ca un fel de ajutor al ei. Poate chiar va reuși să se mute acolo. Putea să meargă și Lily cu ea, să împartă o cameră, într-unul dintre șoproane. Desigur, asta ar însemna să rămână blocată în Carp, dar cel puțin n-ar mai fi în Fresh Pines Mobile Park.

Îi plăcea de Anne și, mai ales, îi plăceau animalele. Deja fusese pe Mansfield Road de trei ori într-o săptămână și abia aștepta să se întoarcă acolo. Îi plăcea mirosul de paie ude, de piele veche și de iarbă, care se simțea peste tot; îi plăcea felul în care Muppet o recunoștea și piuitul vesel al puilor.

Hotărâse că îi plăceau și tigrii, deși de la distanță. Era uimită de felul în care se mișcau, cum li se unduiau mușchii, precum suprafața unei ape, de ochii lor, care păreau foarte înțelepți și triști, de parcă s-ar fi uitat în inima universului și ar fi fost dezamăgiți, un sentiment pe care Heather îl înțelegea pe deplin. Dar o lăsa bucuroasă pe Anne să le dea de mâncare. Nu-i venea să creadă cât de curajoasă era femeia. Bine că era prea bătrână pentru Panică. Ar fi participat. Anne chiar intrase în țarcul tigrilor, se apropiase la mai puțin de un metru de ei, o înconjuraseră, cu ochii pe găleata cu carne, flămânzi, deși Heather era sigură că ar fi fost mulțumiți și să muște din capul lui Anne. Totuși, aceasta insistase că nu o să-i facă nimic.

— Atâta timp cât îi hrănesc, nu mă vor folosi pe mine ca mâncare.

Poate, doar poate, lucrurile vor merge bine.

Singura parte neplăcută a zilei era că Bishop își verifica mereu telefonul, iar Heather presupuse că aștepta mesaje de la Avery. Asta îi aminti că Matt nu îi trimisese niciun mesaj de când se despărțiseră. Între timp, Bishop o avea pe Avery (Heather nu se gândea la ea ca la o iubită), iar Nat îl avea pe Dodge, care se agăța de orice cuvânt al ei, și pe un barman din Kingston, cu care încă se întâlnea, un tip cam grețos, care conducea o Vespa, despre care Nat insista că era la fel de mișto ca o motocicletă. Sigur că da.

Iar după ce îl lăsară pe Dodge, Nat întrebă:

— Avery vine în seara asta, Bishop?

Când el zise că nu, cam prea repede, Heather se simți împăcată cu lumea. Nat îi puse să facă un ocol, ca ea să își poată lua niște bere; apoi se îndreptară spre 7-Eleven și cumpărară mâncare gătită, de 4 iulie: doritos și sos, gogoși cu zahăr pudră și chiar o pungă cu jumări de porc, pentru că era amuzant, iar Bishop se oferise curajos să le mănânce.

Se îndreptară spre defileu: o pantă abruptă, cu pietriș și bucăți de ciment rămase pe vechile șine de tren, acum acoperite de rugină și gunoaie. Soarele tocmai începea să apună. Coborâră panta cu grijă, apoi o luară peste șine, iar Bishop căută cel mai bun loc unde să aprindă artificiile.

Așa era tradiția. Cu doi ani în urmă, Bishop chiar o surprinsese pe Heather și cumpărase doi saci de douăzeci și cinci de kilograme de nisip, de la Home Depot și făcuse o plajă. Cumpărase inclusiv paie răsucite și umbreluțe din hârtie, pentru băuturi, ca ea să aibă impresia că erau într-un loc tropical.

În ziua aceea, Heather n-ar fi preferat să fie în niciun alt loc de pe pământ. Nici măcar în Caraibe. Nat era deja la a doua bere și începea să se clatine. Heather bău și ea o bere și, cu toate că de obicei nu îi plăcea să bea, se simțea bine și era fericită. Se împletici peste o șipcă de pe șine, iar Bishop o prinse, punându-i un braț în jurul taliei. Fu surprinsă să îl simtă atât de solid, de puternic. Și de cald.

— Ești bine, Heather?

Când el zâmbi, îi văzu gropițele din obraji, iar Heather avu cea mai nebunească idee: să i le sărute. Alungă repede gândul. De asta nu obișnuia să bea.

— Sunt bine.

Încercă să se îndepărteze. El își mută brațul pe umerii ei. Îi simțea respirația mirosind a bere. Se întrebă dacă și el era un pic beat.

— Haide, dă-te de pe mine.

Heather o spuse pe un ton glumeț, dar nu avea chef de glume. Nat hoinărea undeva în fața lor, lovind pietrele cu piciorul. Se lăsa întunericul, iar inima îi bătea repede și o clipă se simți de parcă ea și Bishop ar fi fost singuri. El o privea cu o expresie pe care nu reușea să o interpreteze. Simți cum căldura îi cuprinde stomacul, era agitată fără motiv.

— Fă o poză. O să dureze mai mult, zise ea și îl împinse.

Momentul trecu. Bishop râse și se supuse; ea îl evitase.

— Copii, copii, nu vă mai certați! le strigă Nat.

Găsiră un loc unde să aprindă artificiile. Nat nu reuși, artificiile scoaseră câteva scântei și gata, înainte să le poată aprinde cum trebuie. Urmă Heather. Când făcu un pas în față cu bricheta, se auziră niște pocnituri, iar ea sări înapoi, crezând că o dăduse în bară. Dar își dădu seama că nici măcar nu le aprinsese.

— Uite, uite!

Nat se legăna entuziasmată. Heather se întoarse exact când artificiile verzi, roșii și un val de scântei galbene explodară spre est, chiar deasupra copacilor. Nat râdea ca nebuna.

— Ce naiba?

Heather se simțea amețită de fericire și nedumerire. Nu era întuneric încă, iar în Carp nu era nici urmă de artificii. Cele mai apropiate erau în Poughkeepsie, la distanță de cincizeci de minute, în Waryas Park, unde probabil că se aflau acum Lily, cu mama lor și cu Bo.

Doar Bishop nu părea încântat. Stătea cu brațele încrucișate și clătina din cap, în timp ce artificiile continuau să apară: mai mult auriu, apoi iar albastru și roșu, explodau și dispăreau, înghițite din nou de cer, lăsând urme de fum ca niște tentacule. Și chiar când Nat o luă la fugă, șchiopătând, dar tot râzând și strigând – haideți, haideți! de parcă ar fi putut alerga direct spre sursa lor, Heather își dădu și ea seama: nu era o sărbătoare.

Era un semn.

În depărtare, sirenele începură să țiuie. Spectacolul se opri brusc: degete fantomatice de fum traversau tăcut cerul. În sfârșit, Nat se opri din alergat. Se răsuci cu fața spre Heather și Bishop și zise:

— Ce? Ce e?

Heather se înfioră, cu toate că nu era frig. Aerul mirosea a fum, iar urletele ascuțite și intense ale sirenelor parcă îi sfredeleau creierul.

— E vorba despre următoarea probă, zise ea. Panica.

•

Abia trecuse de șapte seara, când Bishop o lăsă pe Heather în fața rulotei. Acum ea își dorea să nu fi băut berea, se simțea extenuată. Bishop fusese tăcut, de când Natalie coborâse din mașină. Se întoarse spre ea și zise direct:

— Încă mai cred că ar trebui să renunți, să știi.

Heather se prefăcu că nu știa despre ce vorbește.

— Să renunț la ce?

— Nu face pe proasta.

Bishop își frecă fruntea. Lumina din mașină îi sublinia profilul: linia dreaptă a nasului, bărbia. Heather își dădu seama că el nu mai era doar un băiat. Fără ca ea să observe, devenise un bărbat înalt și puternic, cu o bărbie încăpățânată, cu iubită și cu opinii diferite de ale ei. Simți o strângere de stomac, un sentiment de pierdere și o senzație de dorință.

— Jocul devine tot mai periculos, Heather. Nu vreau să fii rănită. Nu mi-aș ierta-o niciodată, dacă…

Vocea lui se stinse și el dădu din cap. Heather își aminti mesajul îngrozitor pe care îl primise. *Renunță acum*, *înainte să pățești ceva.* Furia se aprinse în pieptul ei. De ce naiba încercau toți să se asigure că ea nu va concura?

— Credeam că mă susții.

— Te susțin.

Bishop se întoarse spre ea. Erau foarte aproape, în noapte.

— Dar nu așa.

O clipă continuară să se uite unul la altul. Ochii lui erau niște luni întunecate. Buzele lui se aflau la câțiva centimetri de ale ei. Heather își dădu seama că încă se gândea să îl sărute.

— Noapte bună, Bishop, îi zise și coborî din mașină.

Înăuntru, televizorul era pornit. Krista și Bo stăteau întinși pe canapea și se uitau la un film alb-negru vechi. Bo era cu bustul

gol, iar Krista fuma. Măsuța de cafea era plină cu sticle goale de bere, Heather numără zece.

— Salutare, Heather Lynn.

Krista stinse țigara. Nu nimeri scrumiera din prima. Avea ochi sticloși. Heather abia putea să o privească. Spera să nu fi băut și după aceea să fi condus cu Lily în mașină; Heather ar fi omorât-o.

— Unde ai fost?

— Nicăieri.

Știa că pe mama ei nu o interesa cu adevărat.

— Unde e Lily?

— Doarme.

Krista își trecu o mână peste bluză, scărpinându-se. Rămase cu ochii la televizor.

— O zi mare. Am văzut artificii.

— O grămadă de lume, interveni Bo. Era coadă la afurisitele de bude publice.

— Mă duc la culcare, zise Heather.

Nu se sinchisi să fie drăguță. Krista era prea beată să îi țină predici.

— Dă televizorul încet, da?

Se chinui să deschidă ușa dormitorului; își dădu seama că Lily îndesase unul dintre hanoracele ei în ușa întredeschisă, ca să țină la distanță zgomotele și fumul. Heather o învățase trucul acela. În cameră era cald, deși geamul era deschis și un ventilator mic se învârtea ritmic pe comodă. Nu aprinse lumina. Prin geam pătrundeau câteva raze de lună și oricum putea umbla prin cameră pipăind. Se dezbrăcă, lăsându-și hainele grămadă pe jos, și se urcă în pat, apoi împinse toate păturile la picioare și se înveli doar cu cearșaful. Presupuse că Lily dormea, dar brusc o uzi foindu-se în celălalt pat.

— Heather? șopti Lily.

— Hm?

— Poți să-mi spui o poveste?

— Una veselă.

Trecuse mult timp de când Lily nu-i mai ceruse să-i spună o poveste. Acum îi spuse o versiune a uneia dintre preferatele ei, *Cele douăsprezece prințese dansatoare,* numai că, în loc de prințese, ea le făcu pe fete surori obișnuite, care locuiau într-un castel dărăpănat, cu un rege și o regină prea mândri și proști să

aibă grijă de ele. Apoi acestea găsiră o ușă care ducea spre o lume secretă, unde ele chiar erau prințese și unde toată lumea se dădea bine pe lângă ele. Până să termine, Lily respira încet, profund. Heather se întoarse pe o parte și închise ochii.

— Heather?

Vocea lui Lily era somnoroasă. Heather deschise ochii din nou, surprinsă.

— Ar trebui să dormi, Billy.

— O să mori?

Întrebarea fu atât de neașteptată, că nu zise nimic câteva secunde.

— Sigur că nu, Lily, spuse ea tăios.

Fața lui Lily era pe jumătate afundată în pernă.

— Kyla Anderson zice că o să mori. Din cauza Panicii.

Heather simți un fior de teamă amestecată cu altceva, ceva mai profund și mai dureros.

— Cum ai aflat de Panică?

Lily mormăi ceva. Heather o întrebă din nou:

— Cine ți-a spus despre Panică, Lily?

Dar Lily adormise.

•

Casa Graybill era bântuită. Toți cei din Carp știau, o spuneau de o jumătate de secol, de când ultimul membru al familiei se spânzurase de grinzi, la fel cum făcuse tatăl și bunicul lui.

Blestemul Graybill.

Nimeni nu locuise oficial în casă de mai bine de patruzeci de ani, deși ocazional se aciuia câte cineva în ea. Nimeni nu voia să locuiască acolo. Noaptea, luminile clipeau, se aprindeau și se stingeau. Voci șopteau în pereții plini cu șoareci și stafii ale copiilor alergau pe holurile prăfuite. Uneori localnicii pretindeau că auzeau o femeie țipând, în mansardă.

Erau cel puțin zvonuri.

Iar acum, focurile de artificii: unul dintre localnici, cei care pretindeau că încă își aminteau ziua în care ultimul Graybill fusese găsit spânzurat, jura că artificiile nu fuseseră aprinse de copii. Poate că nici nu fuseseră artificii. Cine știe ce fel de forțe ieșiseră din dărăpănătura aceea de casă, ce fel de piază rea care dăduse foc nopții?

Polițiștii credeau că fuseseră doar obișnuitele farse de 4 iulie. Dar Heather, Nat și Dodge știau mai bine. La fel și Kim Hollister,

Ray Hanrahan și toți ceilalți jucători. La două zile după patru iulie, suspiciunile lor fură confirmate. Heather tocmai ieșise de la duș, când deschide vechiul laptop și își verifică e-mailul. Gâtul i se uscă; simți furnicături în gură.

judgmentpanic.com

Subiect: V-au plăcut artificiile?

Spectacolul va fi și mai tare vinerea asta, la 10 p.m.

Să vedem cât rezistați. Nu uitați: fără să cereți ajutor.

VINERI, 8 IULIE

HEATHER

— E prea ușor, zise Heather din nou.

Strânse volanul. Nu prea îi plăcea să conducă. Dar Bishop insistase. El nu va ajunge la proba din ziua aceea, nu va merge să stea pe acolo ore în șir, așteptând ca jucătorii să încerce să reziste cât mai mult într-o casă bântuită. Măcar de data aceea, Heather reușise să ia mașina. Mama ei și Bo se înghesuiseră cu niște prieteni în Lot 62, o rulotă abandonată, folosită mai mult pentru petreceri. Se vor întoarce acasă în jur de patru sau poate chiar mai târziu.

— Probabil că vor încerca să ne păcălească, zise Nat. Probabil că au umplut casa cu efecte luminoase și sonore.

— Tot e prea simplu.

Heather dădu din cap.

— Vorbim despre Panică, nu despre Halloween.

Îi transpirau palmele.

— Mai ții minte când eram mici și Bishop te provoca să stai pe verandă trei minute?

— Doar pentru că tu te-ai fofilat, zise Nat.

— Și tu te-ai fofilat, îi aminti Heather, regretând că adusese vorba. Nu ai reușit să stai nici treizeci de secunde.

— Bishop a reușit totuși, zise Nat și se întoarse cu fața spre geam. A intrat, mai ții minte? A stat înăuntru cinci minute.

— Am uitat, zise Heather.

— Când a fost asta? vorbi Dodge pe neașteptate.

— Cu ani în urmă. Trebuie să fi avut zece, unsprezece ani. Nu, Heather?

— Mai puțin. Nouă.

Heather își dori ca Bishop să fi venit. Era prima lor întrecere fără el și simțea o strângere de inimă. Când era cu Bishop se simțea în siguranță. Luară curba și văzură casa: vârful ascuțit al acoperișului se profila pe cerul înnorat, de parcă era desprins dintr-un film de groază. Se înălța încovoiat, iar Heather își imagină chiar și de la distanță că aude vântul șuierând prin

găurile din acoperiș, șoarecii mișunând pe podelele din lemn vechi. Lipseau doar liliecii.

Pe drum erau parcate mai multe mașini. Se pare că cei mai mulți spectatori gândeau la fel ca Bishop și rămăseseră acasă. Nu toți, totuși. Heather o văzu pe Vivian Trager stând pe capota mașinii ei și fumând. Un grup de juniori stăteau adunați în apropiere și își treceau de la unul la altul o sticlă de vin, cu un aer serios, de parcă ar fi fost la un priveghi. Pentru o clipă, înainte ca Heather să oprească motorul, ploaia care se vedea în lumina farurilor o duse cu gândul la mici cioburi de sticlă.

Dodge coborî din mașină și îi deschise ușa lui Nat. Heather luă geanta pe care și-o pregătise pentru noapte: mâncare, apă, o pătură mare. Avea să stea acolo cât era nevoie ca să câștige. Nat și Dodge la fel. Brusc, de afară se auzi un strigăt înăbușit. Heather ridică privirea și văzu o siluetă întunecată alergând pe lângă mașină. Nat țipă. Oamenii se îngrămădiră brusc spre drum. Heather sări din mașină și alergă pe partea cealaltă, tocmai când Ray Hanrahan îl lovea cu umărul în stomac pe Dodge. Acesta se împletici și se lovi de rămășițele unui gard. În spatele lui căzură așchii.

— Știu ce pui la cale, monstrule, strigă el. Crezi că poți…

Fu întrerupt și mormăi ceva, gâtuit. Dodge înaintase și îl apucase pe Ray de beregată. Se auzi un vuiet. Nat țipă. Dodge se aplecă și îi vorbi încet la ureche lui Ray. Heather nu auzi ce zice. La fel de repede, Dodge se dădu înapoi, îl eliberă pe Ray, care rămase în picioare în ploaie, tușind. Fața lui Dodge era calmă. Nat se duse spre el vrând să îl îmbrățișeze, apoi, în ultima clipă, se răzgândi.

— Stai dracului departe de mine, Mason! zise Ray după ce își recăpătă suflul. Te previn. Ai grijă!

— Hai, băieți, interveni Sarah Wilson, o altă concurentă. Plouă. Putem începe?

Ray încă se uita încruntat la Dodge, dar nu zise nimic.

— În regulă.

Acesta fusese Diggin. Heather nu îl văzuse în mulțime. Vocea lui fu absorbită de ploaie și de întuneric.

— Regulile sunt simple. Cu cât reușiți să stați mai mult în casă, cu atât mai mare e punctajul.

Heather se înfioră. Noaptea săriturii, când Diggin croncănise în megafon, îi părea foarte îndepărtată, cu ani în urmă: radioul,

berea, sărbătoarea. Brusc, nu își aminti cum ajunsese acolo, în fața casei dărăpănate a familiei Graybill. Un loc diform. Aplecată într-o parte, de parcă stătea să cadă.

— Fără apel la ajutoare, zise Diggin, cu vocea ușor spartă.

Heather se întrebă dacă știa ceva ce ei nu știau.

— Asta e tot. Începe întrecerea.

Toți se împrăștiară care încotro. Raze de lumină – lanterne și, din când în când, licărul albastru al vreunui telefon – trecură peste drum și văzură gardul îndoit, iarba înaltă, rămășițele aleii din față, acum acoperite de buruieni.

Dodge își scotea rucsacul din mașină. Nat era lângă el. Heather se îndreptă spre ei.

— Ce a fost aia? întrebă ea.

Dodge trânti ușa.

— Habar n-am.

În beznă era greu să-i descifrezi expresia. Heather se întrebă dacă știa mai mult decât spunea.

— Tipul e un psihopat.

Heather se înfioră din nou, când ploaia îi intră pe sub gulerul gecii și îi udă hanoracul. Știa, la fel ca toți ceilalți, că sora mai mare a lui Dodge avusese un conflict cu fratele mai mare al lui Ray, cu doi ani în urmă, la confruntarea finală, și rămăsese paralizată. Heather nu fusese de față, făcuse pe dădaca pentru Lily în seara aceea, cu Bishop. Dar Nat spusese că mașina arătase ca un acordeon. Heather se întrebă dacă Dodge îi învinuia pe frații Hanrahan.

— Haideți să nu ne apropiem de Ray înăuntru, da? zise ea. Să stăm deoparte de toți.

Heather credea că Ray Hanrahan era în stare să-i saboteze, să sară pe ei, să-i prindă sau să încerce să-i lovească. Dodge se întoarse spre ea și zâmbi. Dinții lui erau foarte albi, chiar și în beznă.

— S-a făcut.

Traversă drumul târșâind picioarele, apoi curtea, împreună cu ceilalți. Heather simțea o greutate în piept, care nu era chiar teamă, ci mai degrabă groază. Era prea ușor. Ploaia făcea ca noroiul să i se lipească de pantofi. Urma o noapte de rahat. Își dori să fi încercat să strecoare în geantă o bere. Nici măcar nu-i plăcea gustul, dar asta ar fi ușurat lucrurile, ar fi făcut ca noaptea să treacă mai repede. Se întrebă dacă arbitrii erau

acolo, poate că stăteau pe locurile din față în vreuna dintre mașinile cu luminile stinse, cu picioarele pe bord; sau poate că erau chiar pe drum, alergând în sus și în jos, prefăcându-se că erau spectatori. Aceea era partea jocului pe care o ura cel mai mult: faptul că erau mereu urmăriți.

Ajunseră prea repede la veranda din față. Zev Keller abia dispăru înăuntru, că ușa se trânti. Nat tresări.

— Te simți bine? o întrebă Dodge încet.

— Da, zise Nat prea tare.

Din nou, Heather își dori ca Bishop să fi venit. Ar fi trebuit ca el să fie lângă ea, să facă glume proaste și să o tachineze în legătură cu teama ei.

— Nu se întâmplă nimic.

Nat făcu un pas în față și deschise ușa, care stătea înclinată într-un unghi ciudat. Ezită.

— Miroase, zise ea.

— Atâta timp cât nu trage în noi sau nu latră, pentru mine e bine, zise Dodge.

El nu părea deloc speriat. Înaintă, trecu în fața lui Nat și intră în casă. Nat îl urmă. Heather intră ultima. Îndată simți și ea mirosul: căcat de șoarece și mucegai, putrefacție, ca mirosul unei guri închise mai mulți ani.

Raze de lumină zimțate treceau peste holuri și prin camerele întunecate, pe măsură ce concurenții se împrăștiau în casă, încercând să-și țină sub supraveghere propriile colțuri, propriile ascunzișuri. Scândurile scârțâiau, iar ușile gemeau când se deschideau și se închideau; voci șopteau prin întuneric.

Bezna era densă ca o ceață. Heather simți cum o cuprinde teama. Bâjbâi prin buzunar după telefon. Nat avu aceeași idee. Fața ei era brusc vizibilă, luminată de jos în sus, ochii ei păreau niște goluri adânci, pielea îi era albăstruie. Heather folosi lumina slabă a telefonului pentru a studia tapetul decolorat, peretele mâncat de termite.

Brusc apăru o lumină strălucitoare.

— Aplicația lanternă, zise Dodge, când Heather duse o mână la ochi. Scuze, n-am știut că e atât de puternică.

Îndreptă raza în sus, spre tavan, unde rămășițele unui candelabru se legănau scârțâind în briza lentă. Acolo se spânzuraseră cei trei bărbați din familia Graybill, dacă zvonurile erau adevărate.

— Haide, zise Heather, încercând să-și păstreze tonul calm.

Arbitrii puteau fi oriunde.

— Să ne îndepărtăm de ușă.

Înaintară mai mult în casă. Dodge trecu în față. Deasupra lor, la etajul doi, se auziră pași. Lanterna lui Dodge lumină o fâșie mică prin întuneric, iar Heather își aminti un documentar despre epava *Titanicului,* pe care îl văzuse cândva cu Lily, își aminti de felul în care arătase acțiunea de recuperare subacvatică, oameni plutind prin spațiul acela întunecat, târându-se peste rămășițele din lemn și printre vechile farfurii din porțelan, acoperite de mușchi și de tot felul de vegetație submarină. Așa se simțea și ea. De parcă se aflau pe fundul oceanului. Presiunea din pieptul ei o apăsa tot mai tare. Îi auzea respirația lui Nat. Iar de sus se auziră țipete înăbușite.

— Bucătăria, anunță Dodge.

Trecu lumina peste aragazul ruginit, peste gresia spartă. Toate imaginile erau dislocate, albite, ca într-un film de groază prost. Heather își închipuia insecte peste tot, pânze de păianjeni, lucruri oribile care cădeau peste ea de sus. Dodge îndreptă lanterna spre colț, iar Heather aproape că țipă: o clipă, văzu o față – neagră, cu ochii mâncați și gura căscată.

— Poți să nu mai îndrepți chestia aia spre mine?

Fata ridică mâna în fața ochilor mijiți, iar bătăile inimii lui Heather încetiniră. Era doar Sarah Wilson, ghemuită în colț. În timp ce Dodge cobora lanterna, Heather văzu că Sarah își adusese o pernă și un sac de dormit. Ar fi fost mai ușor, mult mai ușor, dacă toți jucătorii ar fi putut să se adune într-o singură cameră, să mănânce împreună chipsuri și să împartă o sticlă de votcă ieftină, pe care să o fi furat vreunul dintre ei din dulapul cu băuturi al părinților.

Dar nu aveau voie.

Ieșiră din bucătărie și coborâră câteva scări pline de mizerii: mucuri de țigară, frunze uscate, pahare de cafea de unică folosință înnegrite. Oameni ghemuiți. Heather auzea pași: în pereți, deasupra, în spate. Nu-și dădea seama exact de unde.

— Heather, se întoarse Nat și o prinse de hanorac.

— Șșșșșt! le atenționă Dodge.

Stinse lanterna. Stăteau în bezna atât de densă că Heather distingea cu fiecare respirație prezența unor obiecte care mucegăiau, putrezeau încet, obiecte periculoase, care alunecau,

patinau. În spatele ei. Pașii se opriră, ezitând. Podelele scârțâiră. Cineva venea după ei.

— Se mișcă, șopti Heather.

Știa că se pierde cu firea, că probabil era doar un alt concurent care explora casă, dar nu reuși să își reprime o fantezie oribilă: era unul dintre arbitri, care patrula încet prin întuneric, gata să pună mâna pe ea. Și nici nu era om, ci o ființă supranaturală, cu o mie de ochi și degete lungi și subțiri, o gură căscată și suficient de mare să o poată înghiți.

Pașii înaintară. Încă unul, apoi altul.

— Se mișcă, zise ea din nou.

Vocea ei era strangulată, disperată.

— Aici, zise Dodge.

Era atât de întuneric, încât nici nu-l vedea, deși probabil că era la doar jumătate de metru de ea. Dodge mormăi; ea auzi geamătul lemnului vechi, vaietul balamalelor ruginite. O simți pe Nat că se îndepărtează și o urmă orbește, repede și aproape că se împiedică de podeaua denivelată, care marca intrarea într-o altă încăpere. Dodge închise ușa în urma lui, sprijinindu-se pe ea, până când se potrivi la locul ei. Heather rămase nemișcată, respirând greu. Pașii continuau să se audă apropiindu-se. Se opriră dincolo de ușă. Abia dacă mai respira, de parcă ar fi stat sub apă. Apoi pașii se retraseră.

Dodge aprinse din nou lanterna. În lumină, fața lui arăta ca o pictură modernă ciudată: toată numai unghiuri.

— Ce a fost asta? șopti Heather.

Aproape se temea că nici Dodge, nici Nat nu auziseră. Dar Dodge îi răspunse:

— Nimic. Cineva încerca să ne sperie. Asta e tot.

Își puse telefonul pe podea, astfel încât lumina era îndreptată în sus. Dodge avea un sac de dormit îndesat în rucsac; Heather scoase pătura pe care o adusese. Nat stătea chiar lângă conul de lumină și își trăgea pătura în jurul umerilor. Brusc Heather se simți ușurată. Erau în siguranță, împreună, în jurul unui fel de foc de tabără improvizat. Poate că va fi ușor. Dodge se ghemui lângă Nat.

— Putem să ne facem confortabili, cred.

Heather patrula prin încăperea mică. Cândva trebuie să fi fost un spațiu de depozitare sau o debara, ceva mai departe de bucătărie. Probabil că nu avea mai mult de șase metri pătrați.

Sus, pe unul dintre pereți, se afla un singur geam, dar pătura de nori era atât de groasă, că lumina abia pătrundea prin el. Pe un perete erau rafturi din lemn acum îndoite, pe care nu mai era decât un strat de praf și multă mizerie: pungi goale de chipsuri, o doză de suc îndoită, o cheie veche. Folosi lumina de la telefon să exploreze locul repede.

— Păianjeni, zise ea, când telefonul lumină o pânză perfect simetrică, strălucitoare și argintie, care se întindea între două rafturi.

Dodge țâșni în picioare, de parcă fusese mușcat de fund.

— Unde?

Heather și Nat se uitară una la alta. Nat zâmbi.

— Ți-e frică de păianjeni? îi scăpă lui Heather.

Nu se putuse abține. Dodge nu arătase vreodată că i-ar fi teamă de ceva. Nu s-ar fi așteptat niciodată la asta.

— Mai încet, zise el răgușit.

— Nu-ți face griji, zise Heather.

Își opri telefonul.

— Era doar o pânză, oricum.

Nu mai pomeni de micile umbre din ea: insecte înfășurate între firele pânzei, așteptând să fie mâncate. Dodge aprobă din cap, cu o mină jenată. Se întoarse și își băgă mâinile în buzunarele gecii.

— Și acum? zise Nat.

— Așteptăm, răspunse Dodge, fără să se întoarcă.

Nat se întinse și deschise o pungă de chipsuri. O clipă mai târziu, ronțăia zgomotos. Heather se uită la ea.

— Ce este? întrebă Nat cu gura plină. O să stăm aici toată noaptea.

Avea dreptate. Heather se așeză lângă ea. Podeaua era denivelată.

— Deci ce crezi? zise Nat, pe care acum Heather abia o înțelese.

— Ce cred despre ce?

Își strânse genunchii la piept și își dori ca acel con de lumină să fie mai mare, mai puternic. Tot ce se afla dincolo de el era umbră, contur și întuneric. Chiar și Dodge, care stătea cu spatele la lumină. În beznă, putea fi oricine.

— Nu știu. Despre tot. Despre arbitri. Cine sunt cei care planifică toate astea?

Heather se întinse și luă două chipsuri. Le vârî în gură, câte unul cu fiecare mână. Era o regulă nescrisă ca nimeni să nu vorbească despre identitatea arbitrilor.

— Vreau să știu cum a început. Și de ce suntem toți suficient de nebuni să jucăm.

Intenționase să fie o glumă, dar vocea ei era stridentă. Dodge se foi și veni din nou lângă Nat.

— Dar tu, Dodge? întrebă Heather. De ce ai acceptat să joci?

Dodge își ridică privirea. Fața lui era o mască plină cu găuri, iar Heather își aminti deodată de o vară când se duseseră în tabără cu alte fete de la cercetași și stătuseră adunate în jurul focului spunând povești cu stafii. Folosiseră lanterne, ca fețele lor să arate înfiorătoare și toți cei din tabără se speriaseră. Pentru o clipă, i se păru că Dodge zâmbea.

— Răzbunare.

Nat începu să râdă.

— Răzbunare? repetă ea.

Heather își dădu seama că auzise bine.

— Nat, zise ea tăios.

Atunci, Nat trebuie să își fi amintit despre sora lui Dodge; zâmbetul ei dispăru repede. Ochii lui se îndreptară spre ai lui Heather. Ea își feri privirea. Deci el îl învinuia pe Luke Hanrahan pentru ce se întâmplase. Brusc, i se făcu frig. Cuvântul răzbunare era atât de îngrozitor: direct și tăios ca un cuțit. De parcă ar fi știut la ce se gândea, Dodge zâmbi.

— Vreau doar să îl înving pe Ray, asta e tot, zise el încet și se întinse să ia punga cu chipsuri.

Îndată, Heather se simți mai bine. O vreme încercară să joace cărți, dar era prea întuneric, chiar și pentru un joc lent; erau nevoiți să își tot treacă lanterna de la unul la altul. Nat voia să învețe cum se face un truc de magie, dar Dodge se opuse. Din când în când auzeau voci sau pași pe hol, iar Heather se încorda, sigură că acela era începutul adevăratei întreceri, cu holograme ale unor fantome ciudate sau cu oameni mascați, care aveau să sară la ei. Dar nu se întâmplă nimic. Nu veni nimeni la ușă să zică bau.

După o vreme, Heather obosi. Strânse grămadă rucsacul și și-l puse sub cap. Ascultă ritmul lent al conversației dintre Dodge și Nat, dezbăteau cine ar învinge într-o luptă, un rechin sau un urs, iar el susținea că ar trebui să se specifice un anumit mediu…

Apoi discutară despre câini, iar Heather văzu doi ochi mari (ochi de tigru?), de mărimea unor faruri, holbându-se la ea din beznă. Vru să țipe; era un monstru acolo, în întuneric, gata să sară... Și deschise gura, însă o cuprinse întunericul și adormi.

DODGE

Dodge visa la vremurile când el și Dayna se dădeau în carusel în Chicago. Sau poate în Columbus. Dar în visul lui erau palmieri și un bărbat care vindea grătare dintr-un cărucior viu colorat. Dayna era în fața lui, iar părul ei lung îl lovea peste obraz. Era și o mulțime adunată acolo: oameni care vorbeau tare, se uitau chiorâș, strigau lucruri pe care nu le înțelegea.

Știa că ar fi trebuit să fie bucuros, să se distreze, dar nu era așa. Era prea cald. În plus, era și părul Daynei, care îi intra în gură și îl îneca. Nu îl lăsa să respire. Mai era și duhoarea de carne. Mirosul de ars. Norii denși de fum.

Fum.

Dodge se trezi brusc și sări în picioare. Adormise pe podea, cu fața lipită de lemnul rece. Habar n-avea cât era ceasul. Reuși să distingă doar siluetele amestecate ale lui Heather și Nat, sunetul respirației lor. Pentru o clipă, încă pe jumătate adormit, se gândi că arătau ca niște pui de dragoni. Apoi își dădu seama de ce: camera era plină de fum. Venea prin crăpătura de sub ușă, șerpuind înăuntru. Se ridică, apoi se gândi mai bine, amintindu-și că fumul se ridică, și se lăsă în genunchi. Se auzeau strigăte: din celelalte încăperi ale casei răsunau pași și țipete.

Prea ușor. Își aduse aminte ce spusese Heather mai devreme. Desigur. Artificiile explodaseră aici de 4 iulie, exista un premiu pentru jucătorii care reușeau să stea mai mult în casă.

Foc. Casa era în flăcări.

Se întinse și le scutură pe fete, fără să se sinchisească să le distingă, să vadă unde le erau coatele și unde umerii.

— Treziți-vă, treziți-vă!

Natalie se ridică în fund, frecându-se la ochi, apoi îndată începu să tușească.

— Ce...

— Foc! zise el scurt. Stai jos. Fumul se ridică.

Acum clipea și Heather. Dodge se târî spre ușă. Nu exista îndoială: șobolanii abandonau corabia. Se auzea un amestec de voci, zgomotul ușilor trântite. Însemna că focul se întinsese deja destul. Nimeni nu ar fi fugit imediat. Puse mâna pe clanța metalică a ușii. Era caldă la atingere, dar nu frigea.

— Nat? Dodge? Ce se întâmplă?

Heather se trezise de tot. Vocea ei era stridentă, isterică.

— De ce e atâta fum?

— Foc.

Natalie răspunsese. Vocea ei era uimitor de calmă.

Era momentul să plece naibii de acolo. Înainte ca focul să se întindă mai mult. Dodge își aminti brusc un moment de la sala de sport din DC – sau din Richmond? – , când toți copiii fuseseră nevoiți să se oprească, să se lase jos pe linoleumul mirosind a picioare și să se rostogolească. Chiar și atunci i se păruse o prostie. De parcă rostogolitul putea face altceva în afară de a te transforma într-o minge de foc.

Apucă de clanță și trase, dar nu se întâmplă nimic. Încercă din nou. Nimic. O clipă se gândi că poate încă doarme, că e unul dintre coșmarurile lui, în care tot încerca să alerge, dar nu reușea sau se arunca spre vreun atacator și nici măcar nu-l atingea. Și, pentru prima dată de când începuse jocul, o simți: panica ce îi creștea în piept și i se târa spre gâtlej.

— Ce se întâmplă?

Practic, Heather țipa acum.

— Deschide ușa, Dodge!

— Nu pot.

Își simțea mâinile și picioarele amorțite. Panica îi strângea plămânii, nu îl lăsa să respire. Nu. Acela era fumul. Acum era dens. Se dezmetici. Își vârî degetele în gaura unde fusese mânerul, smucind energic, și simți o mușcătură de metal. Împinse cu umărul în ușă, cu o disperare crescândă.

— E blocată.

— Cum adică blocată?

Heather vru să continue, în schimb începu să tușească. Dodge se răsuci și se lăsă în jos.

— Stai așa.

Își duse mâneca la gură.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Nu mai auzea pași, nici strigăte. Toți ceilalți ieșiseră? Auzea totuși cum focul înainta, trosnetele înăbușite și lemnul vechi care cădea, decenii de putrezire și ruină înghițite de flăcări.

Heather umbla la telefon.

— Ce faci?

Nat încercă să-l apuce.

— Regulile spun să nu sunăm...

— Regulile? i-o tăie Heather. Ești nebună?

Tasta furioasă pe telefon. Fața îi era schimonosită, ca o mască de ceară care începea să se topească. Lăsă să îi scape un sunet, ceva între țipăt și suspin.

— Nu funcționează. Nu este semnal.

Gândește, gândește. Prin panică, Dodge săpă o potecă în mintea lui. Un scop; îi trebuia un scop. Instinctiv, știa că datoria lui era să le scoată pe fete de acolo în siguranță, la fel cum era datoria lui să se asigure că Daynei nu i se va întâmpla nimic rău niciodată, Daynei a lui, singura lui soră și cea mai bună prietenă a lui. Nu putea să dea greș din nou. Trebuia cu orice preț să reușească.

Geamul era prea sus, nu avea cum să ajungă la el. Și era atât de îngust... Dar poate că reușea să o ridice pe Natalie... Poate că ea ar încăpea. Apoi? Nu conta. Heather s-ar putea să încapă și ea, deși nu era sigur.

— Nat.

Dodge se ridică. Aerul era parcă nisipos și dens. Era cald.

— Vino. Trebuie să ieși prin geam.

Nat se uită la el.

— Nu pot să vă părăsesc.

— Trebuie. Haide. Ia-ți telefonul. Găsește ajutor.

Dodge se rezemă cu o mână de perete.

— E singura soluție.

Dodge abia o văzu aprobând din cap în beznă. Când Nat se ridică, îi simți mirosul de transpirație. Pentru o clipă nebună își dori să o poată îmbrățișa și să îi spună că va fi bine. Dar nu aveau timp. Imaginea Daynei îi apăru în minte, rămășițele deformate ale mașinii ei, picioarele ei ofilindu-se încet, devenind niște ramuri firave.

Vina lui.

Dodge se aplecă, o prinse pe Nat de talie și o ajută să se urce pe umerii lui. Fără să vrea, ea îl atinse cu un picior pe piept, iar

el aproape că se prăbuși. Era slăbit. Afurisitul de fum! Dar reuși să se echilibreze și să se îndrepte.

— Geamul! suspină Nat.

Iar Heather înțelese. Bâjbâi după cheia văzută mai devreme și i-o întinse. Nat se răsuci. Se auzi un zăngănit. O briză intră în cameră și, după o clipă, un fel de vâjâit, când focul – se apropia, dincolo de ușă – simți aerul și năvăli spre el, ca valul oceanului năvălind pe plajă. Fumul negru pătrunse pe sub ușă.

— Du-te! strigă Dodge.

Simți cumnat îl lovește la cap, apoi la ureche; apoi ajunse afară. Se lăsă din nou în genunchi. Abia mai vedea.

— Tu urmezi, îi zise lui Heather.

— Nu încap.

Șoptise, dar cumva el auzi. Era ușurat. Nu prea credea că mai avea putere să o ridice. Capul îi vâjâia.

— Lasă-te jos, zise el, iar vocea parcă nu era a lui.

Ea se lăsă jos și se întinse. Fu bucuros să se întindă și el. Faptul că o ridicase pe Nat, chiar și la acea înălțime mică, îl extenuase. Parcă fumul era o pătură… care îl acoperea și îi spunea să doarmă…

Era din nou în carusel. Dar de data aceea spectatorii țipau. Și începuse să plouă. Voia să coboare… caruselul se învârtea tot mai repede, mai repede… Luminile se roteau deasupra…

Lumini rotindu-se, voci strigând. Sirene.

Cer.

Aer.

Cineva – mama? – zicea:

— Ești bine, fiule. O să fii bine.

SÂMBĂTĂ, 9 IULIE

HEATHER

Când Heather se trezi, știu imediat că era într-un spital, ceea ce era oarecum dezamăgitor. În filme, oamenii erau mereu amețiți și confuzi și întrebau unde se aflau și ce se întâmplase. Dar nu aveai cum să confunzi mirosul de dezinfectant, cearșafurile albe, sunetul aparaturii medicale. De fapt, era oarecum plăcut, cearșafurile erau curate și apretate; mama ei și Bo nu strigau; aerul nu mirosea a băutură veche. Dormise mai bine decât o făcuse în ultima vreme și, pentru câteva minute, își ținu ochii închiși, respirând profund.

Apoi Bishop zise încet:

— Haide, Heather! Știm că te prefaci. Îmi dau seama după cum ți se mișcă pleoapele.

Heather deschise ochii. Simți un val de bucurie în piept. Bishop stătea pe un scaun de lângă patul ei, aplecat deasupra ei. Nat era și ea acolo, cu ochii umflați de plâns, și țâșni direct spre ea.

— Heather!

Începu să suspine din nou.

— Of, Doamne, Heather, am fost atât de speriată!

— Bună, Nat.

Heather fu nevoită să vorbească cu gura plină de părul lui Nat, care avea gust de săpun. Probabil că făcuse duș.

— Nu o sufoca, Nat, zise Bishop.

Nat se dădu înapoi, încă trăgându-și nasul, dar continuă să o țină de mână, de parcă s-ar fi temut că ar putea să dispară. Bishop zâmbea, dar fața lui era albă ca hârtia, iar în jurul ochilor avea cearcăne pronunțate. Poate, se gândi Heather, stătuse lângă patul ei toată noaptea, îngrijorat că ar fi putut muri. Ideea îi făcu plăcere.

Heather nu se deranjă să întrebe ce se întâmplase. Era evident. Nat adusese ajutoare cumva, iar ea probabil că fusese transportată la spital după ce leșinase. Așa că întrebă:

— Dodge e bine? Unde e?

— A plecat. S-a trezit acum câteva ore și a plecat. E bine, zise Nat grăbită. Medicul a spus că și tu vei fi bine.

— Ai câștigat întrecerea, zise Bishop cu o față inexpresivă.

Nat îi aruncă o privire.

— A fost și ea aici, zise Bishop.

Heather simți din nou o strângere în piept. A fost și ea aici însemna că plecase. Desigur.

— Și Lily, adăugă el repede. Ea a vrut să rămână. Era isterică…

— E în regulă, zise Heather.

Bishop se uita ciudat la ea, de parcă cineva tocmai îi vârâse pe gât o mână de drajeuri. Se gândi că poate ea arăta ca naiba și chiar mirosea ca naiba. Simți că fața îi ia foc. Super. Acum arăta ca naiba și încinsă.

— Ce e? zise ea, încercând să-și mențină un ton iritat, fără să respire prea adânc. Ce e?

— Ascultă, Heather. S-a întâmplat ceva noaptea trecută, iar tu…

Ușa se deschise și intră doamna Velez cu două pahare cu cafea și un sandviș, evident, de la cafenea. Domnul Velez era chiar în spatele ei, cu un rucsac pe care Heather îl recunoscu fiind al lui Nat.

— Heather, te-ai trezit! exclamă doamna Velez bucuroasă.

— Le-am spus părinților mei, zise Nat în barbă, deși nu era necesar.

— E în regulă, spuse Heather din nou.

Și, în sinea ei, era bucuroasă că domnul și doamna Velez veniseră. Brusc, se temea că o să-i vină să plângă. Părul domnului Velez stătea drept în sus și avea o pată de iarbă pe genunchii pantalonilor kaki; doamna Velez purta unul dintre cardiganele ei pastel și amândoi se uitau la Heather de parcă se întorsese din morți. Poate că așa era. Pentru prima dată își dădu seama cu adevărat cât de aproape fusese de asta. Înghiți repede, reprimându-și pornirea de a plânge.

— Cum te simți, scumpo?

Doamna Velez puse cafelele și sandvișul pe noptieră și se așeză pe patul lui Heather. Întinse mâna și îi mângâie părul; o clipă Heather își imagină că doamna Velez era mama ei adevărată.

— Știți… încercă Heather să zâmbească, dar nu reuși.

— L-am rugat pe tata să aducă niște lucruri, zise Nat.

Domnul Velez ridică rucsacul, iar Heather se gândi că îl pierduse pe al ei, rămăsese în casa Graybill. Probabil că deja era cenușă.

— Reviste. Și pătura aia scămoșată de la subsol.

Felul în care vorbea Nat făcea să pară că Heather avea să rămână acolo.

— Sunt bine, serios.

Se ridică un pic, parcă voind să le dovedească.

— Pot să merg acasă.

— Medicii trebuie să se asigure că nu e nimic în neregulă în interior, zise doamna Velez. S-ar putea să dureze un pic.

— Nu-ți face griji, Heather, zise Bishop încet.

Se întinse și o luă de mână; ea era surprinsă de blândețea atingerii lui, de căldura care radia din vârfurile degetelor lui prin corpul ei.

— O să stau cu tine.

Te iubesc. Vorbele îi veniră în minte lui Heather brusc; fu nevoită să reprime și pornirea aceea, ca pe cea de a plânge, de mai devreme.

— Și eu, zise Nat loial.

— Heather trebuie să se odihnească, spuse doamna Velez. Încă zâmbea, dar colțurile ochilor îi erau încrețite de îngrijorare.

— Îți amintești ce s-a întâmplat noaptea trecută, scumpo? Heather se încordă. Nu era sigură cât ar trebui să spună.

Se uită la Nat și la Bishop în căutare de indicii, dar amândoi îi evitau privirea.

— În mare, zise ea precaut.

Doamna Velez încă o privea exagerat de grijuliu, de parcă s-ar fi temut că se putea face bucăți sau că ochii i-ar putea sângera.

— Și crezi că putem vorbi despre asta sau vrei să așteptăm? Stomacul lui Heather începu să se strângă. De ce Bishop și Nat nu se uitau la ea?

— Ce vreți să spuneți prin să vorbim despre asta?

— Poliția a fost aici, izbucni Bishop. Am încercat să-ți spunem.

— Nu înțeleg.

— Ei cred că focul nu a fost un accident, zise Bishop.

Heather avea impresia că el încerca să-i transmită un mesaj din privire, iar ea era prea proastă să îl înțeleagă.

— Cineva a dat foc casei intenționat.

— Dar a fost un accident, insistă Nat.

— Pentru Dumnezeu, voi doi!

Doamna Velez își pierdea cumpătul rar; Heather era surprinsă să o audă spunând „Dumnezeu”.

— Încetați! Nu faceți nimănui un bine mințind. E din cauza acelui joc, Panica sau cum îi spuneți. Nu încercați să pretindeți că nu e așa. Poliția știe. S-a terminat. Sincer, mă așteptam la ceva mai bun de la voi. Mai ales din partea ta, Bishop.

Bishop deschise gura, apoi o închise. Heather se întrebă dacă el intenționase să se apere. Dar asta ar fi însemnat să le trădeze pe ea și pe Nat. Se simți teribil de rușinată. Panica. Cuvântul părea oribil rostit cu voce tare, în locul acela atât de alb.

Vocea doamnei Velez redeveni blândă.

— Va trebui să le spui adevărul, Heather. Spune-le tot ce știi.

Heather începu să se panicheze.

— Dar nu știu nimic.

Își trase mâna din a lui Bishop; palma începu să-i transpire.

— De ce trebuie să vorbească poliția cu mine? Nu am făcut nimic.

— Cineva a murit, Heather, zise doamna Velez. E foarte grav.

O clipă Heather crezu că nu auzise bine.

— Ce?

Doamna Velez părea surprinsă.

— Credeam că știi.

Se întoarse spre Nat.

— Eram sigură că i-ați spus.

Nat nu zise nimic.

Heather se întoarse spre Bishop. Cu greu reuși să-și miște capul.

— Cine? întrebă ea.

— Little Bill Kelly, zise Bishop.

Încercă să-i ia mâna din nou, dar Heather se feri. Nu reuși să vorbească o clipă. Ultima dată când îl văzuse pe Little Bill Kelly, acesta era într-o stație de autobuz și hrănea porumbeii. Când ea îi zâmbise, el îi făcuse cu mâna vesel și îi zisese: „Hey, Christy”. Heather habar n-avea cine era Christy. Abia dacă îl cunoștea pe Little Kelly, era mai mare decât ea și fusese plecat mulți ani în armată.

— Eu nu…

Heather înghiți cu greu. Domnul și doamna Velez ascultau cu atenție.

— Dar el nu…

— Era în subsol, zise Bishop.

Vocea lui suna spart.

— Nimeni n-a știut. Nu aveai de unde să știi.

Heather închise ochii. Culori explodară în spatele pleoapelor ei. Artificii. Foc. Fum în beznă. Deschise ochii.

Domnul Velez ieșise pe hol. Ușa era întredeschisă. Auzi murmure, scârțâitul unor pantofi pe gresie. El băgă capul pe ușă. Părea că își cere scuze.

— Poliția e aici, Heather.

LUNI, 11 IULIE

DODGE

— Îmi dați niște apă, vă rog?

Lui Dodge nu îi era cu adevărat sete, dar avea nevoie să stea o clipă, să își tragă sufletul și să se uite în jur.

— Sigur.

Polițistul care îl întâmpinase pe Dodge și îl condusese într-un birou mic, fără geamuri – ofițer Sadowski, scria pe ecuson – nu încetase să zâmbească, de parcă era profesor, iar Dodge, elevul lui preferat.

— Stai liniștit. Mă întorc imediat.

Dodge rămase nemișcat, așteptând, în caz că cineva îl privea. Nu fu nevoie să miște capul, să vadă aproape tot: biroul plin cu dosare; rafturile pline cu hârtii; un telefon vechi deconectat; poze cu câțiva copii grași zâmbind; un ventilator de birou. Era un lucru bun, se gândi, că Sadowski nu îl dusese într-o sală de interogatorii.

Sadowski se întoarse într-o clipă cu un pahar de unică folosință plin cu apă. Misiunea lui era să pară prietenos.

— Te simți bine? Apa e bună? Vrei un suc sau altceva?

— E în regulă.

Dodge luă o gură de apă și aproape că se înecă. Era caldă ca un pișat. Sadowski fie nu observase, fie se prefăcuse.

— Chiar mă bucur că ai decis să vii să vorbești cu noi. Dan, nu?

— Dodge. Dodge Mason.

Sadowski se așezase pe scaunul din spatele biroului. Frunzări ostentativ niște hârtii, zâmbind ca un idiot, răsuci un pix și se lăsă pe spătarul scaunului. Foarte relaxat. Dar Dodge observă că avea scris numele Dodge pe o hârtie albă.

— Corect. Corect. Dodge. Greu de uitat. Așadar, cu ce pot să te ajut, Dodge?

Dodge nu credea în atitudinea lui de prost, nici măcar o clipă nu se lăsă păcălit. Ochii ofițerului Sadowski erau înguști și

inteligenți. Bărbia lui era ca un triunghi. Avea să devină un ticălos rău când va veni momentul.

— Am venit să vorbesc despre incendiu, zise Dodge. M-am gândit că o să vreți să vorbiți cu mine, oricum, în cele din urmă.

Trecuseră două zile de când Dodge se trezise în spital. Două zile în care așteptase să i se bată la ușă, așteptase ca polițiștii să își facă apariția și să îl ia la întrebări. Așteptarea, sentimentul de neliniște fuseseră mai rele ca orice. Așa că, în dimineața aceea, se trezise hotărât: nu va mai aștepta.

— Tu ești tânărul care a ieșit din spital sâmbătă dimineață, nu-i așa?

Sigur. De parcă uitase.

— Nu am apucat să stăm de vorbă cu tine. De ce ai plecat așa grăbit?

— Sora mea... are nevoie de ajutor.

Își dădu seama, târziu, că n-ar fi trebuit să o pomenească pe sora lui. Avea să ducă la discuții nedorite. Iar Sadowski profită.

— Ce fel de ajutor?

— E în scaun cu rotile, zise Dodge, cu ceva efort.

Ura să rostească acele cuvinte. Le făcea să pară mai reale și irevocabile. Sadowski aprobă din cap, cu înțelegere.

— Așa e. A avut un accident de mașină acum câțiva ani, nu?

Nesimțitul! Deci atitudinea de prostul satului chiar fusese un truc. Își făcuse temele.

— Dap.

Dodge se gândi că Sadowski îl va întreba mai multe despre asta, dar el doar clătină din cap și mormăi:

— Păcat!

Dodge începu să se relaxeze. Luă o gură de apă. Era bucuros că venise. Probabil că îl făcea să pară sigur pe el. Chiar era. Apoi Sadowski zise abrupt:

— Ai auzit vreodată de un joc numit Panica, Dodge?

Fu bucuros că înghițise apa, așa că nu avea cum să se înece. Ridică din umeri.

— Nu știu. Niciodată nu am avut prea mulți prieteni pe aici.

— Ai câțiva prieteni.

Dodge nu știa unde vrea să ajungă. Sadowski se uită din nou pe notițele lui.

— Heather Nill. Natalie Velez. Cineva trebuie să te fi invitat la petrecere.

Aceea era povestea care circula: o petrecere în casa Graybill. Un grup de tineri care se adunaseră să fumeze iarbă, să bea, să se sperie unii pe alții. Apoi: o scânteie rătăcită. Un accident. Astfel, vina era împărțită, nu putea fi învinuit cineva anume. Desigur, Dodge știa că era un rahat. Cineva dăduse foc locului cu intenție. Fusese parte din probă.

— Ei bine, da. Ei. Dar nu îmi sunt prieteni cu adevărat.

Dodge simți cum roșește. Nu era sigur dacă fusese prins cu minciuna. Sadowski scoase un sunet din gât, pe care Dodge nu știa cum să-l interpreteze.

— De ce nu îmi spui totul despre asta? Cu vorbele tale, în ritmul tău.

Dodge îi povesti lent, să nu o dea în bară, dar nu prea lent, să nu pară neliniștit. Îi spuse că fusese invitat de Heather; fuseseră niște zvonuri despre o petrecere cu bere la butoi, dar când ajunsese acolo constatase că era cam plictiseală și că abia dacă era ceva de băut. Categoric, el nu băuse. (Se felicită pentru că se gândise la asta, nu putea fi acuzat de nimic, punct.)

Sadowski îl întrerupse doar o dată.

— Atunci, de ce camera aceea închisă?

Dodge fu surprins.

— Cum?

Sadowski se prefăcu doar că se uită pe raport.

— Pompierii-șefi au fost nevoiți să spargă ușa, ca să ajungă la tine și la fată, Heather. De ce ai plecat cu ea, dacă petrecerea era în altă parte?

Dodge își ținu mâinile pe coapse. Nici măcar nu clipi.

— V-am spus, petrecerea era plictisitoare. În plus, speram cumva…

Vocea lui se stinse sugestiv și ridică din sprâncene. Sadowski se prinse.

— Ah. Înțeleg. Continuă.

Nu mai erau multe de spus; Dodge îi zise că probabil adormise lângă Heather. Următorul lucru pe care îl știa era că auziseră oameni alergând și că mirosea a fum. Nu o pomeni pe Nat. Nu era nevoie să explice de unde știuse să îi îndrume pe pompieri spre spatele casei, doar dacă avea să fie întrebat.

O vreme, după ce Dodge termină de vorbit, rămaseră tăcuți. Sadowski părea să mâzgălească ceva, dar Dodge știa că și acela

era doar un rol. Auzise tot. În cele din urmă, ofițerul Sadowski oftă, puse jos pixul și se frecă la ochi.

— E groasă, Dodge. Groasă.

Dodge nu zise nimic. Sadowski continuă:

— Bill Kelly ne-a fost – ne este – prieten. A fost în armată. Little Kelly a fost în Irak. Înțelegi ce spun?

— Nu chiar.

Sadowski se holbă la el.

— Spun că o să aflăm exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Iar dacă aflăm că focul a fost pus…

Clătină din cap.

— E omucidere, Dodge.

Lui Dodge i se uscă gâtul, dar se strădui să nu-și ferească privirea.

— A fost un accident, zise el. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit.

Sadowski zâmbi, însă fără veselie.

— Sper.

Dodge hotărî să meargă acasă pe jos. Nu mai avea țigări și era indispus. Acum nu mai era sigur că vizita la poliție fusese o idee bună. Felul în care îl privea Sadowski îl făcea să se simtă de parcă ei credeau că el stârnise afurisitul acela de foc. Era vina arbitrilor, trebuia să fie, oricine erau ei. Oricare dintre jucători putea să ciripească despre joc și acela avea să fie sfârșitul.

Dacă Panica lua sfârșit…

Dodge nu avea niciun plan în afară de câștigarea Panicii, să îl învingă pe Ray în runda finală și să se asigure că pentru el va fi o înfrângere sângeroasă, grea. Nu se gândise la viața lui mai departe de asta. Poate că va fi arestat. Poate că o va sfârși rău. Nu-i păsa, oricum ar fi fost.

Dayna, Dayna a lui fusese distrusă pentru totdeauna și cineva trebuia să plătească. Dar pentru prima dată era cuprins de teama că jocul chiar va lua sfârșit, iar el nu va mai avea ocazia să se răzbune. Apoi va trebui să trăiască, pur și simplu, cu noua Dayna pe picioarele ei ca niște tulpini, să trăiască știind că fusese incapabil să o salveze. Să trăiască știind că Ray și Luke erau bine, că hoinăreau prin lume, respirau, zâmbeau și probabil că se căcau și pe viețile altora.

Iar asta era imposibil. De neimaginat.

Soarele strălucea pe cer. Totul era nemișcat, prins în lumina puternică. Dodge avea un gust neplăcut în gură, nu mâncase în ziua aceea. Își verifică telefonul în speranța că Nat îl sunase: nimic. Vorbiseră cu o zi înainte, o discuție șovăitoare, plină de pauze. Când Nat spusese că tatăl ei o chema și că trebuie să închidă, fusese sigur că mințea.

Dodge înconjură Dot's Diner, verificând instinctiv dacă mama lui se zărea în spatele geamurilor murdare. Dar soarele era prea strălucitor și transforma totul în umbră. Auzi un hohot de râs din casă. Se opri cu mâna pe clanță. Dacă mama lui era acasă, nu era sigur că putea să o vadă. Practic, fusese isterică atunci când el venise acasă cu o brățară de spital, iar de atunci stătea cu ochii pe el și îl bătea la cap la fiecare jumătate de secundă, întrebându-l cum se simte. În plus, veștile despre Little Kelly ajunseseră la Dot's Diner, iar când nu îl întreba dacă nu are febră, pălăvrăgea despre tragedie.

Apoi râsul se auzi din nou și își dădu seama că nu mama lui râdea, ci Dayna. Stătea pe canapea, cu o pătură peste picioare. Ricky era pe un scaun pliant, în fața ei; tabla de șah era pe măsuța de cafea. Când intră Dodge, erau doar câțiva centimetri între ei.

— Nu, nu, zicea ea printre chicoteli. Nebunul merge în diagonală.

— Di-a-go-na-lă, repetă Ricky, cu engleza lui cu accent puternic și lovi unul dintre pionii Daynei.

— Nu e rândul tău!

Ea își luă pionul înapoi și izbucni din nou în râs. Dodge își drese vocea. Dayna ridică privirea.

— Dodge!

Ea și Ricky se dădură înapoi câțiva centimetri.

— Salut.

Dodge nu știa de ce amândoi aveau un aer vinovat. Nu știa nici de ce se simțea atât de ciudat, de parcă i-ar fi întrerupt din ceva mult mai intens decât un joc de șah.

— Îl învățam pe Ricky să joace, zise ea repede.

Obrajii ei erau îmbujorați, iar ochii îi sclipeau. Arăta mai bine, mai drăguță decât arătase în ultima vreme. Lui Dodge i se păru chiar că se machiase. Brusc, se înfurie. El își bătea capul pentru Dayna, aproape că murise, iar ea era acasă, juca șah cu Ricky, pe vechea tablă din marmură, pe care mama lui o cumpărase

când Dodge împlinise unsprezece ani și pe care el o cărase peste tot pe unde se mutaseră. De parcă ei nici nu îi păsa. De parcă el nu juca Panica doar pentru ea.

— Vrei să joci, Dodge? întrebă ea.

Dar el își dădu seama că îl întreba doar de complezență. Pentru prima dată, Dodge se uită cu adevărat la Ricky. Oare chiar voia să se însoare cu Dayna? Probabil că avea douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani, cel mult. Dayna nu ar fi făcut-o niciodată. Tipul abia vorbea engleza, pentru Dumnezeu. Iar ea i-ar fi spus, dacă l-ar fi plăcut. Întotdeauna îi spunea lui Dodge totul.

— Am venit doar să iau ceva de băut, zise Dodge. Plec din nou.

În bucătărie, umplu un pahar cu apă și lăsă robinetul pornit cât bău, să nu audă discuția din încăperea alăturată. Despre ce naiba vorbeau? Ce aveau în comun? Când închise robinetul, vocile tăcură brusc. Iisuse! Dodge se simțea de parcă intrase prin efracție în propria casă. Plecă fără să salute. Aproape imediat după ce închise ușa, auzi din nou râsete.

Își verifică telefonul. Avea un răspuns de la Heather, în sfârșit. Îi trimisese un mesaj mai devreme: *Ai aflat ceva*? Mesajul ei spunea doar: *S-a terminat.*

Dodge simți un val de greață ridicându-i-se din stomac în gât. Și în clipa aceea știu ce avea de făcut.

•

Dodge mai fusese acasă la familia Hanrahan o singură dată, cu doi ani în urmă, când Dayna era încă în spital și când, pentru scurt timp, păruse că nu avea să se mai trezească vreodată. Dodge nu se urnise de pe scaunul de lângă patul ei, cu excepția momentelor când se pișase și fumase în parcare sau când se dusese după cafea. În cele din urmă, mama lor îl convinsese să meargă acasă și să se odihnească.

Se dusese, dar nu să se odihnească. Se oprise pe acasă doar cât să ia cuțitul de măcelărie din bucătărie și bâta de baseball din dulap, împreună cu o pereche de mănuși de schi, care, din câte știa, nu fuseseră folosite niciodată de nimeni din familie. Îi luase ceva timp să găsească casa lui Ray și a lui Luke, mergând cu bicicleta pe întuneric, pe jumătate amețit de căldură, de lipsa de somn și de furia care îl strangula, încolăcită ca un șarpe în stomacul lui și în gât. Dar o găsise, într-un final: o clădire cu

două etaje, neluminată, care probabil că fusese frumoasă cu o sută de ani în urmă. Acum, arăta ca o persoană al cărei suflet fusese scos prin gaura curului: năruită și jalnică, sălbăticită și cu ochii bulbucați, încovoiată de mijloc. Lui Dodge i se făcuse milă. Se gândise la apartamentul micuț din spate de la Dot's, la mama lui, care pusese narcise în vechile jardiniere de pe pervazuri și freca pereții cu dezinfectant în fiecare duminică.

Apoi își amintise pentru ce venise. Își lăsase bicicleta pe marginea drumului, își pusese mănușile și scosese din rucsac bâta de baseball și cuțitul. Rămăsese pe loc, îndemnându-și picioarele să se miște. O lovitură rapidă în ușă, un țipăt. Cuțitul lucind în beznă, șuierul bâtei prin aer. El venise după Luke, doar după Luke.

Avea să fie ușor, se gândise. Rapid.

Dar nu reușise. Rămăsese pe loc, îndelung, cu picioarele amorțite, inutile, până când începuse să se teamă că nu va mai putea să se miște vreodată, că înghețase în poziția aceea, în beznă, pentru totdeauna.

La un moment dat, lumina de pe verandă se aprinsese, iar Dodge văzuse o femeie grasă, cu o față ca un fruct cărnos, îmbrăcată cu o cămașă de noapte ca un cort, desculță, mișcându-și trupul masiv pe verandă și aprinzând o țigară. Mama lui Luke. Brusc, Dodge reușise să se miște. Se împleticise spre bicicletă. Abia când ajunsese la patru străzi distanță își dăduse seama că încă avea în mână cuțitul și că abandonase bâta, probabil pe gazon.

De atunci trecuseră aproape doi ani. Casa lui Ray arăta și mai dărăpănată în lumina zilei. Vopseaua se cojea, de parcă ar fi fost mătreață gri. Pe verandă erau două roți, câteva fotolii care miroseau urât și o ușă veche din plasă, care atârna de niște balamale ruginite și care părea gata să se prăbușească la cea mai mică atingere. Era și un clopoțel la ușă, dar deconectat. Dodge lovi puternic în tocul ușii. Drept răspuns, televizorul din interior se opri brusc. Pentru prima dată, Dodge se gândi că cel care va ieși s-ar putea să nu fie Ray, ci femeia aceea cu fața cărnoasă, din urmă cu doi ani, sau un tată sau altcineva.

Dar fu Ray. Purta pantaloni scurți de baschet. Pentru o fracțiune de secundă, ezită, evident surprins, în spatele ușii din plasă. Înainte ca Dodge să apuce să spună ceva, Ray deschise

ușa cu piciorul. Dodge fu nevoit să sară în spate, să o evite. Își pierdu echilibrul.

— Ce dracu' faci aici?

Mișcarea bruscă îl zăpăci pe Dodge. Se dezechilibrase deja când Ray îl apucă de cămașă, apoi îl îmbrânci. Dodge se împletici pe scările verandei și ateriză în praf, pe coate. Își mușcă limba. Se trezi cu Ray deasupra lui, furios, gata să lovească.

— Cred că ți-ai pierdut mințile, scuipă el.

Dodge se rostogoli și sări în picioare.

— Nu am venit să ne batem.

Ray izbucni într-un râs lătrat.

— Nu ai de ales.

Înaintă un pas, pregătit să lovească; dar Dodge își recăpătase echilibrul și se feri.

— Uite.

Dodge ridică o mână.

— Doar ascultă-mă, da? Am venit să vorbim.

— De ce naiba aș vrea să vorbesc cu tine?

Ray încă avea pumnii strânși, dar nu mai încercă să îl atace.

— Amândoi vrem același lucru.

O clipă Ray nu zise nimic. Desfăcu pumnii.

— Și anume?

— Panica.

Dodge își umezi buzele. Gâtul îi era uscat.

— Amândoi avem nevoie de joc.

În aer se simțea o tensiune electrică, fierbinte și periculoasă. Ray mai înaintă rapid un pas.

— Luke mi-a spus despre amenințări, zise Ray. Ce fel de joc crezi că faci?

Ray era atât de aproape, că Dodge simțea în respirația lui mirosul de fulgi de porumb și lapte acru. Dar nu se dădu înapoi.

— Un singur joc contează, zise el. Știi doar. Și Luke o știe. De asta a făcut ce a făcut, nu-i așa?

Pentru prima dată, Ray părea speriat.

— A fost un accident. Nu a vrut…

— Lasă.

Ray clătină din cap.

— Nu am știut, zise el.

Dodge știa că minte.

— Ai de gând să mă ajuți sau nu?

Ray râse din nou: un sunet exploziv, lipsit de veselie.

— De ce te-aș ajuta? Mă vrei mort.

Dodge zâmbi.

— Nu așa, zise el.

Și vorbea serios, sută la sută.

— Nu încă.

•

La un moment dat, pe la miezul nopții, când Carp era tăcut, acoperit de strălucirea ploii, Zev Keller se trezi captiv în niște mâini aspre. Înainte să apuce să strige, simți gust de bumbac în gură. O șosetă. Apoi fu ridicat, luat pe sus din pat. Primul lui gând confuz fu că polițiștii veniseră să îl ia. Dacă ar fi avut mintea limpede, și-ar fi dat seama că atacatorii lui purtau măști de schi. Ar fi observat că portbagajul în care îl băgau aparținea unui Taurus bleumarin, ca acela condus de fratele lui. Chiar era mașina lui, parcată pe locul obișnuit.

Dar nu gândea limpede. Era panicat.

Dădea din picioare, privind cerul redus la o fâșie, când portbagajul se închise deasupra lui. Zev simți ceva ud și își dădu seama că, pentru prima dată de la vârsta de cinci ani, se pișase pe el.

În sfârșit, înțelese și că, în ciuda a tot, jocul continua. Și că el tocmai pierduse.

MIERCURI, 13 IULIE

HEATHER

Întâlnirea avea loc în casa lui Bishop. Așa trebuia. Rulota lui Heather era prea mică, Dodge nu i-ar fi invitat la el, iar părinții lui Nat erau acasă toată ziua, făceau curățenie în garaj. Heather fu nevoită să o aducă și pe Lily, care nu avea ce face acum, că școala se terminase și în cele mai multe zile lua autobuzul singură până în Hudson, unde era biblioteca. Dar acum biblioteca era închisă pentru renovare. De data aceea, Lily era bine dispusă, chiar dacă era murdară și transpirată și mirosea a cai; dimineață o ajutase pe Heather acasă la Anne. Tot drumul spre Bishop cântă un cântec despre tigri și flutură brațul pe geam. Bishop locuia în pădure. Cândva, tatăl lui avusese un magazin de antichități și un amanet, iar lui Bishop îi plăcea să spună că tatăl lui „colecționa” diverse. Heather mereu amenința că o să-i înscrie la emisiunea aceea despre ciudați care adună tot felul de lucruri.

Casa și curtea din jurul ei erau pline cu diverse obiecte, de la vechituri la obiecte bizare: cel puțin două sau trei mașini vechi erau acolo mereu, în diverse stadii de reparație; lăzi cu tuburi de vopsea; grămezi de scânduri; mobilă veche, pe jumătate îngropată în pământ.

Lily alerga, țipa, se învârtea printre grămezile cu vechituri.

Heather îi găsi pe Nat și pe Bishop în spatele casei, stând pe un carusel vechi, care nu mai funcționa. Bishop arăta de parcă nu mai dormise de câteva zile. O îmbrățișă pe Heather îndată ce o văzu, ceea ce era ciudat. Heather se încordă; probabil că mirosea a grajd.

— Ce e cu tine? întrebă ea.

Cearcănele din jurul ochilor lui păreau vânătăi.

— Mă bucur să te văd, zise el.

— Arăți ca naiba.

Întinse mâna să-i aranjeze părul, vechi obicei. Dar el o prinse de încheietură. O privea intens, de parcă voia să-i memoreze trăsăturile feței.

— Heather…

— Heather! strigă Nat în același timp.

Cel puțin ea nu părea afectată de moartea lui Bill Kelly.

„Adică, nu e ca și cum l-am fi cunoscut”, zisese ea cu câteva zile în urmă, când Heather îi spusese cât de vinovată se simțea.

Heather nu așteptă ca Nat să vorbească, deși Nat le ceruse să se întâlnească.

— Eu renunț, zise ea. Nu mai joc.

— Trebuie să îl așteptăm pe Dodge, spuse Nat.

— Nu trebuie să aștept pe nimeni, zise Heather.

Era enervată de calmul lui Nat. Clipea fericită, somnoroasă, în soare, de parcă nimic nu se întâmplase.

— Nu mai joc. Pur și simplu.

— E o nebunie, zise Bishop cu înverșunare. Nebunie. Oricine în toate mințile…

— Arbitrii nu sunt în toate mințile, totuși, nu-i așa? zise Nat și se întoarse spre el. Adică nu au cum să fie. Ai auzit despre Zev?

— Asta nu…

Bishop se opri brusc, scuturând din cap.

— Eu, cel puțin, nu am de gând să pierd șansa de a câștiga șaizeci și șapte de mii de dolari, zise Nat cu același calm enervant.

Apoi clătină din cap.

— Nu e corect să începem fără Dodge.

— De ce? întrebă Heather. De ce ești atât de îngrijorată de Dodge? Eu am făcut o înțelegere cu tine, mai ții minte?

Nat își feri privirea, iar Heather își dădu seama. Simți un gust amar urcându-i în gât.

— Ai făcut o înțelegere și cu el. M-ai mințit.

— Nu.

Nat se uită la ea cu ochi mari, rugători.

— Nu, Heather. Nu am plănuit să îl bag și pe el.

— Despre ce vorbiți? întrebă Bishop. Ce vrei să spui cu „să îl bag și pe el”?

— Nu te amesteca, Bishop, zise Heather.

— Ba da.

Bishop își trecu o mână prin păr și în clipa aceea Heather simți că niciodată nu vor mai fi cum au fost: să facă mișto de părul lui Bishop, să i-l umple de gel și să i-l răsucească, să stea drept în sus.

— Sunteți acasă la mine, ați uitat?
— Nu mai e un joc, zise Heather.
Totul le scăpa de sub control.
— Nu înțelegeți? Cineva a murit.
— Iisuse!
Bishop se lăsă jos și se frecă la ochi, de parcă atunci când Heather rostise acele vorbe, le făcuse să devină reale.
— De ce ai jucat, Heather?
Nat se ridică în momentul în care Bishop se așeză. Avea brațele încrucișate și plescăia ritmic din limbă.
— Dacă nu voiai să riști, dacă știai că nu faci față riscului, de ce ai jucat? Pentru că Matt-prostul-Hepley te-a părăsit? Pentru că se săturase ca iubita lui să-l țină pe uscat?
Lui Heather i se tăie respirația. Parcă expirase tot aerul dintr-odată. Bishop își ridică privirea și zise tăios:
— Nat!
Până și Natalie părea surprinsă și vinovată.
— Îmi pare rău, zise ea repede, evitând privirea lui Heather. N-am vrut să...
— Ce am pierdut?
Heather se întoarse. Tocmai apăruse Dodge dintre grămezile de vechituri și deșeuri metalice. Se întrebă cum arătau în ochii lui: Nat roșie și cu un aer vinovat; Bishop alb la față; iar Heather clipind repede, să nu lăcrimeze, încă asudată, de la grajduri. Și toți furioși: puteai simți asta în aer, era o forță fizică între ei. Brusc, Heather își dădu seama că și asta era urmarea jocului. Era parte din el.
Doar Dodge nu părea conștient de tensiune.
— Vă deranjează dacă fumez? îl întrebă el pe Bishop.
Bishop clătină din cap. Heather interveni:
— Eu ies din joc. Am zis că ies și vorbesc serios. Jocul ar fi trebuit să se termine...
— Jocul nu se termină niciodată, zise Dodge.
Nat se întoarse cu spatele la el și o clipă păru nesigură. Heather era ușurată. Dodge se schimbase în vara aceea. Nu mai era ciudatul cu umerii gârboviți, străinul care tăcuse timp de trei ani. Parcă jocul îl hrănea, cumva, parcă Dodge creștea odată cu el.
— Ați aflat de Zev?
Expiră fumul în sus.

— Eu am fost.
Nat se întoarse din nou spre el.
— Tu?
— Eu și Ray Hanrahan.
Urmă un moment de tăcere. În cele din urmă, Heather reuși să vorbească.
— Cum?
— Noi am făcut-o.
Dodge trase un ultim fum și aruncă mucul de țigară, apoi îl strivi cu călcâiul cizmei lui de cowboy.
— E împotriva regulilor, zise Heather. Arbitrii stabilesc probele.
Dodge scutură din cap.
— E Panica. Nu există reguli.
— De ce?
Bishop își atinse urechea stângă. Era nervos și încerca să nu o arate; acela era semnul.
— Să transmitem un mesaj arbitrilor. Și jucătorilor. Jocul va continua, într-un fel sau altul. Trebuie.
— Nu aveați dreptul, zise Bishop.
Dodge ridică din umeri.
— Ce e corect? Ce e greșit? Dar polițiștii? Și incendiul? Dar Bill?
Nimeni nu zise nimic. Heather își dădu seama că tremura.
— Eu am terminat, zise ea.
Se răsuci și aproape că se lovi de un cuptor pătat de rugină, care, împreună cu o bicicletă întoarsă cu susul în jos, marcau începutul potecii înguste ce șerpuia printre gunoaie și resturi, spre casă și spre curtea din față. Bishop o strigă, dar îl ignoră. O găsi pe Lily ghemuită într-un colț al curții fără resturi, desenând iarba cu un spray albastru, pe care îl dezgropase de undeva.
— Lily, îi zise Heather tăios.
Lily lăsă spray-ul și se ridică vinovată.
— Plecăm.
Încruntarea lui Lily reapăru, la fel și cuta mică dintre sprâncene. Într-o clipă, păru să se micșoreze și să îmbătrânească. Heather își aminti de noaptea în care Lily șoptise: „O să mori?” Și simți cum vina o lovește precum un pumn în stomac. Nu știa dacă proceda corect. Avea impresia că nimic din ce făcea nu era bine. Dar ce i se întâmplase lui Bill

Kelly era greșit. Greșit era și să te prefaci că nu se întâmplase. Asta știa.

— Ce e cu tine? zise Lily, scoțând în evidență buza de jos.

— Nimic.

Heather o prinse de încheietură.

— Haide!

— Nu am apucat să îl salut pe Bishop, scânci Lily.

— Data viitoare.

Practic, o trase pe Lily spre mașină. Nu mai putea să îi asculte pe Nat, pe Bishop sau pe Dodge; se întrebă dacă vorbeau despre ea. Voia să plece de acolo cât mai repede. Conduse în tăcere, strângând volanul de parcă risca să îi scape din mâini.

MIERCURI, 20 IULIE

HEATHER

Vremea deveni urâtă, rece și umedă, iar pământul mocirlos. Timp de două zile, Heather nu avu nicio veste de la Nat. Refuză să fie cea care sună prima. Făcu schimb de mesaje cu Bishop, dar evită să îl vadă, ceea ce însemna că, pentru a se duce la lucru, trebuia să ia autobuzul până la 7-Eleven și să meargă pe jos trei sferturi de milă, prin ploaie, astfel că ajungea udă și mohorâtă, doar ca să stea și mai mult în ploaie, să hrănească puii și să care uneltele în șopron, să nu ruginească.

Doar tigrii păreau să se simtă mai jalnic decât ea; se întreba, în timp ce se adunau sub un acoperiș de frunze de palmier, privind-o, dacă visau la alte locuri la fel de mult ca ea. Africa, iarbă arsă, un soare imens și rotund. Pentru prima dată i se păru egoist faptul că Anne îi ținea acolo, în acel climat mizerabil, sub soarele arzător urmat de ploaie, apoi de zăpadă, lapoviță și gheață.

Circulau zvonuri că poliția ar fi găsit dovezi de incendiere la casa Graybill. O zi întreagă Heather așteptase în agonie, sigură că dovezile aveau legătură cu rucsacul ei, sigură că poliția o va aresta. Ce se va întâmpla cu ea, dacă va fi acuzată de crimă? Avea optsprezece ani. Asta însemna că va merge la o închisoare adevărată, nu una pentru delincvenți juvenili.

Dar după ce trecură câteva zile și nu veni să o caute nimeni, se relaxă din nou. Nu ea aprinsese chibritul ăla afurisit. Sincer, își zicea, dacă te gândești, e doar vina lui Matt Hepley. El ar fi trebuit arestat. Și Delaney.

Despre Panică nu se auzea niciun cuvânt. Se pare că mișcarea lui Dodge nu-i făcuse pe arbitri să reacționeze. Heather se întreba dacă Dodge va mai încerca, apoi își aminti că nu mai era treaba ei.

Și ploua în continuare: așa era jumătatea lui iulie în partea de nord a statului New York, vegetație luxuriantă și umezeală, ca într-o pădure tropicală. Krista se îmbolnăvi de la umezeală, spunând că o făcea să își simtă plămânii plini de cheaguri.

Heather se abținu să îi spună că poate plămânii ei s-ar simți mai bine dacă nu ar mai fuma un pachet de țigări mentolate pe zi. Krista anunță la lucru că era bolnavă și rămase să zacă pe canapea, înconjurată de medicamente pentru răceală, de parcă era o creatură înecată, umflată și adusă la suprafață de ocean.

Măcar Heather putea folosi mașina. Biblioteca se deschisese. O lăsă pe Lily acolo.

— Vrei să te iau mai târziu?

Lily era din nou îmbufnată.

— Nu sunt copil, zise ea, în timp ce cobora din mașină, fără măcar să se sinchisească de umbrela pe care o adusese Heather pentru ea. O să iau autobuzul.

— Dar ce-ai zice să…

Înainte ca Heather să îi poată aminti să ia umbrela, Lily trântise ușa și alerga spre intrarea în bibliotecă, printre băltoace. În ciuda ploii, Heather era într-o dispoziție destul de bună. Lily avea aproape doisprezece ani. Era normal să fie țâfnoasă. Poate chiar era bine. Era semn că se maturiza normal, ca toți, că poate nu va suferi doar pentru că crescuse în Fresh Pines, cu furnici hoinărind pe linguri și cu Krista afumând casa, să scape de ele.

Iar poliția tot nu îi bătuse la ușă și tot nu se auzise absolut nimic despre Panică. Munca era grea: Anne voia să curețe bălegarul din grajduri, iar după aceea trebuiau să călăfătuiască din nou o porțiune din subsol, pe unde ploua înăuntru, iar pereții erau plini de mucegai. Heather fu șocată când Anne îi spuse să se oprească. Era aproape cinci după-amiază, iar ea nici nu-și dăduse seama când trecuse timpul, abia dacă ridicase privirea. Ploua mai tare ca niciodată. Torențial, cu picături ca lamele tremurătoare ale unei imense ghilotine. În timp ce Anne îi pregătea un ceai, Heather își verifică telefonul pentru prima dată în ultimele câteva ore, și simți cum stomacul i se topește și îi coboară în picioare. Avea douăsprezece apeluri ratate de la Lily. Gâtul i se strânse atât de tare, că abia mai putea respira. Tastă imediat numărul lui Lily. Intra direct căsuța vocală.

— Ce s-a întâmplat, Heather?

Anne stătea lângă aragaz, cu părul gri ondulat încadrându-i fața ca o aură ciudată.

— Trebuie să plec.

După aceea, nu își aminti cum urcase în mașină sau cum dăduse cu spatele pe alee; nu-și aminti nici drumul până la bibliotecă, doar că brusc ajunsese acolo. Parcă mașina, dar lăsă ușa deschisă. Unele bălți erau adânci, apa îi ajungea până la glezne, însă abia dacă băgă de seamă. Sprintă spre intrare; biblioteca era închisă de o oră. O strigă pe Lily, înconjură parcarea în căutarea ei. Scană străzile, din mașină, imaginându-și toate lucrurile teribile care ar fi putut să i se întâmple lui Lily – că fusese rănită, bătută, omorâtă – și încercând să-și păstreze controlul, să nu vomite, să nu cedeze.

În cele din urmă, nu avu de ales și hotărî să meargă acasă. Trebuia să sune la poliție. Încercă să alunge un alt val de panică. Asta era. Drumul care ducea spre Fresh Pines era plin de urme de roți, de noroi negru, de bălți adânci. Trecu prin ele cu mașina, cu cauciucurile patinând. Zona arăta mai tristă ca de obicei: ploaia bătea în rulote, arunca pe jos clopoțeii de vânt și umplea cu apă grătarele de afară.

Heather nici măcar nu oprise mașina când o zări pe Lily, ghemuită sub un mesteacăn subțire, aproape fără frunze, la doar câțiva metri de scările rulotei, cu brațele înfășurate în jurul picioarelor, tremurând. Heather trebuie să fi parcat, pentru că, brusc, țâșni din mașină, plescăind prin apă și luând-o pe Lily în brațe.

— Lily!

Heather nu știa cum să-și îmbrățișeze sora mai strâns. *Gata, gata, gata. Ești în siguranță.*

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

— Mi-e frig.

Vocea lui Lily era înăbușită. Vorbea cu gura lipită de umărul stâng al lui Heather. Inima i se opri; ar fi întors lumea pe dos pentru o pătură.

— Haide, să mergem înăuntru, zise ea.

Lily se dădu înapoi, ca un cal nărăvaș. Făcu ochii mari, speriați.

— Nu intru acolo. Nu vreau să merg acolo!

— Lily!

Heather clipi să alunge picăturile de ploaie și se ghemui să ajungă la nivelul privirii surorii sale. Buzele lui Lily erau vinete. Doamne, de cât timp era afară?

— Ce se întâmplă?

— Mama mi-a spus să plec, zise Lily.

Vocea ei se stinse.

— Ea... ea mi-a spus să mă joc afară.

Ceva în Heather se făcu bucăți și în clipa aceea fu conștientă că toată viața ei construise ziduri de apărare, pregătindu-se de ceva de genul acela; în spatele lor, presiunea crescuse întruna. Acum digul cedă, iar ea fu cuprinsă de furie și ură.

— Haide!

Era surprinsă că încă avea aceeași voce, când în interiorul ei era un întuneric crescând, un zgomot furios. O luă de mână pe Lily.

— Poți să stai în mașină, da? O să pornesc căldura. O să îți fie bine.

O duse pe Lily la mașină. În spate era un tricou vechi al Kristei, mirosind a fum, dar cel puțin era uscat. O ajută pe Lily să-și scoată tricoul ud. Îi desfăcu șireturile și îi dădu jos șosetele ude, apoi îi arătă să își pună picioarele pe orificiile pe unde venea căldura. În tot acel timp, Lily rămase moale, supusă, de parcă toată viața se scursese din ea. Heather se mișca mecanic.

— Mă întorc imediat.

Se simțea parcă desprinsă de cuvinte, de parcă nu ea vorbea. Furia alunga orice altceva.

Bum, bum, bum.

Din rulotă se auzea muzică, practic pereții vibrau. Luminile erau aprinse, deși jaluzelele erau lăsate; vedea o siluetă legănându-se, poate dansând. Nu observase până atunci, fiind prea îngrijorată pentru Lily. Continua să vadă imaginea surorii ei ghemuită sub mesteacănul acela amărât, singurul copac cu care putea să se laude Fresh Pines.

Mama mi-a spus să plec. Mi-a spus să mă joc afară.

Bum, bum, bum.

Ajunse la ușă. Încuiată. Dinăuntru răzbătu un râset. Reuși să bage cheia în broască; asta însemna că nu tremura. Ciudat, se gândi, apoi: *poate că totuși aș fi câștigat Panica.*

Împinse ușa și păși înăuntru.

Erau trei: Krista, Bo și Maureen, de la Lot 99. Înghețară, iar Heather la fel. Fu cuprinsă de impresia că pășise într-o piesă de teatru și uitase toate replicile, nu putea respira, nu știa ce să facă. Luminile erau sus, strălucitoare. Păreau niște actori, toți trei, actori pe care îi vezi prea de aproape. Erau prea machiați.

Iar machiajul era oribil. Arăta de parcă începea să se întindă, deformându-le încet fețele. Ochii le luceau: ochi de păpuși.

Heather trecu în revistă tot dintr-o singură privire: perdeaua albăstruie de fum. Sticlele goale de bere, cănile folosite pe post de scrumiere, pline, singura sticlă de votcă Georgi, pe jumătate goală. Și farfuriuța albastră, din plastic, de pe masă, pe care se mai vedea vag înscrisul *Sesame Street* – vechea farfurie a lui Lily –, acum acoperită cu linii subțiri de pudră albă.

Totul o izbi ca o explozie fizică, o lovitură puternică în stomac. Lumea ei se cufundă în beznă pentru o clipă. Farfuria. Farfuria lui Lily. Momentul trecu. Krista duse o țigară la buze, tremurând, și aproape că nu le nimeri.

— Heather Lynn! bolborosi ea.

Își trecu mâinile peste bluză, peste sâni, de parcă s-ar fi așteptat să găsească o brichetă acolo.

— Ce faci, scumpo? De ce te holbezi la mine de parcă aș fi o…

Heather se aruncă spre ea. Înainte ca mama ei să termine de vorbit, înainte să se gândească la ce face, toată furia îi coborî în brațe și în picioare, luă farfuria albastră presărată cu pudră, de parcă ar fi fost zgâriată, și o aruncă. Maureen țipă, iar Bo strigă. Krista abia reuși să se ferească. Încercă să se îndrepte și, împleticindu-se în spate, reuși să aterizeze în poala lui Maureen, pe fotoliu. Aceasta țipă și mai tare. Farfuria se lovi de perete cu o bufnitură și, pe moment, aerul se umplu de pudră albă, ca o zăpadă. Ar fi fost amuzant, dacă nu ar fi fost atât de oribil.

— Ce dracu’?

Bo făcu doi pași spre Heather și o clipă se gândi că o va lovi. Dar el stătea acolo, cu pumnii încleștați, cu fața roșie și plin de furie.

— Ce dracu’?

Krista se chinui să se ridice.

— Cine dracu’ te crezi?

Heather era bucuroasă că le despărțea măsuța de cafea. Altfel, nu era sigură ce ar fi făcut. Îi venea să o omoare pe Krista. Chiar să o omoare.

— Ești dezgustătoare!

Vocea ei sună deformat, de parcă avea ceva înfășurat în jurul corzilor vocale.

— Ieși!

Roșeața cuprindea obrajii Kristei. Vocea îi creștea și ea în intensitate și tremura, de parcă ceva groaznic era pe cale să explodeze în interiorul ei.

— Ieși! Mă auzi? Ieși!

Se întinse după sticla de vodcă și o aruncă. Din fericire, fu lentă. Heather se feri ușor. Auzi sticla spărgându-se și simți cum lichidul stropește. Bo o cuprinse cu brațele pe Krista. Reuși să o țină. Krista încă țipa și se zbătea ca un animal, cu fața roșie, contorsionată și oribilă.

Și, brusc, toată furia lui Heather dispăru. Nu mai simțea absolut nimic. Nici durere. Nici furie. Nici teamă. Nimic, în afară de scârbă. Ciudat, se simțea de parcă plutea deasupra scenei, planând peste propriul corp.

Se întoarse și se duse spre dormitorul ei. Mai întâi verifică sertarul de sus, cutia din plastic în care ținea banii. Mai avea doar patruzeci de dolari. Desigur. Mama ei îi furase. Acest lucru nu stârni un nou val de furie, doar un nou fel de dezgust. Erau animale, iar Krista era cel mai rău dintre ele.

Băgă în buzunar bancnotele de douăzeci de dolari și se mișcă repede prin cameră, îndesând diverse în rucsacul lui Lily: pantofi, pantaloni, bluze, chiloți. Când rucsacul se umplu, adună alte câteva lucruri într-o pătură. Vor avea nevoie de o pătură. Și de periuțe de dinți. Își aminti că citise odată într-o revistă că periuțele de dinți erau obiectul numărul unu pe care cei ce călătoreau uitau să-l împacheteze. Dar ea nu uită. Era calmă, gândea limpede. Era detașată.

Ridică rucsacul, era atât de mic că nici nu îi stătea bine pe umăr. Biata Lily! se gândi să ia mâncare din bucătărie, dar ar fi însemnat să treacă pe lângă mama ei, Bo și Maureen. Trebuia să sară peste asta. Oricum, probabil că nu ar fi găsit mare lucru.

În ultima clipă, luă din dulap trandafirul pe care i-l dăduse Bishop, cel din sârmă și metal. Avea să-i poarte noroc. Luă în brațe pătura, acum grea de la toate hainele și pantofii pe care le băgase în ea, și ieși din dormitor. Își făcuse griji că mama ei va încerca să o oprească, dar n-ar fi trebuit. Krista stătea pe canapea, plângând, cu brațele lui Maureen în jurul ei. Părul îi era o claie ciufulită. Heather o auzi spunând:

—... am făcut totul... singură.

Doar o parte din ce spunea se auzea. Era prea terminată să vorbească limpede. Bo nu mai era. Probabil că plecase acum, că

drogurile erau împrăștiate pe covor. Poate că se dusese după altele. Heather împinse ușa. Nu mai conta. Nu avea să-l mai vadă vreodată pe Bo. Nu avea să o mai vadă pe mama ei, sau pe Maureen, sau interiorul acelei rulote. Pentru o clipă, poate că suspină, coborând scările. Niciodată... Ideea o ușură atât de tare, încât aproape îi înmuie genunchii și o făcu să se împiedice. Dar nu putea să plângă, nu încă. Trebuia să fie puternică pentru Lily.

Lily adormise pe scaunul din față, cu gura deschisă, cu părul suflat ușor de căldură. În sfârșit, buzele nu îi mai erau vinete și nu mai tremura. Nu deschise ochii, până când mașina nu se hurducăi la ieșirea de pe Pines, spre Route 22.

— Heather? zise ea cu voce slabă.

— Ce e, Billy?

Heather încercă să zâmbească, dar nu reuși.

— Nu vreau să mă întorc acolo.

Lily se răsuci și își lipi fruntea de geam. În reflecția geamului, fața ei era îngustă și palidă ca o flacără ascuțită. Heather își strânse degetele pe volan.

— Nu ne întoarcem acolo, zise ea.

În mod ciudat, cuvintele o făcură să simtă din nou greața.

— Nu ne întoarcem niciodată, da? Promit.

— Unde o să mergem?

Heather întinse mâna și îi strânse ușor genunchiul. Blugii îi erau, în sfârșit, uscați.

— O să găsim noi ceva. Da? O să fie bine.

Încă ploua torențial; mașina tăia valuri pe drum și stropea șanțurile din jur.

— Ai încredere în mine, da?

Lily aprobă din cap, fără să-și întoarcă fața dinspre geam.

— O să fim bine, repetă Heather și puse din nou ambele mâini pe volan și strânse tare.

Își dădu seama că nu puteau merge la Bishop sau la Nat. Luase mașina mamei sale și nu avea de gând să i-o dea înapoi, ceea ce însemna că o furase. Iar casele prietenilor ei vor fi primele locuri unde mama ei se va gândi să o caute, când se va trezi și își va da seama ce s-a întâmplat. Oare va suna la poliție? O vor căuta? Poate că mama ei îi va convinge că era o delincventă și vor încerca să o acuze de ceva. Dar nu avea rost să își facă griji pentru asta atunci.

Nimeni nu trebuia să știe. Ea și Lily vor trebui să fie foarte, foarte atente în următoarele câteva săptămâni. Îndată ce vor avea destui bani să plece din Carp, o vor face. Între timp trebuia să se ascundă. Vor trebui să ascundă mașina și să o folosească doar noaptea.

Ideea îi veni brusc: Meth Row. Tot drumul era plin cu mașini vechi și case abandonate. Nimeni nu va observa încă o mașină de rahat parcată acolo.

Lily adormise din nou și sforăia încet. Meth Row arăta chiar mai sumbru decât de obicei. Ploaia transformase drumul plin cu gropi în mocirlă, iar lui Heather îi era greu și să țină volanul în mâini. Era dificil de spus care case erau ocupate și care nu, dar în cele din urmă găsi un loc chiar lângă o magazie și un Buick vechi, lângă caroseria metalică, unde putea să lase mașina înclinată, astfel încât aproape că nu se vedea de pe drum.

Opri motorul. Nu avea rost să irosească benzina. Va trebui să aibă grijă să nu facă risipă de nimic. Le-ar fi fost mai comod pe locurile din spate, dar din moment ce Lily deja dormea, iar ea se îndoia că va dormi vreun pic – nu era nici ora șase –, se întinse în spate și scutură toate lucrurile din pătură. Lucruri care doar cu o oră în urmă zăcuseră pe paturile lor, pe podeaua din dormitorul lor. Din casa lor.

Acum erau fără adăpost. Era prima dată când conștientiza asta, dar alungă imediat gândul. Era unul urât, care mirosea urât. Fugare suna mai bine, un pic mai șic.

Puse pătura peste Lily, atentă să nu o trezească. Găsi un hanorac în spate și îl trase pe ea, își puse gluga pe cap și legă strâns șireturile. Din fericire, era vară și nu era foarte frig. Se gândi că ar trebui să-și oprească și telefonul, să economisească bateria. Dar, înainte să o facă, le trimise câte un mesaj lui Nat și lui Dodge. Și lui Bishop. Cum spusese, era și el în joc, într-un fel sau altul. *M-am răzgândit,* le scrise. *Am revenit.*

De data asta, va juca la modul cel mai serios. O făcea pentru Lily. Dincolo de promisiunea pe care i-o făcuse lui Nat. Banii aveau să fie ai ei, doar ai ei.

•

În noaptea aceea, mult după ce Heather adormise cu capul pe spătarul scaunului din față al mașinii, când Nat era ghemuită în pat cu laptopul, căutând filmulețe amuzante, când până și barurile se închideau, iar cei care voiau să bea erau obligați să o

facă afară sau în parcarea de la 7-Eleven, Ellie Hayes fu trezită de două siluete mascate. O ridicară brutal în picioare, îi puseră cătușe la încheieturi, de parcă era deținută. Părinții ei erau plecați toată săptămâna, deci arbitrii știau ce fac. Fratele ei mai mare, Roger, auzi zgomotul și năvăli pe hol, cu o bâtă de baseball. Dar Ellie reuși să strige la el:

— E vorba despre Panică!

Roger lăsă în jos bâta, clătină din cap și se întoarse în camera lui. Și el jucase.

Cea mai mare frică a lui Ellie, în afară de apă, era să fie ținută închisă și se simți ușurată când, în loc să fie băgată în portbagaj, fu condusă spre bancheta din spate a unei mașini pe care nu o recunoscu.

Merseră un timp care îi păru o veșnicie, suficient cât să înceapă să se plictisească și să adoarmă. Apoi se opriră și văzu o parcare imensă, goală și un gard cu sârmă ghimpată, înainte ca farurile să se stingă, observă un indicator decolorat, pe o clădire tristă, dărăpănată.

BINE AȚI VENIT LA PISCINA DENNY.

DESCHIS DE LA 9 A.M. LA APUS,
ÎNCEPÂND CU ZIUA EROILOR
ȘI PÂNĂ ÎN ZIUA MUNCII

Lacătul porților fusese lăsat descuiat. Intrând, Ellie își aminti că Ray Hanrahan făcuse curățenie la piscina aceea vara trecută. Să fi fost implicat în răpire? Trecură peste iarba udă, peste noroi, spre marginea piscinei, care strălucea ușor în razele lunii, slab luminată electric de dedesubt.

Deodată frica o cuprinse din nou.

— Cred că glumiți!

Era pe marginea capătului adânc, încercând să dea înapoi. Dar nu putea să se miște. O țineau strâns. Ceva metalic o mușcă de palmă și instinctiv își îndoi degetele, prea speriată să se gândească sau să se întrebe ce era.

— Cum credeți că…

Nu apucă să termine, că fu împinsă brutal în apă, cu capul înainte.

Apă. Apă peste tot: în gură, în ochi, în nas.

Rămase sub apă ceva mai mult de un minut, înainte să fie scoasă la suprafață, dar mai apoi jură că fuseseră cel puțin cinci sau șapte minute. Secunde fără sfârșit, în care își auzi bătăile inimii bubuind în urechi, cu plămânii țipând după aer, cu picioarele lovind după o podea. Multe secunde de panică totală, intensă, astfel că abia când se văzu din nou la suprafață, inspirând adânc, recunoscător, își dădu seama că în tot acel timp se ținuse strâns de micuța cheie metalică de la cătușele ei.

În sfârșit, jocul lui Dodge își făcea efectul.

Dimineață, povestea lui Ellie se răspândi și până la prânz pariurile apărură din nou. De data asta, fură date din mână în mână, în secret, prudent. Zev Keller și Ellie Hayes pierduseră probele individuale. Ieșiseră din joc. Colin Atkinson la fel. El fusese primul care fugise din casa Graybill, se zvonea că nu se oprise din alergat până aproape de Massachusetts.

Dodge, Ray, Heather și Nat erau încă în joc. La fel și Harold Lee, Kim Hollister și Derek Klieg.

Rămăseseră doar șapte jucători.

MIERCURI, 27 IULIE

DODGE

Nu mai era niciun fel de bucurie în joc, nici plăcere, nici veselie. Din câte știa Dodge, Panica nu fusese niciodată un joc atât de serios. Și niciodată nu fusese jucat cu atâta secretomanie. Era mai mult decât să reziști și să rămâi în joc. Polițiștii încă încercau să afle cine era vinovatul pentru incendiul de la casa Graybill și pentru moartea lui Little Bill. Aparent, până și arbitrii își pierduseră simțul umorului. Următorul e-mail, care venise la câteva zile după ce Ellie fusese eliminată din joc, era cât se poate de la obiect:

Malden Piaza, I-87. 9 p.m. Miercuri.

Bishop conducea. Era aproape o rutină: Heather stătea lângă șofer, iar Nat și Dodge, în spate. Tot drumul, Nat bătu în geam cu un deget, fără să își dea seama că era propriul ritm interior. Dodge era aproape convins că merg spre o aventură târzie la mall. Doar că Heather arăta extenuată și căsca întruna, iar Bishop abia dacă vorbise, doar o întrebase încet ce se întâmplase.

— Tu ce crezi? răspunse Heather.

Dodge nu intenționase să tragă cu urechea, dar auzise fără să vrea.

— A sunat mama ta, zise Bishop după o pauză. Spunea că nu te-ai dus acasă.

— Stau la Anne câteva zile. Sunt bine.

— Zicea că ai luat mașina.

— Acum ești de partea ei?

Bishop probabil că fusese la înmormântarea lui Little Bill. Dodge recunoscu fluturașul funerar în formă de înger, care acum atârna de o panglică a oglinzii retrovizoare. Ca o amuletă sau un talisman. Ciudat că simțise nevoia să îl atârne acolo! Bishop nu îl știa pe Dodge superstițios. Totuși, Dodge nu prea îl cunoștea pe Bishop. De exemplu, nu înțelegea de ce simțea că

făcea parte din joc, de ce părea să se simtă vinovat de moartea lui Bill Kelly.

Când trecură de turnurile de apă de la Columbia County, Dodge se uită pe geam și își aminti de noaptea primei probe, când el, Nat și Heather se ascunseseră de polițiști. Simți un val brusc de durere, din cauza timpului care întotdeauna aleargă fără oprire. Parcă era o viitură: lăsa în urmă doar resturi.

Cerul era acoperit de nori negri, dar cel puțin ploaia se oprise. De fapt, era imposibil de spus de unde venea soarele. O rază de lumină, singură și ciudată, traversa șoseaua. Dar drumul spre Malden Piaza era lung, fuseseră nevoiți să ocolească, să ajungă în partea de nord, și până să sosească ei acolo, soarele apusese.

Erau câteva zeci de mașini în parcare, cele mai multe adunate în apropiere de McDonald's, plus câteva camioane ce trebuie să se fi îndreptat dinspre Albany spre Canada. Din cealaltă parte a parcării, Dodge văzu o familie ieșind pe ușile batante mari, cu pungi din hârtie de la fast-food și cu doze mari de suc. Se întrebă unde mergeau. Într-un loc mai bun ca acela, probabil.

Jucătorii parcaseră cât mai departe de clădire, la marginea parcării, unde copacii erau mai scunzi și era mult mai întuneric. Șapte jucători rămași și numai câteva zeci de spectatori. Dodge era oarecum surprins că Diggin se deranjase să vină. Stătea sub un felinar înalt și era verde la față, de parcă îi venea să vomite.

— Regulile sunt simple.

Practic, Diggin trebuia să strige, să acopere zgomotul traficului din spatele său. Autostrada I-87, despărțită de parcare doar de un separator fragil, care le ajungea doar până la fluierul piciorului, era uriașă, cu șase benzi.

— Fiecare dintre voi trebuie să traverseze. Primii cinci care trec cel mai repede merg mai departe. Ceilalți doi nu.

— Eu merg primul.

Ray făcu un pas în față. Evită până și să se uite la Dodge. Între ei era un fel de armistițiu, cel puțin temporar. Era ciudat. Ray probabil că era tipul pe care Dodge îl ura cel mai mult, în afară de Luke. Și totuși Ray era cel care cunoștea cele mai multe dintre secretele lui Dodge.

— Vreau să scap mai repede.

— Stai!

Diggin scoase din buzunar o fâșie de material negru și o flutură. Arăta jalnic.

— Trebuie să porți asta.

— Ce e aia? întrebă Ray, deși era evident că era o bandă de legat la ochi.

Nat și Heather se uitară una la alta. Dodge își dădu seama la ce se gândeau, fără să mai întrebe. Întotdeauna era vorba de o șmecherie. Jocul nu era niciodată simplu.

Diggin ezită. O clipă avură impresia că va încerca să îl lege la ochi pe Ray chiar el. Ray se încruntă.

— Dă-mi-o, zise el și apucă fâșia din mâna lui Diggin.

Acesta se dădu înapoi repede, evident ușurat. Ray își puse materialul peste ochi și îl înnodă la spate.

— Mulțumit? zise el apoi, fără să se adreseze cuiva anume.

Dodge făcu un pas înainte, astfel încât stătea chiar în fața lui Ray. Mimă o lovitură și se opri la câțiva centimetri de nasul lui Ray. Nat tresări, iar Diggin strigă. Dar Ray nici măcar nu se clinti.

— E în regulă, zise Dodge. Nu vede nimic.

— Nu ai încredere în mine, Mason?

Gura lui Ray se curbă într-un zâmbet.

— Nici măcar un pic, zise Dodge.

Diggin trebui să îl ajute pe Ray să se îndrepte spre separatorul care despărțea parcarea de peticul îngust de iarbă și de pietrișul aflat de-a lungul autostrăzii. Camioanele vâjâiau în trecere, scuipând gaze de eșapament și căldură. O mașină claxonă, când Ray se împletici peste separator, iar Dodge își închipui un viraj brusc, farurile aprinse, Ray înțepenit pe loc, șocul impactului.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu.

— Gata, strigă Diggin.

Avea telefonul în mână. Pentru prima dată, Dodge observă că Bishop stătea mai departe, iar buzele i se mișcau, de parcă rostea o rugăciune. Fața lui arăta surprinzător: agitată, contorsionată. Și, în clipa aceea, Dodge avu o suspiciune. Mai mult o intuiție. Dar alungă repede gândul. Era imposibil.

— Zece secunde, anunță Dodge.

Dodge își întoarse privirea din nou la autostradă. Ray încă ezita, clătinându-se ca un beat, de parcă spera ca elanul să îl ajute să-și urnească picioarele. Un camion claxonă și se dădu repede înapoi. Sunetul se rostogoli cu ecou în aerul nopții, distorsionat de distanță, de parcă era strigătul unui

extraterestru. Mișcarea însemna zgomot: Dodge închise ochii și auzi doar fâsâitul cauciucurilor pe drum, bubuitul basului și al muzicii, motoare scrâșnind și scuipând, suflul produs de mașinile care treceau. Deschise ochii din nou.

— Douăzeci de secunde!

Vocea lui Diggin devenise ascuțită. Se produsese o pauză bruscă în trafic. Patru, cinci secunde, pe toate cele șase benzi, drumul era liber. Ray o simți și alergă. Nimeri direct în despărțitorul de pe cealaltă parte și aproape căzu cu fața în jos. Dar nu conta. Reușise. Își scoase materialul de la ochi și îl flutură victorios deasupra capului. Toată povestea îi luase douăzeci și șapte de secunde. Trebui să aștepte o altă pauză în trafic, să traverseze, dar de data aceea o făcu încet. Se dădea mare.

— Cine urmează? zise Diggin. Haideți să terminăm, înainte să…

Un alt camion goni și luă cu el restul cuvintelor.

— Merg eu.

Dodge păși în față. Ray legănă într-o mână materialul negru. O clipă privirile lor se întâlniră. Erau uniți acum, mai mult ca niciodată.

— Nu te sugruma, zise Ray încet.

Dodge luă materialul din mâna lui.

— Nu-ți face griji pentru mine.

Materialul era gros și complet opac, un fel de pânză impermeabilă. Odată ce și-l puse la ochi, deveni complet orb și, pentru o clipă, simți o apăsare în piept, o senzație copleșitoare de dezorientare și de amețeală, ca atunci când te trezești dintr-un coșmar, într-un loc necunoscut. Se concentră pe sunete: camioane, muzică, fâsâitul cauciucurilor și, treptat, reuși să ordoneze spațiul din mintea lui. Interesant cum, îndată ce rămăsese fără vedere, se simțea atât de expus, de vulnerabil. Oricine putea să vină spre el și habar n-avea.

Simți două mâini moi în jurul încheieturii.

— Ai grijă, șopti Nat.

Nu răspunse, doar bâjbâi să îi atingă fața, sperând să nu nimerească din greșeală peste țâțele ei. Deși, cumva, spera să se întâmple asta.

— În regulă, anunță el, sperând să se fi îndreptat în direcția lui Diggin. Sunt gata.

La fel cum făcuse cu Ray, Diggin îi luă brațul și îl ghidă spre separatorul metalic și îl ajută să treacă peste el. Apoi, Dodge rămase orb pe marginea drumului, în timp ce mașinile și camioanele vâjâiau pe lângă el. Vântul sufla aer fierbinte, mirosind a gaze de eșapament, iar pământul vibra de la mișcarea roților. Claxoanele țipau și se îndepărtau. Inima lui Dodge bătea tare, iar gura îi era uscată. Nu se așteptase să îi fie atât de frică. În urechi îi răsuna un ritm bubuitor, nu își dădea seama dacă era zgomotul de pe autostradă sau ecoul inimii lui. Abia îl auzea pe Diggin strigând timpul rămas. Rahat! Nu auzea nimic, cum va ști când să traverseze?

Și dacă se împiedica? Își simțea picioarele moi și nesigure; dacă ar fi încercat să meargă, s-ar fi prăbușit, s-ar fi împleticit. Își imagină mâinile lui Nat, felul în care își înclinase capul, când o sărutase. Și-o imagină pe Dayna, scaunul ei împins spre geam, soarele care umplea încăperea, picioarele ei crescând, îngroșându-se, dezvoltându-se din nou, cu gambe puternice, musculoase. Bubuitul din urechile lui se estompă. Putea să respire din nou. Și, brusc, își dădu seama că era liniște. Nu mai auzea fâsâitul cauciucurilor, nici claxoane, nici zgomot de motoare. O pauză.

Alergă.

Asfalt, apoi o fâșie îngustă de iarbă, care marca spațiul despărțitor dintre benzile de pe autostradă. Ar fi trebuit să se oprească și să asculte din nou, doar să se asigure, dar nu putea, dacă se oprea, nu avea să mai pornească niciodată. Trebuia să continue să se miște. Vântul îi trecea pe lângă urechi, iar sângele îi fierbea. Brusc, simți o durere ascuțită în fluierul piciorului și zvâcni în față. Ajunsese la separatorul de pe cealaltă parte.

Trecuse.

Își smulse materialul de pe ochi și se întoarse. I se părea că Nat și Heather ovaționează, dar nu era sigur, două mașini trecură pe lângă el, o ceață dublă, și cu toate că le vedea strigând, nu auzea ce spun. Sub felinar, păreau niște actori pe scenă sau siluete mici, puse acolo ca în vitrină, iar mașinile, strălucitoare când treceau prin lumină, păreau modele de jucărie.

Încă se simțea oarecum amețit. Așteptă o altă pauză în trafic, apoi traversă, alergând ușor. Voia să se miște mai repede, dar

picioarele i se opuneau. Abia reuși să le ridice să treacă peste separator.

Diggin îl bătu pe umăr, iar Heather îl apucă de braț. Era bucuros. Altfel, poate că s-ar fi prăbușit.

— Nouăsprezece secunde, zise Diggin.

Iar Heather repeta:

— Super, super!

Heather se oferi să fie următoarea. Ceva se întâmplase cu ea în ultimele zile, ceva se schimbase. Întotdeauna fusese drăguță, se gândi Dodge, cu un aspect robust și sigură pe ea, ca un model dintr-o reclamă la deodorant. În mod ciudat, totuși, întotdeauna era foarte atentă, de parcă se temea să nu dărâme pe cineva. El nu se dusese la bal, dar văzuse poze pe Facebook, iar Heather ieșise în evidență; cu umerii un pic lăsați, să nu fie cu mult mai înaltă ca Matt, îmbrăcată într-o chestie roz, care nu i se potrivise deloc, și încercând să zâmbească totuși.

Dar nu era nimic ciudat la ea acum. Era serioasă, sigură pe ea, concentrată. Abia dacă ezita, la marginea drumului, îndată ce auzi o breșă în trafic, alergă. Nat tresări.

— Uite o mașină…

Degetele ei se strânseră pe brațul lui Dodge. Chiar venea o mașină dinspre nord, gonea spre Heather. Probabil că fusese prinsă în lumina farurilor, exact când traversa banda, pentru că șoferul claxonă scurt de trei ori.

— Iisuse!

Bishop înlemnise, alb la față.

— Heather! țipă Nat.

Dar Heather continuă să meargă și ajunse în siguranță, exact când mașina goni peste locul unde fusese ea cu câteva secunde mai devreme. Șoferul mai claxonă furios de patru ori. Heather își luă de la ochi materialul și rămase pe loc la marginea drumului, respirând greu. O vreme nu o văzură, din cauza unui trafic aglomerat: două camioane care trecură simultan în direcții opuse, plus un șir de mașini.

Când traversă înapoi, Diggin o cuprinse cu brațul de umeri.

— Șaptesprezece secunde! croncăni el. Cea mai rapidă, până acum. Ești asigurată.

— Mulțumesc, zise ea.

Abia putea respira. În timp ce trecea pe sub felinar, părea chiar frumoasă: păr lung și ondulat, pomeți înalți și ochi strălucitori.

— Bravo! exclamă Dodge.

Heather dădu din cap spre el.

— Heather! M-am speriat așa de tare! Mașina aia.

Nat își aruncă brațele în jurul gâtului ei. Trebui să se ridice pe vârfuri, pentru asta.

— Nu e chiar așa rău, Nat, zise Heather.

O clipă privirea ei rămase la Dodge. Ceva se întâmplă între ei. El avu impresia că era o avertizare.

Urmă Kim Hollister, care avu ghinion. Îndată ce își ocupă locul la marginea drumului, legată la ochi, se porni un val de trafic, din ambele direcții. Dar chiar și după ce se termină rămase pe loc, ezitând și, evident, speriată.

— Pornește! strigă Diggin. E în regulă! Haide.

— Nu e cinstit, zise Ray. Nu e cinstit. Asta înseamnă că trișați.

Începură să se certe, dar oricum nu conta; Kim tot nu se mișcase. În cele din urmă, țipă:

— Tăceți! Vă rog. Nu aud nimic. Vă rog.

Mai trecură câteva secunde, înainte să pășească spre drum, dar aproape în aceeași clipă se dădu înapoi din nou.

— Ați auzit?

Vocea ei era ascuțită, în liniștea lăsată.

— E o mașină?

Până să treacă, se scurseră optzeci și două de secunde.

Veni rândul lui Natalie. Brusc, se întoarse spre el, cu ochii strălucind. Își dădu seama că era pe cale să plângă.

— Crezi că el ne vede? șopti Nat.

Dodge se gândi că poate se referă la Dumnezeu.

— Cine?

— Bill Kelly.

Fața i se crispă.

— Nu ne vede nimeni, zise Dodge. Nimeni, în afară de arbitri, oricum.

Privirea lui o întâlni pe a lui Bishop, peste parcare. Și din nou, doar pentru o clipă, se miră.

VINERI, 29 IULIE

DODGE

Dodge sperase ca petrecerea de ziua lui Nat să fie mică, dar fu dezamăgit când își lăsă bicicleta lângă casa lui Bishop și văzu o grămadă de mașini parcate una lângă alta, ca niște piese de Tetris, în singura parte a curții neocupată de vechituri. Se auzea muzică de undeva și prin toată curtea fuseseră puse felinare, agățate pe diverse obiecte, ca niște licurici metalici care se odihneau.

— Ai venit!

Nat flutură spre el mâna, cu un pahar de unică folosință. Se stropi cu bere pe pantofi și își dădu seama că ea deja se îmbătase. Era foarte machiată, purta o rochie scurtă și arăta înspăimântător de frumoasă, de parcă era mult mai în vârstă. Ochii îi luceau, aproape că ai unui drogat. Era cu un grup de tipi pe care el nu-i cunoștea. Și ei păreau mai mari, iar acum toți se uitau la el și, brusc, se simți jenat.

Ea îl văzu că se uită spre ei și flutură din mână.

— Nu-ți face griji din cauza lor, zise ea.

Cuvintele i se împleticeau.

— Niște tipi pe care îi știu dintr-un bar din Kingston. I-am invitat doar pentru că au adus băutura. Mă bucur foarte mult că ești aici.

Dodge avea cadoul învelit în hârtie, în buzunar. Voia să i-l dea, dar nu acolo, în timp ce oamenii îi priveau. Voia și să îi spună că îi părea rău pentru Panică. Nat înghețase pe marginea autostrăzii și îi luase mai mult de un minut să traverseze. Într-o clipă, jocul se terminase pentru ea.

Pe drumul spre casă, Nat abia scosese o vorbă, stătuse rigidă lângă el, cu lacrimile curgându-i pe față. Nimeni nu zisese nimic. Dodge fusese enervat de Bishop și de Heather. Ei erau cei mai buni prieteni ai ei. Ar fi trebuit să știe ce să-i spună să o facă să se simtă mai bine. El se simțise inutil, la fel cum se simțise îngrozit când așteptase legat la ochi pe autostradă.

Dar Nat deja îl conducea spre spatele casei.

— Vino să bei ceva, da? Și să-i saluți pe toți.

În spatele casei, un grătar mare scotea nori denși de fum care mirosea a carne și a cărbuni. Un tip în vârstă, cu o bere într-o mână, întorcea niște burgeri. Dodge se gândi că putea fi tatăl lui Bishop – aveau același nas, același păr pleoștit, deși al bărbatului era cărunt – și fu surprins. La școală, mereu i se păruse că Bishop era tâmpit, bine intenționat, dar prea amabil să fie interesant. Își imaginase familia lui Bishop în genul picket-fence-mamă-tată-soră-frate-mai-mare[2]. Nu se gândise că tatăl lui ar putea fi un tip care bea bere și face grătar, în mijlocul unor munți de vechituri.

Dar acela era un alt lucru pe care îl învățai când jucai Panica: oamenii te surprind. Îți trag un șut în cur. Practic, e singurul lucru pe care poți conta.

Copiii de la școală stăteau pe acolo în grupuri mici sau foloseau diverse mobile vechi și caroserii arse, pe post de scaune improvizate. Toți se uitau la Dodge, unii curioși, alții ostili și abia atunci își dădu seama că niciunul dintre ceilalți jucători nu fusese invitat, cu excepția lui Heather. Și tot atunci îl izbi gândul că nu rămăseseră mulți jucători. Doar cinci.

Iar el era unul dintre ei.

Două lucruri îl făcură să se înfioare: faptul că Nat îl ținea de mână și că erau atât de apropiați.

— Butoiul e acolo, în spatele motocicletei vechi, chicoti Nat.

Gesticulă cu paharul și din nou stropi cu bere, iar el își aminti brusc momentul în care ea îi spusese Dave, la cheful de anul trecut. Stomacul i se strânse. Ura chefurile, niciodată nu se simțea în largul lui acolo.

— O să mă întorc, da? Trebuie să mă învârt pe aici. În fond, e petrecerea mea.

Îl pupă pe un obraz, apoi și pe celălalt și dispăru repede, amestecându-se prin mulțimea de oameni care stăteau în jurul butoiului cu bere. Fără Nat lângă el, se simțea de parcă era din nou pe holurile școlii, doar că de data aceea, în loc să îl ignore toată lumea, se holbau toți la el. Când o zări pe Heather, îi veni să fugă la ea și să o pupe.

Ea îl văzu în același timp și îi făcu semn cu mâna. Stătea pe capota a ceva ce Dodge își închipuia că putea fi unul dintre proiectele lui Bishop: un hârb Pinto, fără roți, proptit pe bolțari.

---

[2] *Picket Fences,* serial american (n. tr.).

Numără o jumătate de duzină de mașini aflate în diverse stadii de asamblare și dezasamblare.

— Salut.

Heather bea Cola. Părea obosită.

— N-am știut că o să vii.

Dodge ridică din umeri. Nu era sigur ce voia să spună. Poate că Nat îl invitase în ultima clipă?

— N-am vrut să pierd marea zi de naștere, zise el.

— Nat e praf deja, zise Heather și râse scurt.

Își întoarse privirea și strânse din ochi. Din nou, fu izbit de cum se schimbase Heather în vara aceea. Se subția, căpăta forme, iar frumusețea ei devenea mai vizibilă. De parcă până atunci purtase o mantie invizibilă, iar acum o dădea jos.

Dodge se rezemă de capotă și băgă mâna în buzunar, după țigări. Nici măcar nu avea chef să fumeze, voia doar să își țină mâinile ocupate cu ceva.

— Ce face Lily?

Îl privi tăios.

— E bine, zise încet.

Apoi:

— E înăuntru, se uită la televizor.

Dodge aprobă din cap. Cu o zi înainte, fuma o țigară pe Meth Row, când auzise pe cineva cântând, din spatele șopronului unde își ținea de obicei bicicleta. Curios, se dusese într-acolo. Și o găsise pe Heather. În fundul gol. Ea țipase, iar el se întorsese repede, dar nu înainte să observe că ea se spăla cu furtunul de la Dot’s Diner, cel pe care băieții de la bucătărie îl foloseau să stropească aleea seara. Mai văzuse o mașină, mașina ei, cu haine puse la uscat pe capotă; și o fată care trebuie să fi fost sora ei, stătea pe iarbă și citea.

— Nu spune nimănui, zisese Heather.

Dodge rămăsese cu spatele la ea. O pereche de chiloți zburase de pe capotă pe jos; privirea lui rămăsese ațintită asupra lor. Nu erau tanga și aveau desenate pe ei căpșuni decolorate. Alături, pe o găleată întoarsă cu fundul în sus, văzuse două periuțe de dinți și un tub îndoit de pastă de dinți, plus câteva perechi de pantofi aliniate. Se întrebase de cât timp trăiau acolo.

— Nu o să spun, îi răspunsese, fără să se întoarcă.

Și nu spusese. Acela era un alt aspect care îi plăcea când venea vorba despre secrete: îi apropiau pe oameni.

— Cât timp crezi să poți să ții secret? întrebă el acum.

— Atâta timp cât am nevoie să câștig.

Se uită la ea, avea fața atât de serioasă, atât de hotărâtă, că simți brusc ceva ca o bucurie. Înțelegere. Asta era; el și Heather se înțelegeau unul pe altul.

— îmi placi, Heather. Ești în regulă.

Ea îi studie repede fața, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu râdea de ea. Apoi zâmbi.

— Și tu, Dodge.

Reapăru Nat, cu o sticlă de tequila.

— Bea un shot cu mine, Heather.

Heather se strâmbă.

— Tequila?

— Haide, zise Nat făcând bot.

Vorbele ei erau și mai împleticite, iar ochii aveau aceeași strălucire ciudată, nefirească, de parcă nu erau umani.

— E ziua mea.

Heather clătină din cap. Nat râse.

— Nu pot să cred.

Vocea ei deveni mai puternică.

— Joci Panica, dar te temi de un shot.

— Șșșșș!

Heather se înroși la față.

— Nici măcar nu trebuia să joace, zise Nat, arătând cu sticla spre Heather, de parcă se adresa unui public.

Iar oamenii chiar ascultau. Dodge văzu că se întorceau spre Heather, zâmbind și șușotind.

— Haide, Nat. N-ar trebui să vorbești despre joc, ai uitat? zise el, dar fata îl ignoră.

— Eu trebuia să joc, anunță Nat. Eu am jucat. Dar nu mai joc. Ea… tu… m-a sabotat. M-ai sabotat.

Se întoarse spre Heather. Aceasta se uită la ea o clipă.

— Ești beată, îi zise sec, apoi coborî de pe capota mașinii.

Nat încercă să o prindă.

— Glumeam.

Dar Heather nu se opri.

— Haide, Heath. Doar mă prosteam.

— Mă duc să îl caut pe Bishop, zise Heather, fără să se întoarcă.

Nat se rezemă de mașină, lângă Dodge. Deschise capacul sticlei de tequila, luă o gură și se strâmbă.

— Ce zi de naștere! mormăi ea.

Dodge îi simțea mirosul pielii, alcoolul din respirație și aroma de căpșuni din păr. Murea să o atingă. În schimb, își vârî mâinile în buzunare și dădu de cadou. Știa că trebuia să i-l dea acum, înainte să îi piară curajul sau ca ea să se îmbete și mai tare.

— Nat, putem merge undeva? Adică, să fim singuri un minut?

Când își dădu seama că ea ar putea crede că încerca să se dea la ea sau așa ceva, adăugă repede:

— Am ceva pentru tine.

Și îi arătă cutiuța învelită în hârtie, sperând că nu o va deranja că se turtise în buzunar. Expresia feței i se schimbă. Zâmbi larg, arătându-și dinții de un alb perfect, și puse jos sticla cu tequila.

— Dodge, nu trebuia. Haide, știu un loc unde putem merge.

Dincolo de veranda din spate era o zonă dedicată decorațiunilor de gazon: statuete din piatră calcaroasă, cu diverse figuri mitice, pe care Dodge probabil că ar fi trebuit să le știe, dar nu le recunoscu; bănci din piatră și bazine pentru păsări, pline de apă stătută, mușchi și frunze. Din cauza statuetelor, veranda era ascunsă privirilor, iar când intrară în acel semicerc, sunetul muzicii se estompă.

— Deschide-o, zise el și îi întinse cutia.

Parcă îi venea să vomite. Dacă nu îi plăcea? În cele din urmă, Nat desfăcu hârtia, deschise cutiuța și rămase acolo, holbându-se la ea: era așezată pe o bucată de bumbac, un șnur din catifea închisă la culoare, cu o amuletă din cristal, în formă de fluture cu aripi strălucitoare. Ea se uită la el mult timp, el se gândi că probabil nu îi plăcea și chiar crezu că o să i se facă greață. Lănțișorul îl costase trei zile de muncă.

— Dacă vrei să îl returnezi… începu el.

Dar apoi ea ridică ochii și văzu că plângea.

— E minunat, zise ea. Îmi place foarte mult.

Și, înainte ca el să-și dea seama ce se întâmpla, Nat se întinse, îl trase spre ea și îl sărută. Buzele ei aveau gust de sare și de tequila. Când se retrase, era amețit. Mai sărutase fete, dar nu așa. De obicei, era prea preocupat de ce făceau limbile lor sau dacă săruta prea apăsat sau nu. Dar cu Nat uita să

gândească sau chiar să respire, iar acum vederea îi era plină de puncte negre.

— Ascultă, izbucni el, vreau să știi că eu tot voi onora înțelegerea. Dacă voi câștiga, vreau să spun. O să îți iei partea de bani.

Ea se încordă brusc, de parcă ar fi pălmuit-o. O clipă rămase pe loc, nemișcată. Apoi îi întinse cutia de bijuterii.

— Nu pot să iau ăsta. Nu pot să îl accept.

Dodge se simți de parcă înghițise o bilă de bowling.

— Ce vrei să spui?

— Adică nu îl vreau, zise ea și îl forță să ia cutia. Nu suntem împreună, da? Adică îmi place de tine și așa mai departe, dar… ies cu altcineva. Nu e corect.

Frig, frig, prin tot corpul lui. Îngheța, confuz și furios. Parcă nu era el, nici măcar atunci când se auzi spunând:

— Cine e?

Ea se întorsese cu spatele.

— Nu contează. Nu îl cunoști.

— M-ai sărutat. Tu m-ai sărutat, m-ai făcut să cred…

Ea clătină din cap. Tot nu se uita la el.

— A fost pentru joc. Da? Am vrut să mă ajuți să câștig. Asta e tot.

Vorbi iar cu o voce pe care el nu o recunoștea.

— Nu te cred.

Cuvintele sunară slab și neconvingător. Ea continua să vorbească, de parcă el nu ar fi fost acolo.

— Dar nu am nevoie de Panică. Nu am nevoie de tine. Nu am nevoie de Heather. Kevin spune că am potențial în fața camerei. El zice…

— Kevin?

În creierul lui Dodge se aprinse un beculeț, iar stomacul i se relaxă.

— Nemernicul ăla pe care l-ai cunoscut la mall?

— Nu e nemernic.

Acum se întoarse cu fața la el. Tremura. Avea pumnii strânși, iar ochii îi luceau, obrajii îi erau umezi și îi rupea inima lui Dodge. Tot mai voia să o sărute. O ura.

— E cinstit. Crede în mine. Spune că o să mă ajute…

Frigul din pieptul lui Dodge se transformă într-un pumn puternic. Simțea cum îl izbește în coaste, amenințând să-i iasă prin piele.

— Sunt sigur! izbucni el. Dă-mi voie să ghicesc. Tot ce trebuie să faci e să-i arăți țâțele…

— Ține-ți gura, șopti ea.

— Poate să îl lași să te pipăie o vreme. Sau trebuie și să-ți desfaci picioarele?

Îndată ce o spuse, își dori să-și poată retrage cuvintele. Nat se încordă, străbătută de un șoc. Iar, după față – vina, tristețea, regretul –, își dădea seama că asta se întâmplase.

— Nat.

Abia reuși să îi rostească numele. Voia să îi spună că îi pare rău și că îi pare rău și pentru ea, pentru ce făcuse ea. Voia să îi spună că el credea în ea și că o considera frumoasă.

— Pleacă, șopti ea.

— Te rog.

Încercă să se întindă spre ea. Nat se dădu înapoi și aproape căzu pe iarbă.

— Pleacă.

Rămase o clipă cu ochii la el. El văzu două găuri negre, ca niște răni; apoi ea se răsuci și plecă.

HEATHER

Bishop avea o trambulină; sau cel puțin un cadru de trambulină. Plasticul se dezintegrase cu mult timp în urmă și fusese înlocuit cu o prelată grea, bine întinsă. Heather nu fu surprinsă când îl găsi acolo, ascuns de ceilalți musafiri. Niciodată nu fusese prea sociabil. Nici ea. Era unul dintre lucrurile care îi legau.

— Te distrezi? întrebă ea, în timp ce își făcea loc pe prelată, lângă el.

Bishop mirosea discret a scorțișoară și unt. Ridică din umeri. Când zâmbi, nasul i se încreți.

— Așa și așa. Tu?

— Așa și așa, recunoscu ea. Ce face Lily?

Heather nu avusese de ales și trebuise să o aducă. O instalaseră în birou, iar Bishop se oferise să vadă ce face, când se ducea înăuntru, să mai aducă pahare din plastic.

— E bine. Se uită la un maraton dintr-un show cu celebrități. I-am făcut popcorn.

Se lăsă pe spate, astfel încât privea cerul, și o îmboldi pe Heather să facă la fel. Când fuseseră mici, dormiseră uneori acolo, afară, în saci de dormit, înconjurați de pungi goale de chipsuri și fursecuri. Odată, ea se trezise și găsise un raton pe pieptul ei. Bishop țipase să îl alunge, dar nu înainte să îi facă o poză. Era una dintre amintirile ei preferate din copilărie.

Încă își amintea cum era să se trezească lângă el, cu rouă care acoperea sacii de dormit și uda prelata, scoțând aburi pe gură, căci le era foarte cald unul lângă celălalt. De parcă ar fi fost în unicul loc sigur și bun din lume.

Acum, fără să își dea seama, își sprijini capul pe umărul lui, iar el își puse un braț în jurul ei. Degetele lui îi atinseră brațele goale, iar ea își simți brusc trupul încălzindu-se și vibrând. Se întrebă cum arătau de sus: ca două piese ale unui puzzle îmbinate perfect.

— O să-ți fie dor de mine? întrebă el brusc.

Inima lui Heather bătu cu putere, de parcă ar fi vrut să-i sară din piept. Toată vara încercase să ignore faptul că Bishop urma să plece la facultate. Acum rămăsese mai puțin de o lună.

— Nu fi tâmpit! zise ea și îl înghionti.

— Vorbesc serios!

Bishop se întoarse, își scoase brațul de sub capul ei și se sprijini într-un cot, cu fața spre ea. Relaxat, își puse celălalt braț peste talia ei. Bluza i se ridică, iar mâna lui se opri pe abdomenul ei, pielea lui bronzată pe pielea ei albă și pistruiată, în timp ce plămânii fetei parcă nu mai funcționau cum trebuie.

E Bishop, își aminti ea. E doar Bishop.

— O să-mi fie foarte dor de tine, Heather.

Erau atât de aproape, că ea văzu o scamă atârnată de una dintre genele lui; vedea irizațiile în ochii lui. Și buzele lui. Perfecțiunea imperfectă a dinților lui.

— Și Avery? izbucni ea.

Habar n-avea de unde ieșiseră cuvintele.

— O să-ți fie dor și de ea?

El se trase înapoi un pic și se încruntă. Apoi oftă și își trecu o mână prin păr. În clipa în care nu o mai atinse, ea ar fi dat orice să o facă din nou.

— Nu mai sunt cu Avery, zise el calm. Ne-am despărțit.

Heather îl privi surprinsă.

— De când?

— Contează?

Bishop părea iritat.

— Uite ce e, niciodată nu a fost ceva serios, da?

— Doar ți-a plăcut să ți-o pui cu ea.

Brusc, Heather era furioasă și simțea că îi era frig, că era vulnerabilă. Se ridică și își trase în jos bluza. Bishop pleca. Va găsi alte fete, frumoase, micuțe, ca Avery, și o va uita. Se întâmpla mereu.

— Hei.

Se ridică și el. Heather nu se uită, așa că Bishop se întinse și îi întoarse bărbia spre el.

— Încerc să vorbesc cu tine, da? Eu… a trebuit să mă despart de Avery. Îmi place… altcineva. Există altcineva. Asta încerc să-ți spun. Dar e complicat…

O privea foarte intens; Heather simțea căldura dintre ei. Nu se gândi. Doar se aplecă, închise ochii și îl sărută. Era ca atunci când iei o linguriță de înghețată ușor topită: dulce, plăcută, perfectă. Nu se gândea dacă era bine sau nu ce făcea, ca în toți acei ani la film, când se gândise doar la popcornul dintre dinții ei. Era acolo, pur și simplu, inhala mirosul lui, al buzelor lui, în timp ce muzica se auzea încet în fundal, iar cicadele îi acompaniau. Heather simțea mici explozii de fericire în piept, de parcă cineva aprinsese artificii acolo.

Apoi, brusc, el se trase.

— Stai. Stai!

Și, într-o clipă, artificiile din pieptul ei se stinseră, lăsând în urmă doar fum negru. Un singur cuvânt și ea știu: făcuse o greșeală.

— Nu pot…

Brusc, el arăta altfel, mai matur, plin de regret, de parcă era cineva pe care abia îl cunoștea.

— Nu vreau să te mint, Heather.

Ea simți că-i arde fața. Nu era ea. Era îndrăgostit de altcineva. Iar ea tocmai își băgase limba în gura lui, ca o nebună. Fu

nevoită să se retragă cu spatele, să plece de lângă el, să se ducă spre marginea trambulinei.

— O prostie, zise ea. A fost o prostie. Uită, da? Nu știu ce a fost în mintea mea.

O clipă el păru jignit. Dar ea era prea jenată să îi pese. Apoi el se încruntă și păru obosit și un pic iritat, de parcă ea era un copil neastâmpărat, iar el, tatăl răbdător. Brusc, Heather își dădu seama că așa o vedea Bishop: ca pe un copil. O soră mai mică.

— Vrei să stai jos? zise el, cu vocea lui de tată obosit.

Părul îi era zburlit, echivalentul unui strigăt.

— Se face târziu, zise Heather, deși nu era așa. Trebuie să o duc pe Lily acasă. Mama se va îngrijora.

Minciună peste minciună. Nu știa de ce o spusese. Poate pentru că în clipa aceea chiar își dorea asta, își dorea să se îndrepte spre o casă adevărată, cu o mamă normală, căreia îi păsa, și nu spre mașină și spre locul de parcare de pe Meth Row. Își dorea să fie mică și delicată, ca un ornament special de Crăciun, pe care trebuia să îl mânuiești cu grijă. Își dorea să fie altcineva.

— Heather, te rog!

Lumea se făcuse țăndări, se sfărâmase în bucăți colorate și știa că, dacă nu pleca de acolo, va începe să plângă.

— Las-o baltă, zise ea. Serios. Da? Uită că s-a întâmplat.

Făcu doar câțiva pași, înainte ca lacrimile să țâșnească. Le șterse repede, cu vârfurile degetelor; fu nevoită să treacă printre o grămadă de foști colegi de clasă, să ajungă la casă, inclusiv cel mai bun prieten al lui Matt. Și ar fi preferat să moară decât să fie tipa care plânge la petrecerea celei mai bune prietene ale sale. Toată lumea ar fi crezut că e devastată. Era ciudat cum oamenii puteau să stea în preajma ta atâția ani și să se înșele atât de tare.

Intră pe ușa din spate, se opri o clipă să își revină, trase aer în piept, încercă să-și recapete controlul. În mod bizar, deși toată proprietatea lui Bishop era plină de rahaturi, casa era curată, mobilată decent și mereu mirosea a detergent de covoare. Heather știa că iubita domnului Marks, Carol, considera curtea o cauză pierdută. Dar casa era spațiul ei, iar ea mereu șmotruia, așeza și țipa la Bishop să-și ia picioarele murdare de pe măsuța de cafea, pentru Dumnezeu. Deși casa nu fusese renovată din

anii șaptezeci și încă avea covor mițos și linoleum ciudat, în carouri portocaliu-cu-alb în bucătărie, arăta impecabil.

Heather simți din nou un nod în gât. Totul îi era atât de familiar acolo: masa Formica; crăpătura din blatul din bucătărie; pozele cu colțuri îndoite lipite pe frigider cu magneți care făceau reclamă la cabinete stomatologice și la diverse magazine. Îi erau la fel de familiare ca propria casă. Erau ale ei, iar Bishop fusese al ei odată.

Dar nu mai era.

Auzi apa de la chiuvetă și sunetul înfundat al televizorului din birou, unde era Lily. Păși pe holul întunecat și observă că ușa de la baie era întredeschisă. O dâră de lumină se vedea pe covor. Pe lângă sunetul apei, auzi pe cineva plângând. Văzu o perdea de păr negru, care apăru și dispăru repede.

— Nat?

Heather deschise ușa cu grijă.

Apa curgea la robinet, iar aburii ieșeau din chiuveta din porțelan. Apa trebuie că era fierbinte, dar Nat continua să își frece mâinile și să își tragă nasul. Pielea îi era roșie, de parcă fusese arsă.

— Hei.

O clipă Heather uită de problemele ei. Intră în baie. Instinctiv, se întinse și opri robinetul. Până și acesta era fierbinte.

— Hei, ești bine?

Era o întrebare stupidă. Evident, Nat nu era bine. Se întoarse spre ea. Ochii îi erau umflați și toată fața ei arăta ciudat și buhăită, ca o pâine care crescuse prea mult.

— Nu mai merge, zise ea șoptit.

— Ce anume?

Brusc, Heather deveni foarte atentă. Observă robinetul picurând și mâinile îngrozitor de roșii ale lui Nat, care atârnau ca niște baloane dezumflate pe lângă corp. Își aminti că lui Nat mereu îi plăcuseră lucrurile care se repetă. Își aminti cum uneori făcea duș de mai multe ori pe zi. Sunetul regulat al unui robinet pornit sau plescăitul ușor cu limba. Lucruri pe care ea le ignora, pentru că era atât de obișnuită cu ele. Un alt punct mort între oameni.

— De asta am înghețat pe autostradă, știi. Pur și simplu... am cedat.

Ochii îi erau din nou în lacrimi.

— Nimic nu mai merge.

Vocea îi tremura.

— Nu mă simt în siguranță, știi?

— Vino aici.

Heather o îmbrățișă, dar Nat continua să plângă, beată, la pieptul ei. O strânse puternic pe Heather, de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

— Șșșșt, murmură Heather, din nou și din nou. Șșșșt! E ziua ta.

Dar nu îi spuse că va fi bine. Cum ar fi putut? Știa că Nat avea dreptate.

Niciunul dintre ei nu era în siguranță.

Nu mai erau. Niciodată nu vor mai fi.

DODGE

Dodge auzi voci în sufragerie îndată ce deschise ușa și regretă imediat că venise direct acasă. Abia trecuse de unsprezece și primul lui gând fu că Ricky trecuse din nou pe acolo. Nu avea dispoziția necesară să îi facă față lui Ricky zâmbind ca un idiot și Daynei roșind și străduindu-se să se comporte normal, aruncându-i lui Dodge priviri tăioase, de parcă el ar fi fost intrusul.

Dar apoi o auzi pe mama lui strigând:

— Vino aici, Dodge!

Pe canapea stătea un bărbat. Părul începuse să îi încărunțească și purta un costum șifonat, potrivit cu fața lui ridată.

— Ce e? zise Dodge, abia privind-o pe mama lui.

Nici măcar nu încercă să fie politicos. Nu avea de gând să se poarte frumos cu unul dintre iubiții mamei lui. Aceasta se încruntă.

— Dodge, zise ea tărăgănându-i numele, ca pe un avertisment. Îl cunoști pe Bill Kelly, nu-i așa? Bill a trecut pe aici pentru un pic de companie.

Mama lui îl privea atent, iar el citi o grămadă de mesaje simultane în ochii ei: *Bill Kelly tocmai și-a pierdut fiul, deci dacă ești nepoliticos cu el, jur că o să dormi pe stradă…*

Brusc, Dodge avu impresia că întreg trupul său era făcut din unghiuri și ascuțimi și nu își amintea cum să se miște. Se întoarse sacadat spre bărbatul de pe canapea: Big Bill Kelly. Acum vedea asemănările cu fiul său. Părul de culoarea spicelor era, în cazul tatălui, ușor grizonant; ochii albaștri, pătrunzători și bărbia hotărâtă.

— Bună, zise Dodge.

Vocea îi era spartă. Și-o drese.

— Eu… eu., adică, tuturor ne pare rău de…

— Mulțumesc, fiule.

Vocea domnului Kelly era surprinzător de clară. Dodge era bucuros că fusese întrerupt, pentru că nu știa ce altceva ar fi putut spune. Ardea atât de tare, încât avea impresia că fața îi va exploda. Simți impulsul isteric de a striga: *am fost acolo. Am fost acolo când fiul tău a murit. Aș fi putut să îl salvez.*

Trase aer în piept. Jocul începea să îl enerveze. Începea să cedeze.

După un timp care îi păru o veșnicie, privirea domnului Kelly trecu de la Dodge înapoi la mama lui.

— Ar trebui să plec, Sheila.

Se ridică încet. Era atât de înalt, că aproape atingea tavanul cu capul.

— Plec la Albany mâine. Autopsia e gata. Nu mă aștept la vreo surpriză, dar…

Gesticulă cu mâinile în semn de zădărnicie.

— Vreau să știu totul. O să aflu totul.

Dodge simțea transpirația sub guler. Poate că doar își închipuia, dar era sigur că vorbele domnului Kelly îi erau adresate lui. Se gândi la toate biletele de pariuri pe care le adunase în vara aceea. Unde erau? Le pusese în sertarul cu chiloți? Sau le lăsase pe noptieră? Iisuse! Trebuia să scape de ele.

— Desigur.

Mama lui se ridică și ea. Acum, toți trei stăteau în picioare, în mod ciudat, de parcă ar fi fost într-o piesă și își uitaseră replicile.

— Spune-i noapte bună domnului Kelly, Dodge.

Dodge tuși.

— Da. Sigur. Uitați, încă o dată, îmi pare rău…

Domnul Kelly întinse mâna.

— Voia Domnului, zise el încet.
Dar când îi scutură mâna, Dodge avu impresia că domnul Kelly i-o strânsese un pic prea tare.

•

În noaptea aceea Diggin se duse la o petrecere în vale și sfârși cu o coastă ruptă, cu ochii învinețiți și fără un dinte. Derek Klieg se îmbătase; asta fusese scuza pe care le-o oferise mai târziu, dar toți știau că era mai mult de atât, iar după ce fața lui Diggin se dezumflă, el le spuse tuturor care voiau să îl asculte cum Derek sărise la el, îl amenințase, încercase să îl facă să spună numele arbitrilor și nu îl ascultase, când Diggin îi spusese că nu știe.
Încălcase una dintre multele reguli nescrise ale Panicii. Crainicul nu trebuia atins. Nici arbitrii. Derek Klieg fu îndată descalificat. Își pierdu locul din joc și până dimineață numele lui fu tăiat de pe biletele de pariuri.
Iar Natalie, ultimul jucător eliminat, îi luă locul.

SÂMBĂTĂ, 30 IULIE

HEATHER

Heather fu trezită de cineva care bătea în geam. Se ridică, se frecă la ochi surprinsă și, pentru o clipă, dezorientată. Soarele pătrundea prin geamul mașinii. Dodge se uita la ea prin parbriz. Acum, că era trează, totul se limpezi deodată: sărutul cu Bishop și finalul de rahat; Natalie plângând în baie; iar acum Dodge care se uita la ea și vedea cearșaful șifonat și paharele de la Dairy Queen, de pe scaunul din față, pungile de chipsuri, șlapii și hainele împrăștiate în spate. Afară, Lily era desculță, în costum de baie. Heather deschise ușa și coborî din mașină.

— Ce faci aici?

Era furioasă pe el. Încălcase o înțelegere tacită. Când îi zisese *să nu spui nimănui*, voise să zică și *nu mai veni aici.*

— Am încercat să te sun. Telefonul tău e închis.

Dacă observase că era furioasă, nu părea să îi pese. Telefonul ei. Își oprea telefonul cât de mult posibil, pentru că putea să îl încarce doar când lucra acasă la Anne. În plus, nu voia să vadă mesajele de la mama ei. Dar își dădu seama că îl dusese în bucătăria lui Bishop să îl încarce, seara trecută, și nu îl mai luase de acolo. Adormise îmbrăcată, avea aceleași haine pe care le purtase la petrecerea lui Nat, inclusiv un maiou cu paiete. Își încrucișă brațele pe piept.

— Ce e?

Dodge îi întinse o hârtie împăturită. Cel mai recent bilet de pariu.

— Nat e din nou în joc. Derek a fost descalificat.

— Descalificat? repetă ea.

O singură dată mai auzise de cineva care fusese descalificat, cu ani în urmă, când unul dintre jucători se culcase cu un arbitru. Mai târziu se dovedise că tipul respectiv, Mickey Barnes, nu era arbitru, doar pretinsese că era, ca să și-o pună. Dar fusese prea târziu. Jucătorul fusese înlocuit.

Dodge ridică din umeri. În spatele lui, Lily întorsese cu gura în jos găleata lor pentru apă și se juca în noroi. Heather era bucuroasă că nu îi asculta.

— O să îi spui? o întrebă Dodge.

— Poți să îi spui tu.

Se uită la ea din nou. Ceva se schimbă în privirea lui.

— Nu, nu pot.

O clipă tăcură. Heather vru să îl întrebe ce s-a întâmplat, dar i se păru prea ciudat. Ea și Dodge nu erau tocmai apropiați, nu în felul acela, oricum. Nu știa ce erau unul pentru altul. Poate că nu era apropiată de nimeni.

— Înțelegerea pică, zise el după un minut. Nu mai împărțim.

— Ce?

Heather era șocată să îl audă pe Dodge spunând-o.

Însemna că el știa că ea aflase despre înțelegerea lui cu Nat. Oare știa despre înțelegerea ei cu Nat? Ochii lui erau aproape gri, ca un cer de furtună.

— Jucăm cum trebuia să jucăm, zise Dodge și simți pentru prima dată că aproape îi era frică de el. Câștigătorul ia banii.

•

— De ce nu pot să intru să îl văd pe Bishop?

Lily era prost dispusă. Se văicărise de când se trezise. Îi era prea cald. Era murdară. Mâncarea pe care Heather i-o adusese, conserve și un sandviș de la 7-Eleven, îi părea grețoasă. Heather realiza că senzația de aventură dată de viața în afara unei case (nu reușea să spună că trăiau pe stradă), noutatea ei începea să dispară.

— Heather strânse volanul, încercând să scape de frustrare.

Intru doar pentru o clipă, Lilybelle, zise ea, forțându-se să pară veselă.

Nu avea să cedeze, nu avea să țipe. Avea să se abțină, pentru Lily.

— Iar Bishop e ocupat.

Nu știa dacă era așa, nu avusese cum să sune să afle măcar dacă el era acasă și o parte din ea spera să nu fie. Continua să își amintească sărutul, momentul de căldură și senzația că aparține… apoi felul în care el se retrăsese, de parcă sărutul îl rănise fizic. *Nu vreau să te mint, Heather.* Niciodată nu fusese atât de umilită. Ce naiba era cu ea? Gândindu-se la asta, îi veni

să pornească mașina, să gonească până la ocean și să intre cu totul în el.

Dar avea nevoie de telefon. Trebuia să rabde și să riște să îl vadă. Poate chiar o să reușească să repare câte ceva și să îi explice că nu intenționase să îl sărute, așa că nu trebuia să își închipuie că era îndrăgostită de el sau așa ceva. Stomacul i se strânse din nou și îi urcă în gât. Nu era îndrăgostită de Bishop.

Nu?

— Mă întorc în zece minute.

Parcă un pic mai în jos pe alee, astfel încât, dacă Bishop era afară, să nu îi vadă mașina și toate dovezile că locuia în ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era și mai multă milă din partea lui. În curte încă mai erau urme de la petrecere: câteva pahare din plastic, mucuri de țigară, niște ochelari de soare ieftini plutind în bazinul cu apă pentru păsări. Dar era liniște. Poate că el nu era acasă.

Înainte să ajungă la ușa din față, apăru Bishop, cu un sac de gunoi. Îngheță când o văzu, iar Heather simți cum ultimul licăr de speranță că lucrurile vor decurge normal, că se vor putea preface că seara trecută nu existase, dispare.

— Ce cauți aici?

— Am venit doar să îmi iau telefonul.

Vocea ei suna ciudat, de parcă era redată de un sistem audio prost.

— Nu-ți face griji, nu stau.

Vru să treacă pe lângă el, să intre. O prinse de braț.

— Stai.

În privirea lui era ceva disperat. Își umezi buzele cu limba.

— Stai… nu… trebuie să îți explic.

— Las-o baltă!

— Nu, nu pot… trebuie să ai încredere în mine…

Bishop își trecu o mână prin păr, astfel că și-l ciufuli. Lui Heather îi venea să plângă. Părul lui de clovn; tricoul decolorat, cu Rangers și pantalonii de trening pătați cu vopsea; mirosul lui. Crezuse că erau ale ei – crezuse că el era al ei –, dar în tot acest timp el crescuse, avusese relații, se îndrăgostise în secret și devenise un necunoscut pentru ea.

Privindu-l ținând sacul acela stupid de gunoi, își dădu seama că era îndrăgostită de el, întotdeauna fusese. Probabil, de la sărutul din primul an de liceu. Poate chiar dinainte.

— Nu trebuie să îmi explici, zise ea și trecu pe lângă el.

Afară fusese soare și o clipă fu derutată de întuneric, făcu doi pași nesiguri spre sufragerie, unde auzea ventilatorul pornit, apoi Bishop deschise ușa în spatele ei.

— Heather, zise el.

Înainte să poată răspunde, se auzi o altă voce. O voce de fată.

— Bishop?

Timpul se opri. Heather îngheță, Bishop îngheță și nimic nu se mai mișcă, exceptând petele negre din ochii ei, pe măsură ce vederea îi revenea; văzu o fată ieșind din umbră, din întunericul sufrageriei. În mod ciudat, deși fuseseră împreună la școală, Heather nu o recunoscu imediat pe Vivian Trager. Poate că era șocul vederii ei acolo, în casa lui Bishop, desculță, cu o cană din bucătăria lui în mână. De parcă era acasă la ea.

— Bună, Heather, zise Vivian și sorbi o înghițitură.

Peste cană, privirea ei se întâlni cu a lui Bishop, iar Heather zări o avertizare. Se întoarse spre el. Văzu doar vină: era plin de vină, ca o forță fizică, de parcă era ceva lipicios.

— Ce faci aici? întrebă Vivian, relaxată.

— Plec.

Porni repede, o luă pe hol, apoi intră în bucătărie. Încerca să alunge senzația de greață și amintirile care amenințau să o copleșească: vremurile când ea băuse cacao din cana aceea, buzele ei fuseseră unde erau acum ale lui Vivian, buzele ei pe ale lui Bishop, Bishop al lui Vivian.

Telefonul ei era tot la încărcat, într-o priză de lângă cuptorul cu microunde. Își simțea degetele umflate și inutile. Avu nevoie de câteva încercări să îl scoată din priză. Nu suporta să treacă din nou pe lângă Bishop și Vivian, așa că ieși repede pe ușa din spate, trecu de verandă și ieși în curte. Tâmpită. Era atât de tâmpită. Simți gustul lacrimilor încă înainte să își dea seama că plânge.

De ce ar alege-o Bishop pe ea? El era deștept. Pleca la facultate. Ea era un nimeni. Zero. De aceea o părăsise și Matt. Nimeni nu îi spusese vreodată acest lucru simplu: nu toată lumea era iubită. Era ca acele stupide curbe despre care trebuiau să învețe la cursul de matematică. Exista o zonă de mijloc mare, fericită, o arcuire de balenă plină de cupluri fericite și de familii care mâncau în jurul unei mese mari și râdeau. Apoi, către capete, erau oamenii anormali, ciudații și nulitățile ca ea.

Își șterse lacrimile cu brațul și se opri câteva secunde să respire și să se calmeze, înainte să se întoarcă la mașină. Lily se uita la o mușcătură de țânțar de pe degetul ei mare. O privi pe Heather suspicios.

— L-ai văzut pe Bishop?

— Nu, zise Heather și porni.

MIERCURI, 3 AUGUST

DODGE

Dodge pierduse chitanța de la lănțișorul lui Natalie și trebui să-l înapoieze primind doar jumătate din cât plătise pe el. Era 3 august; nu mai avea timp. Avea nevoie de o mașină pentru întrecere. O rablă îi ajungea, se gândea chiar să cumpere una de la Bishop. Cât timp pornea, era bună.

Tocmai terminase schimbul la Home Depot, când primi un mesaj. Pentru o clipă nebunească speră să fie de la Natalie; în schimb, era de la mama lui.

Vino @ Columbia Memorial, ASAP!

Dayna. Se întâmplase ceva rău cu Dayna. Încercă să sune pe mobilul mamei lui și pe al Daynei, dar degeaba. Abia prinse autobuzul spre Hudson, care venea la douăzeci de minute. Nu avea astâmpăr. Picioarele îi trepidau, iar inima parcă încetase să-i bată. Telefonul îi vibră în buzunar. Încă un mesaj. De data aceea, de la un număr necunoscut.

E timpul să fii pe cont propriu. Mâine-noapte o să aflăm ce poți cu adevărat.

Închise telefonul și îl băgă în buzunar.

Când ajunse la Columbia Memorial, coborî în fugă din autobuz.

— Dodge! Dodge!

Dayna și mama lui erau afară, lângă rampa pentru persoane cu handicap. Dayna îi făcea energic cu mâna, ridicându-se în scaun atât cât putea. Și zâmbea. Amândouă zâmbeau atât de larg, că le vedea dinții chiar și de la distanță. Totuși, inima lui continua să galopeze, în timp ce el traversa în fugă parcarea.

— Ce e?

Până să ajungă la ele, abia respira.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Spune-i tu, Day, zise mama lui, încă zâmbind.

Rimelul i se întinsese. Evident, plânsese. Dayna trase aer în piept. Ochii îi luceau; nu o văzuse atât de fericită dinainte de accident.

— M-am mișcat, Dodge. Mi-am mișcat degetele mari.

Se uită la ea, apoi la mama lui, apoi din nou la Dayna.

— Iisuse Hristoase! zise în cele din urmă. Am crezut că s-a întâmplat ceva. Am crezut că ai murit sau așa ceva.

Dayna dădu din cap. Părea supărată.

— Chiar s-a întâmplat ceva.

Dodge își dădu jos șapca și își trecu o mână prin păr. Transpira. Își puse șapca la loc. Dayna îl privea, așteptând. Știa că era nesimțit. Expiră.

— E minunat, Day! zise el.

Încercă să pară sincer. Chiar era fericit; doar că încă avea nervii întinși, după alergătura până acolo, după spaima trasă.

— Sunt mândru de tine!

Se aplecă și o îmbrățișă. Simți un mic spasm în trupul ei, de parcă își reprima un suspin. În schimb, mama lui insistă să meargă să mănânce undeva, să sărbătorească, deși nu prea își permiteau, mai ales acum, cu toate facturile pe cap. Se opriră la un Applebee de la marginea orașului. Mama lui comandă o margarita cu multă sare și nachos, pentru început. Lui Dodge îi plăceau nachos, dar nu avea chef să mănânce. Mama lui pălăvrăgea despre Bill Kelly: cât de drăguț era, cât de atent, deși suferea; cum le aranjase o întâlnire și dăduse un telefon pentru ei, bla, bla, bla.

Telefonul ei sună în toiul cinei. Se ridică:

— Apropo de lup, zise ea. E Bill. Poate că are noutăți…

— Ce fel de noutăți? întrebă Dodge, când ea ieși.

O vedea patrulând prin parcare. În lumina felinarelor, părea bătrână. Obosită, cam gârbovită. Avea imaginea unei mame, mai mult ca de obicei. Dayna ridică din umeri.

— Și-o pun cumva? insistă el.

Dayna oftă și-și șterse cu grijă degetele de șervețel. Desfăcuse burgerul, strat cu strat. Mereu făcea așa: desfăcea în bucăți mâncarea și o punea la loc într-un fel care îi plăcea, în cazul burgerilor, salata și roșiile mergeau în partea de jos, apoi ketchup-ul, apoi burgerul, urmat de chiflă.

— Sunt prieteni, Dodge, zise Dayna, iar el se simți iritat.

Îi vorbea cu vocea ei de adult, o voce care mereu îl călcase pe nervi.

— De ce te interesează?

— Mama nu are prieteni, zise el, deși știa că era oarecum răutăcios.

Dayna puse jos șervețelul, cu hotărâre, astfel că paharele cu apă se clătinară.

— Ce e cu tine?

Dodge se uită la ea.

— Ce e cu mine?

— De ce te porți așa cu mama? Doctorul ăla nu e ieftin. Ea se străduiește.

Dayna dădu din cap.

— Ricky a trebuit să își lase toată familia, să vină aici…

— Te rog, nu îl băga pe Ricky în asta.

— Spun doar că ar trebui să apreciem că avem noroc.

— Noroc?

Dodge mimă un râs.

— De când ești guru?

— Tu de când ești un nesuferit? ripostă ea.

Brusc, Dodge se simțea pierdut. Nu știa de unde apăru acel sentiment și se strădui să scape de el.

— Mama e dezorientată. Asta-i tot ce vreau să spun.

Se înfipse în porția lui de macaroane cu brânză, să evite privirea Daynei.

— În plus, nu vreau să îți faci speranțe prea mari…

Acum era rândul Daynei să se holbeze la el.

— Ești incredibil!

Ea vorbi încet și, cumva, asta era mai rău decât dacă ar fi țipat.

— În tot acest timp mi-ai spus să continui să încerc, să continui să cred. Iar acum, când chiar am făcut progrese…

— Iar eu ce am făcut?

Dodge știa că era un nesuferit, dar nu se putea abține. Dayna fusese de partea lui, singura care fusese de partea lui, dar, deodată, nu mai era.

— Te referi la joc?

Dayna clătină din cap.

— Uite ce e, Dodge, m-am gândit. Nu vreau să mai joci.

— Ce? izbucni el.

Câțiva oameni de la mesele vecine se întoarseră spre ei.

— Vorbește mai încet.

Dayna îl privea cum o făcea când era mic și nu înțelegea regulile vreunui joc pe care ea voia să îl joace: dezamăgită, un pic nerăbdătoare.

— După cele întâmplate cu Bill Kelly… nu merită. Nu e cinstit.

Dodge luă o gură de apă și constată că abia putea să o înghită.

— Tu ai vrut să joc. Tu mi-ai cerut să o fac.

— M-am răzgândit.

— Ei bine, jocul nu funcționează așa.

Ridica tonul din nou. Nu se putea abține.

— Sau ai uitat?

Gura Daynei se subție: o cicatrice dreaptă și roz pe fața ei.

— Ascultă-mă, Dodge. O spun pentru tine, pentru binele tău.

— Am jucat pentru tine.

Lui Dodge nu-i mai păsa că îl auzea lumea. Furia, sentimentul de pierdere făcea ca restul lumii să nu conteze, îl făcea indiferent. Pe cine avea? Nu avea prieteni. Niciodată nu rămăsese suficient într-un loc să își poată face prieteni sau să poată avea încredere în ei. Crezuse că se apropiase de Heather, de Natalie la fel. Se înșelase; iar acum până și Dayna se întorcea împotriva lui.

— Și asta ai uitat? Totul a fost pentru tine. Ca lucrurile să redevină cum au fost.

Nu intenționase să spună ultima parte, nici măcar nu gândise vorbele, până nu îi ieșiseră din gură. Dayna se holba la el cu gura căscată, iar cuvintele erau între ei ca o bombă ce tocmai fusese detonată: totul fusese aruncat în aer.

— Dodge.

El era îngrozit să vadă că ei părea să-i fie milă de el.

— Lucrurile nu mai pot fi niciodată la fel. Știi asta, nu? Nu așa funcționează. Nimic din ce faci nu poate schimba ce s-a întâmplat.

Dodge împinse farfuria. Se ridică de la masă.

— Plec acasă.

Nici măcar nu putea să gândească. Cuvintele ei stârniseră o furtună în mintea lui. *Lucrurile nu mai pot fi niciodată cum au fost.* Pentru ce naiba jucase în tot acel timp?

— Haide, Dodge, stai jos!

— Nu mi-e foame.

Nu putea să se uite la ea: ochii aceia răbdători, linia subțire, nemulțumită a gurii ei. De parcă el era un copil. Un copil tâmpit.

— Spune-i mamei la revedere.

— Suntem departe de casă.

— Mi-ar prinde bine o plimbare.

Își vârî o țigară în gură, deși nu avea chef să fumeze, și speră să nu plouă.

HEATHER

Heather nu se întoarse pe Meth Row. Era convenabil, într-un fel, dar nu avea intimitate acolo, acum, că Dodge știa. Nu voia să o spioneze, să vadă cum trăia, poate să și vorbească despre asta. Până atunci, ea avusese grijă să miște mașina doar în toiul nopții, din parcare pe vreun drum pustiu și înapoi în parcare, când riscul să fie văzută era mai mic. Își dezvoltase o rutină: în zilele de lucru, își punea alarma la 4.00 a.m. Și, cât Lily încă dormea, se îndrepta spre casa lui Anne. Găsise un loc gol între copaci, chiar lângă autostradă, unde putea parca. Uneori adormea la loc. Alteori aștepta ca bezna să se retragă, să se transforme mai întâi în întuneric slab, apoi să fie mai clară, să se întindă, să devină umbre purpurii și triunghiuri de lumină.

Încerca din greu să nu se gândească la trecut ori la ce avea să se întâmple în viitor sau la orice altceva. Mai târziu, când se făcea aproape nouă, se îndrepta spre casă și îi spunea lui Anne că o adusese Bishop. Câteodată Lily mergea cu ea. Alteori rămânea în mașină sau se juca în pădure.

De două ori Heather ajunsese devreme și făcuse baie, strecurându-se prin pădure la dușul de afară. Se dezbrăcase tremurând în aerul rece și pășise recunoscătoare sub șuvoiul de apă fierbinte, lăsând-o să-i curgă în gură, pe ochi, pe tot corpul. Altfel, se descurca doar cu un furtun.

Fu nevoită să nu se mai gândească la apă curentă, cuptor cu microunde, aer condiționat, frigider și toaletă. Trecuseră două săptămâni de când plecase din casa mamei sale și se alesese cu două mușcături de țânțar pe fund, când se pișase la șase dimineața, și mâncase mai mult ravioli din conservă decât putea să suporte stomacul ei.

Ce voia să facă era să ajungă la Malden Piaza, unde traversaseră autostrada, la acea parcare imensă și impersonală, cu doar câteva felinare. Camioanele veneau și plecau mereu de pe autostradă, iar mașinile rămâneau peste noapte. Acolo erau un McDonald's și toalete publice cu dușuri pentru camionagiii aflați în trecere.

Mai întâi, aveau nevoie de combustibil. Încă nu era întuneric și nu voia să se oprească în Carp. Dar era foarte obosită și nu voia nici să cedeze. Așa că se opri la Citgo, pe Main Street, care era cea mai puțin populară benzinărie dintre cele trei din oraș, pentru că era cea mai scumpă și nu vindea bere.

— Rămâi în mașină, îi zise lui Lily.

— Da, da, mormăi ea.

— Vorbesc serios, Billy.

Heather nu era sigură cât mai putea suporta mormăielile ei și discuțiile fără rezultat. Se sufoca de mâhnire. Continua să o vadă pe Vivian cum bea din cana lui Bishop, cu părul negru, ondulat încadrându-i fața drăguță.

— Și nu vorbi cu nimeni, da?

Scană parcarea: nu erau mașini de poliție, nici mașini pe care să le recunoască. Era un semn bun. Înăuntru, puse pe tejghea douăzeci de dolari pentru benzină și profită să facă tot soiul de provizii: pachete de supă instant, pe care puteau s-o dizolve în apă rece; chipsuri și sos; pastramă de vită; două sandvișuri proaspete. Bărbatul din spatele tejghelei, cu fața întunecată și plată și cu părul rărit netezit într-o parte o făcu să aștepte după rest. În timp ce el punea bancnotele de un dolar în casă, ea se duse la baie. Nu-i plăcea să stea sub luminile strălucitoare din magazin și nici felul în care bărbatul o privea, de parcă putea să îi citească toate secretele.

În timp ce se spăla pe mâini, abia sesiză sunetul clopoțelului de deasupra ușii, murmurul slab al discuției. Alt client. Când ieși din baie, nu îl văzu, din cauza unui raft cu ochelari de soare ieftini, și aproape că ajunse la tejghea când îi observă uniforma și arma atârnată de coapsă.

Un polițist.

— Ce se mai aude de povestea aia a lui Kelly? zicea bărbatul din spatele tejghelei.

Polițistul, cu o burtă mare, care îi atârna peste curea, ridică din umeri.

— A venit rezultatul autopsiei. Se pare că Little Kelly n-a murit în incendiu.

Heather simți că o izbește ceva în piept. Își puse gluga și se prefăcu interesată de chipsuri. Luă apoi o pungă de covrigei și o privi cu atenție.

— Da?

— O poveste tristă. Pare să fi fost supradoză. Lua pastile de când se întorsese din război. Probabil că se dusese acolo în căutarea unui loc cald, unde să se drogheze.

Heather răsuflă. Simți o ușurare nebunească. Până atunci, nu își dăduse seama că se considerase responsabilă, cel puțin parțial, de crima aceea.

Dar nu era crimă. Nu fusese.

— Totuși, cineva a pus focul, zise polițistul, iar Heather își dădu seama că se holba la aceeași pungă cu covrigei de prea mult timp, iar acum polițistul se uita la ea. Puse covrigeii înapoi pe raft, lăsă capul în jos și se îndreptă spre ușă.

— Hei! Hei, domnișoară!

Înghență.

— Ți-ai uitat cumpărăturile. Și restul.

Dacă o lua la fugă, avea să pară suspectă. Iar polițistul s-ar putea întreba de ce se speriase. Se întoarse încet la tejghea, cu privirea în jos. Simțea cum amândoi bărbații se uitau la ea, în timp ce își lua punga cu mâncare. Obrajii îi ardeau, iar gura îi era uscată ca iasca. Aproape ajunsese din nou la ușă, aproape ieșise, când polițistul o strigă.

— Hei!

O privea atent.

— Uită-te la mine!

Se forță să ridice privirea spre el. Avea o față durdulie ca o gogoașă. Iar ochii îi erau mari și rotunzi că ai unui copil mic sau ai unui animal.

— Cum te cheamă?

Spuse primul nume care îi veni în minte.

— Vivian.

El învârti guma în gură.

— Câți ani ai, Vivian? Ești la liceu?

— Am absolvit.

O mâncau palmele. Voia să se întoarcă și să fugă. Ochii lui trecură repede peste fața ei, de parcă o memora. Polițistul făcu un pas spre ea.

— Ai auzit vreodată de un joc numit Panica, Vivian?

Heather își feri privirea.

— Nu, șopti ea.

Era o minciună stupidă și imediat își dori să fi spus „da”.

— Credeam că toată lumea joacă Panica, zise polițistul.

— Nu toată lumea, spuse ea, și se întoarse din nou spre el. Văzu o scânteie de triumf în ochii lui, de parcă ea ar fi recunoscut ceva. Dumnezeule! O dădea în bară. Ceafa îi transpira. Polițistul se mai uită la ea câteva clipe.

— Haide, pleacă de aici, fu tot ce spuse.

Afară, inspiră de câteva ori. Aerul era umed. Venea furtuna, una urâtă, după cum arăta cerul. Era verde, de parcă întregii lumi i se făcuse rău. Își dădu gluga pe spate, lăsând să i se răcorească fruntea.

Traversă parcarea în fugă, spre pompă.

Și se opri.

— Lily nu mai era.

Se auzi un bubuit răsunător, un sunet atât de puternic, că tresări. Cerul se deschise, iar ploaia lovi cu furie pavajul. Ajunse la mașină exact când primul fulger sfâșie cerul. Zgâlțâi mânerul ușii. Încuiat. Unde naiba era Lily?

— Heather!

Vocea lui Lily se auzi prin ploaie. Heather se întoarse. Un polițist stătea lângă o mașină de patrulare albastru-cu-alb. Avea mâna în jurul brațului surorii ei.

— Lily!

Alergă spre ea, uitând să-și facă griji în legătură cu polițistul.

— Dă-i drumul! zise ea.

— Calmează-te, calmează-te!

Polițistul era înalt și slab, cu o față ca de catâr.

— Toată lumea să rămână calmă, da?

— Dă-i drumul! repetă Heather.

Polițistul se supuse, iar Lily țâșni spre Heather și își înfășură brațele în jurul taliei ei, de parcă era un copilaș.

— Acum stai, zise polițistul.

Fulgerul lumină din nou. Îi văzu dinții gri și strâmbi.

— Am vrut doar să mă asigur că micuța domnișoară e bine.

— E bine, zise Heather. Suntem bine.

Vru să se întoarcă, dar polițistul se întinse și o opri.

— Nu atât de repede, zise el. Mai avem o mică problemă.

— Nu am făcut nimic, sări Lily.

Polițistul se uită la ea.

— Te cred, zise el un pic mai blând. Dar acolo – și arătă spre Taurus-ul rablagit – e o mașină furată.

Ploua atât de tare, că Heather nu putea să gândească. Lily arăta tristă și foarte slabă, cu tricoul lipit de trup. Polițistul deschise ușa din spate a mașinii lui.

— Urcă, îi zise lui Lily. Usucă-te.

Lui Heather nu-i plăcea, nu voia ca Lily să se apropie de mașina poliției. Așa te prindeau: erau drăguți și te făceau să crezi că ești în siguranță, apoi întorceau placa fără să te avertizeze. Se gândi la Bishop și simți un nod în gât. Așa te păcăleau toți.

Dar Lily fugise înăuntru înainte să apuce să-i spună *nu te duce.*

— Ce-ar fi să mergem undeva să stăm de vorbă? zise polițistul.

Cel puțin nu părea furios. Heather își încrucișă brațele.

— E bine și aici, zise ea, sperând că el nu va observa că tremură. Și nu am furat mașina. E a mamei.

El clătină din cap.

— Mama ta spune că ai furat-o.

Abia reușea să îl audă, din cauza ploii.

— Ai tot ce îți trebuie, pe scaunele din spate. Mâncare. Pături. Haine.

O picătură de ploaie i se prelinse pe vârful nasului, iar Heather se gândi că arăta la fel de patetic cum arătase Lily. Își feri privirea. Simțea nevoia să povestească tot, să spună tot, să explice, o nevoie care i se umfla în piept ca un balon, apăsându-i dureros coastele. Însă spuse doar:

— Nu merg acasă. Nu mă poți obliga.

— Sigur că pot.

— Am optsprezece ani.

— Fără job, fără bani, fără casă.

— Am un job.

Știa că e o încăpățânare prostească, dar nu-i păsa. Îi promisese lui Lily că nu se vor întoarce și nu aveau să o facă.

Probabil că, dacă o spunea pe mama lor, dacă îi povestea despre petreceri și droguri, nu va trebui să se întoarcă. Dar poate că o vor închide pe mama lor, iar pe Lily o vor da unor străini cărora nu o să le pese de ea.

— Am un job bun.

Și, brusc, îi veni ideea: Anne. Se uită la polițist.

— Nu am voie să dau un telefon sau așa ceva?

Pentru prima dată, el zâmbi. Dar ochii lui erau tot triști.

— Nu ești arestată.

— Știu.

Brusc, era atât de neliniștită, că avu impresia că va vomita. Dacă lui Anne nu îi păsa? Sau, mai rău, dacă se dădea de partea poliției?

— Dar tot vreau să dau un telefon.

DODGE

Dodge ajunsese doar pe la jumătatea drumului spre casă, când cerul se despică și începu să plouă. Afurisitul lui de noroc! În câteva minute, era complet ud. O mașină trecu claxonând și îl stropi pe blugi. Încă mai avea două mile până acasă. Spera ca furtuna să se domolească, dar se înrăutăți. Fulgerele spintecau cerul, sclipiri rapide, care învăluiau lumea într-o strălucire verde-ciudată. Apa se aduna repede în șanțuri și mâna frunzele și paharele din hârtie peste pantofii lui. Practic, era orb; nu vedea mașinile care veneau, până erau aproape de el.

Brusc, își dădu seama că era la doar câteva minute de casa lui Bishop. Coti și o luă la fugă. Cu puțin noroc, Bishop avea să fie acolo și va putea să aștepte până se termină sau va găsi o mașină. Dar când ajunse pe alee, văzu că toată casa era cufundată în întuneric. Totuși, se duse pe verandă și bătu la ușa din față, rugându-se ca Bishop să răspundă. Nimic. Își aminti că veranda din spate era acoperită și ocoli casa prin mocirlă. Se lovi la picior de o mașină veche, de tuns iarba, se împletici în față și aproape căzu, înjurând. Desigur, ușa din plasă era încuiată. El era ud și atât de jalnic, că se gândi să facă o gaură prin ea, dar apoi un fulger mușcă cerul din nou și în acea jumătate de secundă de strălucire nefirească văzu un fel de șopron ceva mai în spate, pe jumătate ascuns de copaci.

Ușa șopronului era încuiată cu un lacăt, dar Dodge avu prima fărâmă de noroc: nu era închis bine. Intră în șopron și rămase pe loc, în aerul brusc uscat și rece, inhalând mirosul de pături ude și lemn vechi și așteptând ca ochii lui să se obișnuiască la întuneric. Nu vedea nimic. Doar contururi de obiecte întunecate, probabil alte vechituri.

Își scoase telefonul să facă lumină și văzu că bateria era aproape descărcată. Nici măcar nu putea să îl sune pe Bishop să îl întrebe unde era și când va veni acasă. Super! Dar cel puțin în licărul ecranului scană interiorul și fu surprins să vadă că, de fapt, era ciudat: de tavan atârna un bec simplu, iar pe perete era un întrerupător. Becul era slab, dar era mai bine decât nimic. Îndată văzu că șopronul era mai bine organizat decât crezuse. Categoric, mai curat decât curtea cu vechituri. Era un scaun, un birou și niște rafturi. Pe birou erau niște bilete de pariuri deformate de apă și ținute să nu zboare cu o țestoasă metalică. Lângă ele erau o grămadă de echipament audio-video vechi și un telefon mobil de unică folosință, genul pentru care nu ai nevoie de abonament.

A doua fărâmă de noroc: telefonul era încărcat și nu necesita parolă. Se uită în agendă după numărul lui Bishop și reuși să îl rețină exact când mobilul lui se descărcă de tot. Tastă numărul pe telefonul găsit și ascultă cum sună. De cinci ori, apoi căsuța vocală. Închise, fără să lase vreun mesaj, în schimb, se uită pe mesajele din telefon, plănuind să-i trimită lui Bishop un mesaj scurt cu 911. Trebuia să vină acasă, până la urmă. Unde putea fi, pe vremea aceea, oricum?

Apoi înghețǎ. Răpăitul ploii pe acoperiș, până și greutatea telefonului, toate dispărură și văzu doar cuvintele ultimului mesaj:

E timpul să fii pe cont propriu. Mâine-noapte o să aflăm ce poți cu adevărat.

Îl citi din nou, apoi din nou.

Sentimentul îl copleși.

Se duse mai jos, la alte mesaje: instrucțiuni pentru joc. Mesaje către alți jucători. Și jos de tot, un mesaj către numărul lui Heather.

Renunță acum, înainte să pățești ceva.

Dodge puse telefonul la loc cu grijă, exact unde fusese. Acum totul îi părea diferit: echipamentul de înregistrare. Camerele. Spray-ul cu vopsea din colț, placajul rezemat de pereți. Toate lucrurile de care Bishop avusese nevoie pentru întreceri.

Câteva borcane cu capac erau aliniate pe un raft; se aplecă să le examineze și țipă împleticindu-se și aproape dărâmă un vraf de placaje. Păianjeni. Borcanele erau pline cu păianjeni care se cățărau pe ele, trupuri maronii amestecate laolaltă. Lui îi erau destinați, probabil.

— Ce faci aici?

Dodge se răsuci. Inima încă îi bătea cu putere; își imagina senzația dată de o sută de păianjeni pe pielea lui. Bishop stătea în ușă, complet nemișcat. Furtuna încă șuiera în spatele lui, aducând înăuntru rafale de apă. Era îmbrăcat cu o pelerină de ploaie cu glugă, iar fața îi era umbrită. O clipă lui Dodge chiar îi fu frică de el; arăta ca un criminal în serie dintr-un film horror prost.

Dodge avu o sclipire bruscă: despre asta era jocul, de fapt. Asta era adevărata frică, niciodată nu îi cunoșteai cu adevărat pe oameni, nu complet. Mereu trebuia să orbecăi.

Apoi Bishop înaintă un pas și își dădu jos gluga, iar impresia dispăru. Era doar Bishop. O parte din teama lui Dodge se estompă și ea, deși pielea încă îl furnica și era conștient de păianjenii din borcane, aflați la doar câțiva pași.

— Ce naiba, Dodge? izbucni el.

Avea pumnii strânși.

— Pe tine te căutam, zise Dodge și ridică ambele mâini, în caz că Bishop se gândea să sară la el. Am vrut doar să mă adăpostesc de ploaie.

— N-ar fi trebuit să intri aici.

— E în regulă. Am aflat, da? Știu deja.

Urmă un minut de tăcere electrizantă. Bishop se holba la el.

— Ce știi? întrebă el în cele din urmă.

— Haide, frate, nu mă prosti, zise Dodge încet. Spune-mi doar un lucru: de ce? Credeam că urăști Panica.

Dodge se gândi că poate Bishop nu va răspunde, că va încerca să nege toată povestea. Apoi trupul lui păru să se prăbușească, de parcă cineva l-ar fi secătuit. Închise ușa în

urma lui și se lăsă pe scaun. O clipă rămase acolo, cu capul în mâini. În cele din urmă, ridică privirea.

— De ce joci?

Răzbunare, se gândi Dodge, și *pentru că nu am altceva.* Dar tare zise doar:

— Bani. De ce altceva?

Bishop gesticulă larg cu mâinile.

— La fel.

— Pe bune?

Dodge îl privi atent. Pe fața lui Bishop era o expresie pe care nu o putea identifica. Bishop aprobă din cap, dar Dodge își dădea seama că minte. Era mai mult de atât. Alese să nu insiste.

Toată lumea are nevoie de secrete.

— Și acum? întrebă Bishop.

Părea extenuat. Și el arăta extenuat. Dodge își dădu seama cât de mult trebuie să îl fi chinuit vara aceea, toate planificările, toate minciunile.

— Tu să îmi spui, zise Dodge.

Se rezemă de birou. Se simțea ceva mai relaxat și recunoscător că Bishop era poziționat în așa fel încât nu mai vedea păianjenii.

— Nu poți să îi spui lui Heather, zise Bishop și brusc se lăsă în față, agresiv. Nu se poate să afle.

— Calmează-te! zise Dodge.

Mintea lui galopa, asimilând deja noile informații, gândindu-se cum le-ar putea folosi.

— Nu o să-i spun lui Heather. Dar nici nu voi face proba individuală. Vei spune doar că am făcut-o.

Bishop se uită la el.

— Nu e cinstit.

Dodge ridică din umeri.

— Poate că nu. Dar așa o să facem.

Își șterse palmele de blugi.

— Ce aveai de gând să faci cu păianjenii ăia?

— Ce crezi?

Bishop părea enervat.

— În regulă. Bine. Vei trece direct la confruntarea finală. Da?

Dodge aprobă. Brusc, Bishop se ridică și lovi scaunul cu piciorul.

— Iisuse! Știi, de fapt, sunt oarecum bucuros că ai aflat. Aproape speram să o faci. A fost îngrozitor. Al dracului de îngrozitor.

Dodge nu zise nimic prostesc, cum ar fi faptul că Bishop ar fi putut refuza când i se propusese să fie arbitru. Așa că spuse doar:

— Se va termina în curând.

Bishop se plimba de colo până colo. Se întoarse cu fața spre Dodge. Brusc, părea să ocupe tot spațiul.

— Eu l-am omorât, Dodge, zise el, tușind ușor. Eu sunt responsabil.

Un mușchi tresări pe falca lui Bishop; lui Dodge i se păru că se străduiește să nu plângă.

— A fost parte din joc.

Scutură din cap.

— Niciodată n-am vrut să rănesc pe cineva. A fost un truc stupid. Am aprins niște hârtii în coșul de gunoi. Dar focul a scăpat de sub control foarte repede. Pur și simplu… a explodat. N-am știut ce să fac.

Dodge simți un impuls de vină. Mai devreme în seara aceea, când se luase de Dayna în legătură cu Bill Kelly, nu se gândise deloc la Little Kelly. Nici la cât de oribil trebuia să se fi simțit tatăl lui.

— A fost un accident, zise el încet.

— Contează?

Vocea lui Bishop era strangulată.

— Ar fi trebuit să merg la închisoare. Probabil că voi merge.

— Nu vei merge. Nimeni nu știe.

Totuși, lui Dodge îi trecu prin minte că Bishop trebuie să fi avut un partener. Întotdeauna erau cel puțin doi arbitri. Dar își dădu seama că Bishop nu i-ar spune, dacă l-ar întreba.

— Iar eu nu voi spune nimic. Poți să ai încredere în mine. Bishop aprobă.

— Mulțumesc, șopti el.

Din nou, energia păru să îl părăsească deodată. Se așeză și-și lăsă capul în mâini. Rămaseră așa mult timp, în timp ce ploaia răpăia pe acoperiș ca niște pumni care băteau să intre. Stătură așa până când lui Dodge îi amorți piciorul pe care se sprijinea, iar sunetul ploii se estompă treptat, devenind doar un zgrepțănat de unghii.

— Vreau să îți cer un serviciu, zise Bishop și ridică privirea. Dodge aprobă. Ochii lui Bishop sclipiră: o expresie care trecu mult prea repede pentru a putea fi descifrată.

E legat de Heather.

SÂMBĂTĂ, 6 AUGUST

HEATHER

Anne decisese că Heather era pregătită să hrănească tigrii, îi arătase cum să descuie țarcul și unde să pună găleata cu carne. Anne nu se grăbea când o făcea, iar uneori chiar le arunca un băț, ca pe un frisbee, și din când în când tigrii îl prindeau din zbor.

Heather aștepta mereu până când tigrii erau în cealaltă parte a țarcului sau stăteau întinși sub copaci, unde le plăcea să își petreacă cele mai calde după-amiezi. Lucra cât de repede putea, fără să își ia ochii de la ei. Tot timpul simțea în ceafă respirația lor caldă și dinții lor ascuțiți.

— Crezi că le e dor de casă?

Heather se întoarse. Lily. Mai devreme, în dimineața aceea, Lily o ajutase pe Anne să îl îmbăieze pe Muppet, iar picioarele îi erau pline de noroi. Dar arăta mai curată și mai sănătoasă decât în ultimul timp. Din cealaltă parte a curții o auzeau pe Anne fredonând, în timp ce culegea narcise.

— Cred că sunt destul de fericiți, zise Heather, deși niciodată nu se gândise prea mult la asta.

Verifică de trei ori dacă închisese țarcul, apoi se întoarse din nou spre Lily. Era încruntată, de parcă încerca să înghită ceva prea mare.

— Dar tu, Bill? întrebă ea și o mângâie repede. Ți-e dor de casă?

Lily clătină din cap atât de tare că părul împletit o lovi peste față.

— Vreau să rămân aici pentru totdeauna, zise ea, iar Heather își dădu seama că tocmai acele cuvinte o înecau.

Fu nevoită să se aplece, să o îmbrățișeze. Totuși, Lily creștea; aproape că îi ajungea la piept. Era încă unul dintre lucrurile care se schimbaseră de când ea nu mai fusese atentă. Ca în cazul lui Bishop. Ca în cazul prieteniei cu Nat.

— Orice s-ar întâmpla, vom fi împreună. Da? O să fim bine.

Heather puse degetul mare pe nasul lui Lily, dar ea o lovi ușor.

— Mă crezi?

Lily aprobă, dar Heather își dădu seama că nu o credea, nu pe de-a-ntregul. Trecuseră trei zile de când Heather fusese ridicată de polițiști și deocamdată Anne fusese de acord să le lase să stea cu ea. Dormeau în „camera albastră” – tapet cu floricele albastre, pături albastre, draperii albastre. Lui Heather i se părea cea mai frumoasă cameră pe care o văzuse vreodată. Mai devreme în dimineața aceea, se trezise și văzuse patul lui Lily gol. Pentru o clipă, fusese cuprinsă de panică, până auzise râsete de afară. Când se dusese la geam, văzuse că Lily o ajuta pe Anne să dea mâncare la pui și râdea isteric în timp ce unul dintre ei alerga după ea.

Cu o zi înainte, venise Krista, cu Taurus-ul, pe care i-l returnaseră polițiștii. Refuzase până și să îi mulțumească lui Anne, dar făcuse un mare spectacol îmbrățișând-o pe Lily, care stătuse rigidă, cu fața strivită de pieptul ei pistruiat. Heather se așteptase să fie furioasă din cauza mașinii și poate că fusese, dar măcar era trează și încercase să dea bine. Duhnea a parfum și era îmbrăcată cu pantalonii de lucru și o bluză albastră, care făcea cute sub țâțe. Îi spusese lui Heather că îi părea rău, că nu mai dădea chefuri și că va avea mai multă grijă de Lily. Dar recitase toate acestea înțepată ca o actriță care citea niște replici plictisitoare.

— Deci? Veniți acasă? întrebase ea.

Heather clătinase din cap. Apoi văzuse: o clipă fața Kristei se transformase.

— Nu poți rămâne aici o veșnicie, zisese ea cu voce joasă, să nu o audă Anne. Se va sătura de voi.

Heather simțise un mare gol în stomac.

— La revedere, Krista.

— Și nu o să te las să îmi iei și copilul. Să nu îți închipui că o iei pe Lily de lângă mine.

Krista se întinsese și o apucase pe Heather de cot, dar când o văzuse pe Anne că se îndrepta spre ele, îi dăduse drumul imediat.

— O să mă întorc în curând, zisese ea repede, cu zâmbet prefăcut.

Cuvintele sunaseră ca o amenințare. Iar Heather avusese toată ziua o senzație de gol în stomac, chiar și după ce Anne se apropiase pe neașteptate și o îmbrățișase.

— Nu-ți face griji, îi spusese, sunt lângă tine.

Heather ar fi vrut să o creadă.

Tigrii umblau prin țarc acum, se îndreptau spre carne, leneș la început, de parcă ar fi fost nepăsători. Apoi țâșniră spre ea, cu o singură mișcare fluidă, cu fălcile deschise, cu dinții lucind o clipă în soare. Heather îi privi cum o sfâșie și avu o senzație de greață. Ce îi spusese Anne în prima ei zi acolo? Că îi plăcea să adune pe lângă ea lucruri deteriorate, defecte. Dar Heather nu reușea să își închipuie că tigrii aveau nevoie de ajutor.

Telefonul îi vibră în buzunarul de la spate. Natalie. Nu se mai auziseră de la ziua ei.

— Heather?

Vocea lui Natalie suna de parcă ar fi vorbit de sub apă.

— Ai văzut noutățile?

— Care noutăți?

Cu telefonul între ureche și umăr, deschise ușa de la magazia de unelte și puse la loc cheia țarcului.

— Biletele de pariuri. Dodge a câștigat proba de simplu. Păianjeni.

Se opri.

— Urmează una dintre noi.

Stomacul lui Heather se strânse din nou.

— Sau Ray. Sau Harold Lee.

— Dar va veni și rândul nostru în curând, zise Nat. Ai... ai vorbit cu el?

Heather își dădu seama imediat că Nat vorbea despre Dodge.

— Nu chiar.

Nu îi spusese lui Natalie ce zisese Dodge: că înțelegerea lor căzuse. O suspecta pe Nat că știa la fel de bine. Nat oftă.

— Anunță-mă, da?

— Da, sigur.

Urmă o pauză ciudată. Își aminti cât de isterică fusese Nat în baie în seara aceea, cu mâinile zgâriate de la atâta frecat. Simți un val brusc de emoție, de dragoste pentru Natalie, de suferință pentru toate lucrurile nespuse.

— Și... Heather?

— Ce e?

Vocea lui Nat era joasă.

— N-aș fi putut face asta fără tine. Nu aș fi ajuns atât de departe. Știi asta, nu?

— Jocul e aproape gata, zise Heather, încercând să își păstreze vocea calmă. Nu te mai da pe lângă mine acum!

Îndată ce închise, văzu că avea un mesaj. Îl deschise și simți că i se taie respirația.

Mâine e rândul tău.

DUMINICĂ, 7 AUGUST

HEATHER

— Ești bine? întrebă Nat.
— Aș fi mai bine dacă n-ai mai trage de volan, zise Heather.
Apoi, spuse imediat:
— Scuze.
— Nu-i nimic, zise Nat.
Încheieturile de la degete îi erau ca niște semiluni micuțe, pe volan. Îndată ce Heather văzu semnul cu Fresh Pines Mobile Park, simți că îi venea să verse. Se îndreptau spre Lot 62, la doar câteva șiruri de rulote de cea a Kristei. Deși nimeni nu locuia acolo de mulți ani, rulota avea cablu, frigider, o masă și un pat. Heather știa că oamenii o foloseau pentru petreceri și probabil pentru alte chestii la care nu voia să se gândească. Odată, când avea opt sau nouă ani, ea și Bishop se dezlănțuiseră acolo, goliseră pe jos toate berile din frigider, aruncaseră la gunoi țigările și iarba pe care le găsiseră în dulapuri, de parcă asta ar fi putut împiedica pe cineva să își mai facă de cap.
Heather se întrebă ce făcea Bishop acum și dacă aflase că e rândul ei la joc. Probabil că nu. Apoi își dădu seama că era prea dureros să se gândească la el, așa că se forță să se concentreze la șofatul groaznic al lui Natalie.
— Măcar scapi, zise Nat.
Heather știa că încerca să fie utilă.
— Aproape că-mi doresc să fi fost rândul meu.
— Nu, nu îți dorești.
Deja se apropiau de Lot 62. Jaluzelele erau trase, dar se vedea lumină la geamuri și siluete înăuntru. Super! Deci va avea și public. Natalie opri motorul.
— O să te descurci, zise ea.
Vru să coboare din mașină.
— Hei! o opri Heather.
Avea gura uscată.

— Știi ce ai spus mai devreme? Ei bine, nici eu n-aș fi putut ajunge până aici fără tine.

Nat zâmbi. Părea tristă.

— Fie ca cea mai bună să câștige, zise ea încet.

Înăuntru era plin de fum de țigară. Diggin se întorsese, cu fața încă umflată și lucioasă, plină de vânătăi. Își etala rănile, de parcă erau medalii de onoare. Heather fu iritată că venise Ray, probabil, ca să o vadă cum dă greș. Pe dulap erau câteva sticle cu lichior ieftin și niște pahare din plastic. Un grup de oameni stătea în jurul mesei; când Heather și Nat intrară, se întoarseră toți deodată. Lui Heather îi stătu inima în loc. Venise Vivian Trager.

Și Matt Hepley.

— Ce cauți aici?

Îi adresase întrebarea lui Matt. Nu se mișcă din ușă. Se gândea că asta făcea parte din test, era ca o înscenare. *Provocarea Panicii este să vedem cât timp rezistă Heather fără să plângă, într-o rulotă mică, unde se află fostul ei iubit și noua iubită a lui Bishop. Puncte bonus dacă nu vomită.*

Matt se ridică de la masă atât de repede, că aproape răsturnă scaunul.

— Heather. Bună.

Flutură ciudat din mână, de parcă ar fi fost departe unul de altul, nu la câțiva metri. Heather simțea că Vivian o privește ușor amuzată. Târfa! Iar Heather fusese mereu drăguță cu ea.

— Diggin mi-a zis să vin. Să ajut la…

Vocea lui se stinse.

— La ce?

Lui Heather îi era frig. Nu își simțea gura, chiar dacă vorbea. Matt se înroși puternic. Cândva, lui Heather îi plăcuse asta la el, faptul că roșea ușor. Acum, i se păru doar că arăta stupid.

— Cu arma, zise el, în cele din urmă.

Pentru prima dată, Heather deveni conștientă de obiectul de pe masă, în jurul căruia se adunaseră toți. Respirația îi îngheță în gât, devenind un nod tare. Nu putea să înghită.

Nu era un pachet de cărți: era o armă.

Arma pe care Heather o furase din casa Trigger-Happy Jack.

Dar nu, era imposibil. Nu înțelegea. Bishop luase arma și o încuiase în torpedou. Heather nu era sigură că deosebea

armele, oricum. Toate arătau la fel: ca niște oribile degete metalice îndreptate spre ceva rău.

Deodată, își aminti că în copilărie ascultase, în timp ce Krista bea cu niște vecini, în bucătărie: „Tatăl lui Heather… era un terminat. S-a sinucis imediat după ce s-a născut fetița. Am venit acasă și i-am găsit creierii împrăștiați pe pereți”. Urmase o pauză. „Nu pot spune că dau vina pe el, uneori”.

— Te rog. Doar un minut?

Matt se apropiase mai mult. Se uita la ea cu ochii lui mari și bovini, implorând; procesase tardiv faptul că o întrebase dacă poate să vorbească cu ea. El coborî vocea.

— Afară?

— Nu.

Tot ce Heather gândea avea nevoie de mult timp să se transpună în cuvinte sau în fapte.

— Cum?

Matt era confuz. Probabil că nu era obișnuit ca Heather să îl înfrunte. Probabil că și Delaney îi spunea mereu da.

— Dacă vrei să vorbim, poți să îmi spui aici.

Heather era conștientă că Nat se străduia să pretindă că nu asculta. Vivian, pe de altă parte, încă se uita la ea. Matt tuși. Roși din nou.

— Uite ce e. Voiam doar să îți spun… că îmi pare rău. Pentru ce s-a întâmplat între noi. Povestea cu Delaney…

Matt își feri privirea. Se străduia să pară spășit, dar Heather știa că se bucura, chiar și un pic, văzând că era în poziția ca ea *să trebuiască* să îl ierte. El deținea controlul. Și tot el ridică din umeri.

— Trebuie să mă crezi, pur și simplu… *s-a întâmplat.*

Simți un val de ură față de el. Cum putuse să creadă vreodată că fusese îndrăgostită de el? Era un tâmpit, cum zisese Nat. În același timp, în minte îi veni o imagine cu Bishop: îmbrăcat cu pantalonii lui de trening stupizi și cu șlapi, zâmbindu-i; împărțind o cafea cu gheață, împărțind același pai, fără să le pese de apa care îi stropea sau de faptul că ea mereu mesteca paiele; întinși unul lângă altul pe capota mașinii lui, înconjurați de doze strivite, despre care Bishop spunea că vor atrage extratereștrii să îl răpească. Spuneau: *vă rog, vă rog, luați-mă de aici, prieteni extratereștri*! Și ei doi râzând.

— De ce îmi spui asta acum? întrebă Heather.

Matt păru surprins, ca și cum s-ar fi așteptat ca ea să-i mulțumească.

— Îți spun acum pentru că nu trebuie să faci asta. Nu trebuie să treci prin asta. Uite, eu te cunosc, Heather. Asta nu ești tu.

Ea se simți de parcă fusese lovită în stomac.

— Crezi că are legătură cu tine? Cu ce s-a întâmplat?

Matt oftă. Își dădea seama că el o considera dificilă.

— Spun doar că nu trebuie să dovedești nimic.

Pe Heather o străbătu un fior, mici impulsuri electrice de furie.

— Dispari, Matt!

Deja cei din încăpere nu se mai prefăceau că nu ascultă. Dar ei nu-i păsa.

— Heather…

Matt se întinse să o prindă de brațe, când vru să treacă pe lângă el. Ea se scutură.

— Niciodată n-a avut legătură cu tine.

Își dădu seama că nu era sută la sută adevărat. Intrase în joc – cel puțin așa crezuse – din disperare, din cauza impresiei că viața ei se terminase când el o părăsise. Dar acum juca pentru ea, pentru ea și pentru Lily; juca pentru că ajunsese atât de departe; juca pentru că, dacă va câștiga, va fi prima și singura dată când va câștiga ceva în viață.

— Și nu mă cunoști. Niciodată nu m-ai cunoscut.

Spera că el va pleca acum, că spusese ce avea de spus, dar nu o făcu. Matt își încrucișă brațele și se rezemă de ușa băii sau de placajele pline cu graffiti unde ar fi trebuit să fie ușa de la baie – țevile nu fuseseră conectate. O clipă îi văzu pe Matt Hepley și pe Ray Hanrahan schimbând o privire. Aproape imperceptibil, Matt îi făcu un semn. Ceva de genul *am făcut ce am putut.*

Simți un dublu impuls de dezgust și de triumf. Deci acum Ray avea nevoie de ajutorul lui Matt să o determine să renunțe. Probabil că Ray îi trimisese acel mesaj în iunie, spunându-i să renunțe. Evident, o considera o adevărată amenințare.

Iar asta o făcu să se simtă puternică.

— Ce e asta? zise ea și făcu semn cu bărbia spre armă. Vocea ei răsună prea tare și era conștientă că toată lumea o privea, Matt, Ray, Nat, Vivian și ceilalți. Erau ca într-un tablou; iar în mijloc, încadrată în lumină, stătea arma.

— Ruleta rusească.

Vocea lui Diggin sună aproape smerită. Adăugă repede:

— Trebuie să apeși trăgaciul o singură dată. Harold a trebuit să o facă de două ori.

— Dar Harold n-a făcut-o, interveni Vivian.

Vocea ei era profundă și lentă și îi amintea lui Heather de locuri mai calde. Locuri unde nu plouase niciodată. Se forță să întâlnească privirea lui Vivian.

— Deci Harold e eliminat?

Vivian ridică din umeri.

— Presupun că da.

Ținea un picior pe scaun, genunchiul la piept și se juca indiferentă cu lănțișorul de la gât. Heather îi vedea claviculele ieșind prin maiou. Ca oasele unui pui de pasăre. Și-l imagină pe Bishop sărutând acel loc și își feri privirea.

Deci Harold ieșise. Asta însemna că mai erau patru jucători.

— În regulă, zise ea.

Abia putea să înghită.

— În regulă, repetă.

Știa că trebuia să o facă, să scape odată, dar mâinile nu i se mișcau. Nat se holba la ea îngrozită, de parcă ar fi fost deja moartă.

— E încărcată? întrebă cineva.

— E încărcată.

Ray răspunsese.

— Am verificat.

Dar până și el părea să nu se simtă tocmai bine și se feri de privirea lui Heather. *Nu te teme*, își spuse ea. Dar avu efect opus. Parcă prinsese rădăcini, paralizată de frică. Câte locașuri avea o armă? Care erau șansele ei? Niciodată nu se pricepuse la chestii din astea, probabilități. Continua să audă vocea mamei sale: *am venit acasă și i-am găsit creierii împrăștiați pe pereți.* Nu avea de ales, doar dacă nu voia ca jocul să se încheie acolo, pe loc. Ce ar face Lily atunci? Dar ce se întâmpla cu Lily, dacă ea își zbura creierii?

Își văzu mâna ridicându-se spre armă, palidă și străină, ca un fel de creatură de pe fundul oceanului. În spatele ei, Nat trase aer în piept. Brusc, ușa se deschise în spatele lor cu atâta putere, că se lovi de perete. Toți se răsuciră deodată, de parcă erau cățeii pe aceeași lesă.

Dodge.

Heather se simți îndată dezamăgită; știa că în adâncul sufletului sperase să fie Bishop.

— Salut, zise ea.

Dar Dodge nu răspunse. Doar traversă spațiul mic spre ea, practic, dându-l la o parte pe Matt.

— Tu ai fost, zise el.

Vocea lui era joasă și plină de ranchiună. Apoi se uită la Natalie.

— Sau tu.

Ray chicoti. Dodge îl ignoră.

— Despre ce vorbești?

Heather nu se gândise cum de arbitrii știuseră despre teama lui Dodge de păianjeni. Dar acum se întrebă: Cum de știau câte ceva despre ei toți?

— Niciuna dintre noi n-a spus nimic, Dodge, pe cuvânt.

Asta fusese Nat. Dodge se uită la fiecare dintre ele, pe rând. Apoi, pe neașteptate, se întinse și puse mâna pe armă. Câțiva oameni tresăriră, iar Diggin chiar se lăsă în jos, de parcă se aștepta ca Dodge să înceapă să tragă.

— Ce faci? întrebă Vivian.

Dodge umblă la armă – deschide încărcătorul, se gândi Heather, deși degetele lui se mișcau atât de repede că nu era sigură –, apoi o puse la loc pe masă.

— Am vrut să fiu sigur că e încărcată, anunță el. Ce e cinstit e cinstit.

Acum nu se mai uita deloc la Heather. Doar își încrucișă brațele și așteptă.

— Bietul Dodge! zise Ray.

Nici nu se deranjă să-și ascundă râsul.

— Se teme de păianjenii ăia mici.

— Îți vine rândul, Hanrahan, zise Dodge calm.

Asta îl făcu pe Ray să se oprească din râs. În cameră se făcu liniște. Heather știa că nu vor mai fi întreruperi. Nici vor mai fi distrași. Se simțea de parcă cineva aprinsese lumina. Era prea cald, prea luminos. Luă arma. O auzi pe Nat spunând:

— Te rog.

Heather știa că toți o priveau, dar nu distingea fețele: toți fuseseră transformați în forme, culori și unghiuri insinuate. Până și masa începea să devină neclară. Singurul lucru clar era arma: grea și rece. Bâjbâi un pic, să pună degetul pe trăgaci. Nu-și mai

simțea trupul, de la mijloc în jos. Poate că așa era când mureai: o amorțeală lentă.

Își puse arma la tâmplă, simți mușcătura rece a metalului pe piele, ca o gură căscată. *Așa trebuie să se fi simțit tata,* se gândi ea.

Închise ochii.

Nat țipă:

— Nu o face!

În același timp, un scaun zăngăni pe podea și câteva voci strigară deodată.

Heather strânse trăgaciul.

Clic.

Nimic. Heather deschise ochii. Pe loc, camera se umplu de țipete. Oamenii erau în picioare, ovaționând. Heather era atât de vlăguită de bucurie și ușurare, că nu mai putu ține arma și o lăsă să cadă pe podea. Apoi Natalie țâșni spre ea.

— Oh, Heather, Heather! spunea ea continuu. Îmi pare atât de rău.

— E în regulă, e în regulă, zicea Heather, dar nu simțea cuvintele ieșindu-i din gură.

Buzele îi erau amorțite, limba îi era amorțită, trupul îi tremura de parcă ar fi fost gata să se dezintegreze. Când Nat îi dădu drumul, Heather se prăbuși pe un scaun.

Se terminase.

Trăia.

Cineva îi puse în mână o băutură, iar ea înghiți recunoscătoare, înainte să își dea seama că era bere caldă. Apoi Diggin apăru în fața ei:

— Nu credeam că o să o faci. Uau. Rahat.

Nu era sigură dacă Matt o felicitase, iar dacă o făcuse, nu fusese conștientă de asta. Vivian îi zâmbi, dar nu zise nimic. Până și Dodge veni la ea:

— Uite ce e, Heather, zise el și îngenunche ca s-o privească de la același nivel.

O clipă ochii îi căutară pe a ei, iar ea fu sigură că o să-i spună ceva important. În schimb, el zise doar:

— Păstrează asta în siguranță, da?

Și îi strecură ceva în mână. Ea băgă obiectul în buzunar, fără să își dea seama.

Brusc, Heather își dorea mai mult decât orice să iasă de acolo. Departe de mirosul de bere, de țigări vechi, de respirația altor oameni, toate prea aproape; departe de Fresh Pines, unde nici nu intenționase să se întoarcă. Voia să ajungă înapoi la casa lui Anne, în camera albastră, ascultând vântul printre copaci, ascultând murmurele lui Lily prin somn.

Avu nevoie de două încercări să se ridice în picioare. Parcă trupul îi fusese cusut de scaun.

— Să mergem, da? zise Nat.

Respirația îi mirosea un pic a bere, iar în mod normal Heather ar fi fost enervată că bea chiar înainte să meargă cu mașina. Dar nu avea putere să protesteze sau măcar să îi pese.

— A fost grozav! zise Nat, îndată ce ajunseră în mașină. Serios, Heather. Toți o să vorbească despre asta, probabil, mulți ani. Totuși, cred că nu e cinstit. Adică proba ta a fost cam de un miliard de ori mai dură decât a lui Dodge. Puteai să mori.

— Se poate să nu vorbim despre asta?

Heather lăsă un pic geamul în jos, inhalând mirosul de pini și de mușchi. Era în viață.

— Sigur.

Nat se uită la ea.

— Ești bine?

— Da.

Se gândea la adâncurile pădurii, la spațiile cu iarbă moale și cu umbră. Se mișcă, să își sprijine capul de geam, și simți mica umflătură din buzunar. Își aminti că Dodge îi dăduse ceva. Se întrebă dacă nu cumva el se simțise vinovat de izbucnirea lui. Băgă mâna în buzunar. Chiar atunci trecură pe lângă un felinar și când desfăcu degetele parcă timpul se opri pentru o clipă. Totul era complet nemișcat: Nat cu mâinile pe volan, cu gura deschisă, vorbind; copacii de afară înghețați în așteptare; degetele ei pe jumătate desfăcute.

Și glonțul în mijlocul cărnos al palmei.

DUMINICĂ, 14 AUGUST

HEATHER

Era deja a doua săptămână din august. Jocul se apropia de sfârșit. Rămăseseră patru jucători. Dodge, Heather, Nat și Ray. Pentru prima dată de când începuse, oamenii pariau că Heather va câștiga, deși Ray și Dodge erau și ei favoriți, cu șanse egale.

Heather auzise că Ray trecuse de proba individuală: intrase la morga de la East Chapman și rămăsese închis acolo, lângă cadavre, toată noaptea. Înfricoșător, dar puțin probabil să-l omoare; Heather încă era furioasă pentru că proba ei fusese cea mai rea. Totuși, rămânea faptul că Dodge se asigurase că proba ei avea să fie inofensivă. Dodge, care furase glonțul, prefăcându-se că verifică dacă arma era încărcată. Dodge, care acum refuza să îi răspundă la telefon. Ce nebunie! Bishop o suna încontinuu. Ea îl suna pe Dodge. Krista o suna pe ea. Nimeni nu răspundea. Era ca un fel de joc confuz de-a telefoanele. Nat nu se băgase în asta. Ea încă nu susținuse proba individuală. Cu fiecare zi, Nat era mai palidă și mai slabă. Nu mai pălăvrăgea continuu despre toți tipii cu care ieșea. Ba chiar anunțase solemn că o vreme s-ar putea să stea deoparte de orice tip. Heather nu știa dacă era din cauza jocului sau din cauza a ceea ce se întâmplase de ziua ei, dar Nat îi amintea de o pictură pe care o văzuse odată reprodusă într-o carte de istorie, o aristocrată care aștepta ghilotina.

La o săptămână după proba lui Heather, lama căzu.

Heather și Nat o duseseră pe Lily la mall să vadă un film, mai mult ca să scape de căldură, căci trei zile la rând fuseseră 45 de grade Celsius, iar Heather avea impresia că se mișcau într-o supă. Copacii erau neclintiți în arșiță. După aceea se întorseseră la Anne, cu mașina lui Nat. Cel puțin Nat știa că Heather plecase de acasă și se oferise să vină să doarmă cu ea la Anne, deși îi displăceau câinii și nici nu s-ar fi apropiat de țarcul tigrilor. Anne plecase din oraș pentru weekend, să-și viziteze cumnata în Boston, iar lui Heather nu-i plăcea să stea fără ea în casa aceea mare și veche. Un lucru bun la rulotă era că întotdeauna știai

unde erau pereții și cine era acasă. Casa lui Anne era altfel: plină de lemn care scârțâia și gemea, sunete fantomatice, bufnituri misterioase și râcâieli.

— Răspunde tu, zise Nat, când telefonul îi sună în brațe.

— Au, nu ajung la el, zise Heather.

Nat chicoti și îi întinse telefonul, luând mâna de pe volan. Viră scurt, iar Lily țipă din spate.

— Scuze, Bill, zise Nat.

— Nu-mi spune așa, zise Lily afectat.

Nat râse. Dar Heather stătea cu telefonul ei în poală, simțind ace de gheață prin încheieturi, prin mâini.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Nat.

Apoi fața ei deveni serioasă.

— E…

Se opri și se uită în oglinda retrovizoare la Lily, care asculta atentă. Heather citi mesajul din nou. Imposibil.

— Ai spus cuiva că rămâi să dormi la Anne în noaptea asta? întrebă ea încet.

Nat ridică din umeri.

— Părinților mei. Și lui Bishop. Cred că i-am pomenit și lui Joey.

Heather închise clapa telefonului și îl băgă în torpedou. Brusc, îl voia cât mai departe de ea.

— Ce e? întrebă Nat.

— Cineva știe că Anne nu e acasă.

Dădu radioul mai tare, ca Lily să nu tragă cu urechea.

— Arbitrii știu.

Cui îi spusese ea? Lui Dodge, îi pomenise de asta într-un mesaj. Îi spusese că putea trece pe acolo, să stea de vorbă, să îi poată mulțumi. Și, desigur, probabil că și Anne le zisese unora; erau în Carp, iar oamenii vorbeau, nu aveau altceva de făcut.

Abia atunci înțelese pe deplin implicațiile a ceea ce tocmai citise, a ceea ce trebuia să facă Nat. Lăsă geamul în jos, dar suflul de aer fierbinte nu o ajută. Nu ar fi trebuit să bea atâta suc la film. Îi era greață.

— Ce e? întrebă Nat.

Părea speriată. Inconștient, începu să bată cu degetele un ritm pe volan.

— Ce trebuie să fac?

Heather se uită la ea. În gură avea gust de cenușă și se trezi că nu era în stare să rostească o propoziție întreagă.

— Tigrii.

DODGE

Probele jocului fuseseră mereu populare, dar în anul acela mulți spectatori se ținuseră departe de ele. Era prea riscant. Poliția amenințase că va aresta pe oricine era asociat cu Panica și toți se temeau să nu fie acuzați de incendiul de la casa Graybill. Se zvonea că Sadowski voia ca cineva să își asume vina, oricine. Drumurile, de obicei pustii, erau pline de mașini de poliție, unele din alte districte.

Dar cuvântul tigri era prea tare să îi reziști. Avea propriul impuls: zbura printre copaci, își croia drum în casele baricadate în fața căldurii, se rotea în ritmul ventilatoarelor din dormitoare. Până după-amiază toți jucătorii, și foștii jucători, și spectatorii, și pariorii, și datornicii, și ciripitorii – toți cei interesați oarecum de joc și de câștig – aflaseră despre tigrii de pe Mansfield Road.

Dodge era întins dezbrăcat în pat, cu două ventilatoare pornite, când primi mesajul de la Heather. O clipă nu își dădu seama dacă dormea sau era treaz. Camera lui era întunecată și fierbinte ca o gură. Totuși, nu voia să deschidă ușa. Ricky venise din nou și adusese mâncare pentru Dayna, chestii pe care le gătise el la restaurant, orez, fasole și creveți, care miroseau a usturoi ars. Se uitau la un film și, din când în când, în ciuda sunetului scos de ventilatoarele vechi și în a ușii închise, auzea râsetele lor înfundate.

Efortul de a se ridica îl făcu pe Dodge să transpire. Tastă numărul lui Bishop.

— Ce naiba? zise el, când Bishop răspunse.

Fără introducere. Fără rahaturi.

— Cum ai putut? Cum ai putut să o pui să facă asta?

Bishop oftă.

— Regulile jocului, Dodge. Nu sunt singurul care controlează rahatul ăsta.

Părea extenuat.

— Dacă nu joc suficient de dur, sunt înlocuit. Și apoi nu o să mai pot fi de niciun ajutor.

Dodge îl ignoră.

— Nu va trece de asta niciodată. Nu va trece.

— Nu trebuie să o facă.

Lui Dodge îi venea să dea cu telefonul de perete, deși știa că Bishop are dreptate. Ca planul lui Dodge să reușească, Nat trebuia să renunțe în curând, oricum. Totuși, i se părea nedrept. Prea dificil, prea periculos, la fel ca proba lui Heather. Dar cel puțin în cazul ei se asiguraseră – Bishop și el – că nu va fi cu adevărat în pericol.

— Heather va găsi o cale să o ajute, zise Bishop, de parcă îi citea gândurile lui Dodge.

— Nu ai de unde să știi, zise Dodge și închise.

Habar nu avea de ce era atât de furios. Știuse de la început cum erau regulile Panicii. Dar, cumva, totul scăpase de sub control. Se întrebă dacă Bishop va apărea în seara aceea, dacă putea să înfrunte lucrurile.

Biata Natalie! Se gândi să o sune și să încerce să o convingă să renunțe, să abandoneze, dar apoi își aminti cum îi dăduse înapoi lănțișorul și ce îi spusese el în seara aceea despre desfăcutul picioarelor. Îl făcu să se înroșească de rușine. Avea tot dreptul să nu îi vorbească. Ba chiar avea dreptul să îl urască.

Dar el se va duce acolo. Și chiar dacă îl ura, chiar dacă îl ignora complet, voia ca Nat să știe că el era prezent. Și că îi părea rău pentru ce spusese.

Nu mai avea mult timp.

HEATHER

Una dintre problemele lui Heather, pe lângă cele o sută de alte probleme mari, era ce să facă în privința lui Lily. Anne le lăsase mâncare pentru weekend, macaroane cu brânză, nu din conservă, ci făcute cu brânză adevărată, cu lapte și cu paste mici, spiralate, și supă de roșii. Doar faptul că le încălzea o făcea să se simtă ca un infractor: Anne le invitase în casa ei, avea grijă de ele, iar Heather complota pe la spatele ei.

O privea pe Lily cum dă gata trei porții. Nu înțelegea cum putea să mănânce pe căldura aceea. Toate ventilatoarele erau pornite, dar tot transpirau. Ea nu reușise să ia nicio îmbucătură. Îi era greață din cauza sentimentului de vină și a nervilor. Nu

mai era mult până la apus, când era timpul pentru joc. Heather se întrebă ce făcea Natalie. Era încuiată la etaj de trei ore. Auzise de trei ori țevile vibrând și apa curgând la duș.

După ce Lily mâncă, Heather o duse în birou: o încăpere mare, întunecoasă, care încă purta amprenta fostului soț al lui Anne – canapele din piele, pături din mohair și un covor care mirosea slab a câine ud. Acolo era un pic mai răcoare, deși pielea canapelei se lipi neplăcut de pielea lui Heather, când se așeză.

— Trebuie să îmi promiți că nu o să vii afară. Vor fi oameni acolo. Și s-ar putea să auzi gălăgie. Dar trebuie să rămâi aici, unde ești în siguranță. Promite-mi.

Lily se încruntă.

— Anne știe?

Heather își simți sentimentul de vină în gât. Clătină din cap.

— Și nici nu va ști.

Lily luă niște scame care începeau să iasă din canapea. Rămase tăcută o clipă. Brusc, Heather își dori să o poată lua în brațe și să o strângă și să îi spună tot, cât de speriată era și că nu știa ce se va întâmpla cu ele.

— E vorba despre Panică, nu-i așa?

Ridică privirea. Fața îi era lipsită de expresie, ochii la fel. Îi aminteau lui Heather de ochii tigrilor: înțelepți, atotștiutori. Nu avea rost să mintă.

— E aproape gata.

Lily nu se mișcă atunci când o sărută pe capul care mirosea a iarbă și a transpirație. Pielea canapelei se dezlipi de pielea lui Heather cu un plescăit. Puse un DVD despre o grădină zoologică, pe care îl ceruse Lily, un alt cadou de la Anne.

Heather știa că Anne e un om bun. Cel mai bun om pe care îl cunoscuse. Iar Heather ce era?

Ajunsese la ușă, când Lily zise:

— O să câștigi?

Se întoarse spre ea. Lăsase luminile stinse, să fie răcoare, iar fața lui Lily era în umbră. Heather încercă să zâmbească.

— Deja câștig, minți ea și închise ușa.

În cele din urmă, pâcla de pe cer, lăptoasă și pârlită, se transformă în întuneric; iar copacii străpunseră soarele și toată lumina se risipi. Apoi veniră: tăcut, cu cauciucurile rulând în surdină, cu farurile licărind prin pădure ca niște licurici imenși.

Nu se auzea muzică, nu se auzeau strigăte. Toți erau atenți, din cauza polițiștilor. Heather aștepta afară. Câinii o luaseră razna; le tot arunca de ronțăit, încercând să-i facă să tacă. Știa că nu erau vecini pe câțiva kilometri, dar nu reușea să scape de impresia că cineva îi auzea, că Anne va afla cumva și va fi adusă înapoi de lătratul lor.

Nat tot nu coborâse.

Heather le dăduse tigrilor să mănânce dublu față de porția normală. Acum, în timp ce ultima rază de lumină dispărea de pe cer, iar stelele începeau să clipească prin pâcla lichidă a căldurii, stăteau întinși, aparent adormiți și indiferenți la sunetul mașinilor. Heather se rugă să rămână acolo, ca Nat să poată face orice avea de făcut și să iasă.

Mașini după mașini: Diggin, Ray Hanrahan, chiar și unii dintre jucătorii care fuseseră eliminați, precum Cory Walsh și Ellie Hayes; Mindy Kramer și un grup de prietene de-ale ei dansatoare, încă îmbrăcate în costume de baie și pantaloni scurți din blugi, cu picioarele goale, de parcă tocmai veniseră de pe plajă; Zev Keller, cu ochii roșii, sticloși, evident beat, cu doi prieteni pe care Heather nu-i recunoscu; oameni pe care nu-i mai văzuse de la proba de la turnurile de apă. Matt Hepley venise și el, la fel și Delaney. Trecu pe lângă ea, prefăcându-se că nu există. Își dădu seama că nu îi păsa.

Traversară curtea și se adunară în jurul țarcului tigrilor, în tăcere, uimiți. Pe măsură ce se întuneca, se aprindeau luminile; reflectoarele de pe hambar, detectând mișcare, se aprinseră și ele, luminând tigrii, care dormeau unul lângă altul, atât de nemișcați că păreau statui înghesuite pe o palmă de pământ.

— Nu pot să cred! șopti cineva.

— Imposibil!

Dar erau acolo, indiferent de câte ori clipeai sau te uitai în altă parte. Tigri. Un miracol, o minune de circ, chiar acolo, pe iarbă, sub copacii din Carp și sub cerul din Carp.

Heather fu ușurată să îl vadă pe Dodge sosind pe bicicleta lui. Încă nu avusese ocazia să îi mulțumească personal pentru ce făcuse. Aproape imediat, el întrebă:

— Bishop e aici?

Ea clătină din cap. El se strâmbă.

— Dodge, voiam să îți spun…

— Nu.

Puse o mână pe brațul ei și o strânse ușor.

— Nu încă.

Ea nu știa exact ce voise să spună. Pentru prima dată, se întrebă ce planuri avea Dodge pentru toamna aceea, dacă va rămâne în Carp sau dacă avea de gând să plece pentru vreun job undeva sau chiar la facultate. Niciodată nu acordase atenție notelor lui de la școală. Brusc, gândul că Dodge ar pleca o întristă. Erau prieteni sau cam așa ceva.

O izbi cât de trist era gândul că toți cei de acolo, colegii și prietenii ei și chiar oamenii pe care nu-i suferea, crescuseră la grămadă, ca niște animăluțe într-o cușcă prea mică, iar acum se vor împrăștia, pur și simplu. Și acela va fi sfârșitul. Tot ce se întâmplase, acele stupide seri de dans de la școală, petrecerile de la subsol de după, meciurile de fotbal, zilele ploioase, care îi făceau să adoarmă la orele de mate, scăldatul vara în râu, sucurile furate din frigiderele din spate, de la 7-Eleven, chiar și asta, Panica, totul va fi alungat în amintiri și se va evapora ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat.

— Unde e Natalie?

Diggin întrebase. Vorbea încet, de parcă se temea să nu trezească tigrii. Abia dacă scoteau un sunet, cu toții. Erau încă încremeniți de vederea acelor creaturi parcă ireale, lungite pe pământ ca umbrele.

— O chem eu, zise Heather.

Era recunoscătoare să aibă o scuză pentru a intra în casă, chiar și pentru o clipă. Ceea ce făcea, ce o ajută pe Nat să facă era îngrozitor. Își aminti fața lui Anne, zâmbetul care îi încrețea colțurile ochilor. Niciodată nu se simțise ca o infractoare, nici măcar atunci când luase mașina mamei sale și fugise.

O altă mașină sosea și își dădu seama, după cum suna motorul, că era Bishop. Avu dreptate. Exact când ajunse la ușa din față, el coborî și o văzu.

— Heather!

Deși nu striga, vocea lui i se păru ca o palmă în liniștea aceea. Îl ignoră. Intră în bucătărie și o găsi pe Natalie la masă, cu ochii roșii. În fața ei era un pahar mic și o sticlă de whisky.

— De unde ai luat aia? întrebă Heather.

— Din debara.

Nat nici măcar nu ridică privirea.

— Îmi pare rău. Am luat doar o gură, totuși.

Se strâmbă.

— Groaznic!

— E timpul.

Nat aprobă și se ridică. Purta pantaloni scurți din blugi și era desculță; părul îi era încă ud de la duș. Heather știa că, dacă Nat nu ar fi fost foarte speriată, ar fi insistat să se machieze, să-și aranjeze părul. Dar se gândi că niciodată Nat nu arătase mai frumoasă. Prietena ei puternică și temătoare, căreia îi plăceau cântecele country, și tartele cu cireșe, și să cânte în public, și culoarea roz și care era îngrozită de microbi, de câini și de scări.

— Te iubesc, Nat, zise Heather dintr-odată.

Nat o privi surprinsă, de parcă deja uitase că Heather era acolo.

— Și eu, Heather.

Reuși să zâmbească slab.

— Sunt pregătită.

Bishop era la mică distanță de casă, patrula și își ducea degetele la buze, apoi le lăsa în jos, de parcă ar fi fumat o țigară invizibilă. Când Nat se amestecă în mulțime, prinse privirea lui Heather.

— Te rog.

Vocea lui era răgușită.

— Trebuie să vorbim.

— Nu prea e momentul.

Vocea ei sună mai dur, mai sarcastic decât intenționase, își dădu seama că nu o văzuse pe Vivian și se întrebă dacă Bishop o rugase să nu vină. *Te rog, iubito. Doar până reușesc să repar lucrurile cu Heather. E geloasă, știi... mereu i-a plăcut de mine.* Gândul îi ridică un nod în gât și o parte din ea își dori să-i spună lui Bishop să se ducă naibii. Dar o parte din ea voia să își pună brațele în jurul gâtului său, să îi simtă pieptul săltând de râs, să îi simtă părul răvășit pe față. În schimb, își încrucișă brațele, ca și cum ar fi putut să alunge pornirea aceea.

— Trebuie să îți spun ceva.

Bishop își umezi buzele. Arăta groaznic. Era tras la față, pielea lui avea diverse nuanțe de galben și verde și era prea slab.

— E important.

— Mai târziu, da?

Înainte ca Bishop să poată protesta, trecu pe lângă el. Natalie ajunsese la gard, mai aproape de tigri decât se dusese ea

vreodată. Inconștient, mulțimea se dăduse înapoi, astfel că era înconjurată de un spațiu gol, de parcă ar fi fost contagioasă. Heather alergă spre ea. Acum, câinii începură din nou să latre, spulberând liniștea, iar Heather îi îndemnă tăios să tacă, în timp ce trecea pe lângă coteț. Se strecură prin mulțime și păși în cercul deschis al lui Nat, cu senzația că intră prin efracție.

— E în regulă, șopti ea. Sunt aici.

Dar Nat nu părea să o audă.

— Regulile sunt simple, zise Diggin.

Deși vorbea pe un ton normal, lui Heather i se părea că strigă. Începu să se roage ca tigrii să nu se trezească. Deocamdată nici nu-și ridicaseră capetele. Văzu că o bucată de carne pe care le-o dăduse mai devreme era încă neatinsă, o bâzâiau muștele și nu se putu hotărî dacă asta era bine sau rău.

— Intri în țarc, stai acolo cu tigrii zece secunde, ieși.

Accentuă ușor ultima parte.

— Cât de aproape? întrebă Nat.

— Cum?

— Cât de aproape trebuie să mă duc? repetă ea și se întoarse spre el.

Diggin ridică din umeri.

— Doar să fii înăuntru, cred.

Nat expiră ușor. Heather îi zâmbi încurajator, deși avea impresia că pielea îi era din clei și era pe cale să se crape. Dar dacă tigrii dormeau, Nat nu va avea probleme. Erau la doisprezece metri de poartă. Nat nici nu trebuia să se apropie de ei.

— Te voi cronometra, zise Diggin. Cine are cheia de la poartă?

— Eu.

Heather păși în față. Auzi un foșnet ușor, când toți se întoarseră spre ea; simțea căldura tuturor ochilor pe pielea ei. Aerul era parcă din plumb, complet nemișcat. Bâjbâi în buzunar, după chei. Respirația lui Nat era rapidă și sacadată, ca a unui animal rănit. O clipă Heather nu găsi cheile și nu știu dacă să se simtă ușurată sau nu; apoi degetele i se strânseră în jurul metalului.

În tăcerea și în neclintirea din jur, clicul lacătului se auzi tare ca o împușcătură. Desfăcu atentă lanțul greu și îl așeză pe jos, apoi răsuci zăvoarele metalice, încercând cu disperare să tragă de timp, să îi mai ofere lui Nat câteva secunde. Când ultimul

zăvor se deschise, amândoi tigrii își ridicară capetele deodată, de parcă simțeau că se întâmplă ceva.

Întregul grup inspiră în același timp. Nat lăsă să îi scape un scâncet.

— E în regulă, îi zise Heather și o prinse de umeri.

O simțea tremurând.

— Zece secunde. Trebuie doar să treci de poartă. Se va termina înainte să îți dai seama.

Oamenii începură să murmure, să chicotească nervos, să se foiască. Acum, neclintirea fu înlocuită de o energie electrică. Iar când Nat mai făcu un pas șovăitor spre poartă, apoi altul, tigrii se ridicară și ei, întinzându-se, căscând fălcile enorme, astfel că dinții le sclipiră în lumina reflectoarelor, de parcă se hotărâseră să dea un spectacol. Nat se opri, cu o mână pe poartă. Apoi puse și cealaltă mână. Mișca din buze, iar Heather se întrebă dacă număra sau se ruga, dacă nu cumva pentru Nat era același lucru. Micșorată de poartă, conturată de lumina tăioasă, nefirească, Nat părea ireală, unidimensională, parcă decupată din carton.

— Nu trebuie să o faci, răsună vocea lui Dodge, atât de neașteptat că toți se întoarseră spre el.

Nat se întoarse și ea, iar Heather îi văzu încruntarea. Apoi deschise poarta și intră.

— Pornește cronometrul! strigă Heather.

Îl văzu pe Diggin bâjbâind după telefon.

— Acum!

— Bine, bine, zise Diggin. Pornit!

Era prea târziu. Tigrii începuseră să se miște. Capetele lor masive se clătinau încet între umeri ca niște penduluri oribile… tic, tic, tic. Și erau prea aproape, deja prea aproape; încă trei pași și parcurgeau cinci metri, cu gurile căscate, rânjind.

— Trei secunde! anunță Diggin.

Imposibil. Cu siguranță, Nat era în țarc de zece minute, de o jumătate de oră, de o veșnicie. Inima lui Heather bătea să-i sară din piept. Nimeni nu vorbea. Nimeni nu se mișca. Totul era o mare neagră, fără forme: se vedea doar cercul strălucitor de lumină albă, Nat cea parcă din carton decupat și umbra lungă a tigrilor. Acum Nat tremura și scâncea. Pentru o secundă, Heather se temu că se va prăbuși. Și ce ar urma? Ar ataca tigrii?

Ea, Heather, ar fi suficient de curajoasă să încerce să-i oprească? Știa că nu. Picioarele îi tremurau și abia respira.

— Șapte secunde!

Vocea lui Diggin era ascuțită ca o alarmă. Tigrii se aflau la mai puțin de doi metri și jumătate de Nat. Încă doi pași, și erau pe ea. Heather îi auzea respirând, le vedea mustățile vibrând, adulmecând aerul. Nat plângea. Dar încă era acolo, nemișcată. Poate că era prea speriată să se miște. Poate că ochii lor ca niște piscine negre adânci o hipnotizaseră.

— Opt secunde!

Unul dintre tigri tresări; un mușchi se mișcă, iar Heather își dădu seama că se pregătea să sară, o simțea, știa că avea să sară pe Natalie și să o sfâșie și toți aveau să se uite, fără să poată face nimic. Și exact când se pregătea să strige „fugi", dar nu putea, gâtuită de groază, Nat fugi. Poate că strigase altcineva. Brusc, era gălăgie, se auzeau oameni țipând, iar Nat ieși pe poartă și o trânti, rezemându-se de ea și plângând. Tocmai când tigrul, cel de care Heather fusese sigură că se pregătea să sară, se ghemui pe pământ.

— Nouă secunde, zise Diggin, peste gălăgia bruscă.

Heather simți o urmă de triumf – Nat era eliminată, apoi un mai puternic impuls de rușine. Se duse spre Nat și o îmbrățișă.

— Ai fost uimitoare, zise ea, în părul lui Nat.

— N-am reușit, spuse prietena ei.

Vocea îi era înăbușită; își lipi fața de pieptul lui Heather.

— Dar tot ai fost uimitoare.

Nat era singura care nu se bucura. Se întoarse spre casă aproape imediat. Toți ceilalți păreau să fi uitat de poliție, de ce se întâmplase la casa Graybill și de corpul lui Little Kelly, găsit carbonizat și înnegrit în subsol. Pentru scurt timp parcă erau din nou la începutul verii, când jucătorii susținuseră prima probă, săritura.

Heather avu nevoie de mai mult de o oră să îi scoată pe toți de acolo, spre mașinile lor și afară de pe proprietate, și în tot acest timp câinii lătrară nebunește, iar tigrii se culcară la loc, de parcă voiau să transmită un mesaj. Când curtea fu goală, Heather simțea extenuarea în degete. Dar se terminase, slavă Domnului! Totul se terminase, iar Anne nu trebuia să afle niciodată.

Rămăseseră doar trei jucători. Iar ea era unul dintre ei.

— Heather, încercă Bishop din nou, când aproape toți plecaseră. Trebuie să vorbim.

— Nu în seara asta, Bishop.

Mai erau câțiva oameni care trăgeau, rezemați de mașini, probabil relaxați. Ciudat cum în urmă cu câteva luni ea fusese una dintre ei, hoinărea pe la petreceri cu Matt, iubitul ei cu I mare, etalându-l de câte ori avea ocazia. Îmbrăcat cu hanoracele lui, cu șepcile lui de baseball, de parcă el era un însemn, o dovadă că era drăguță, că era normală, exact ca toți ceilalți. Vechea Heather îi părea o persoană pe care abia o cunoștea.

— Nu poți să mă eviți la nesfârșit, zise Bishop și trecu intenționat în fața ei, când ea se opri să ia din iarbă un pachet de țigări pe jumătate călcat în picioare.

Heather se îndreptă. Părul lui ieșea într-o parte de sub șapcă, de parcă era ceva viu, care încerca să scape. Rezistă pornirii de a i-l aranja. Cel mai rău era că, privindu-l acum, încă mai vedea sărutul lor: căldura care o cuprinsese, moliciunea buzelor lui și acel scurt moment electrizant, când limba lui o găsise pe a ei.

— Nu te evit, zise ea și își feri privirea, să nu își mai amintească. Sunt doar obosită.

— Atunci când?

Părea pierdut.

— E important, da? Am nevoie de tine. Am nevoie să mă asculți.

Era tentată să îl întrebe de ce nu îi cerea lui Vivian să-l asculte, dar nu o făcu. Bishop arăta groaznic, jalnic, iar ea îl iubea, chiar dacă el nu o iubea. Gândul că era supărat, că suferea era mai rău decât propria-i suferință.

— Mâine.

Impulsiv, îl strânse de mână. El păru surprins, iar ea îi dădu drumul repede, de parcă ar fi ars-o.

— Promit. Mâine.

LUNI, 15 AUGUST

HEATHER

De dimineață Heather se trezi din cauza țipetelor. Lily o striga, urcând scările în fugă; apoi ușa se trânti de perete.

— Tigrii au dispărut.

Lily respira greu, era roșie la față și udă de transpirație. Mirosea un pic a balegă, probabil că hrănise animalele. – Ce?

Într-o clipă Heather se trezi și se ridică în fund.

— Poarta e deschisă și au dispărut.

— Imposibil!

Heather deja se îmbrăca în pantaloni scurți și un tricou. Nici măcar nu se sinchisi să își pună sutien.

— Imposibil! repetă, dar chiar în timp ce o spunea simți un val de teroare care îi readuse în minte imaginile din seara trecută, amintiri răzlețe, cum o îmbrățișa pe Nat, cum închidea poarta… Pusese la loc lacătul? Nu-și amintea. Mindy Kramer vorbise cu ea despre jobul la Anne, apoi trebuise să țipe la Zev Keller, care încercase să intre în cotețul porcilor. Probabil că pusese lacătul. Poate că tigrii nu dispăruseră. Poate că doar se ascundeau undeva printre copaci, unde Lily nu îi vedea.

Ajunsă jos, văzu că era deja unsprezece, că dormise mai mult și Anne avea să ajungă acasă în curând. Lily o urmă afară. Era încă o zi foarte caldă, dar acum cerul era noros, iar în aer se simțea umezeală, ca o perdea. Avea să plouă.

Traversase jumătate din curte, când văzu lacătul căzut în iarbă, ca un șarpe metalic, exact unde îl pusese seara trecută, când descuiase poarta pentru Natalie. Iar poarta era acum deschisă. Nu era nevoie să caute prin tot țarcul. Nu mai erau. O simțea. De ce nu lătraseră câinii? Sau poate că lătraseră și nu auzise. Sau poate că fuseseră speriați, înlemniți, ca mulțimea de aseară.

Heather închise ochii. O clipă crezu că o să leșine. Tigrii dispăruseră, era vina ei, iar acum Anne o va urî și o va da afară. Avea tot dreptul să o facă. Deschise ochii, mânată de o panică

nebună: trebuia să îi găsească, acum, repede, înainte să vină Anne.

— Rămâi aici, îi zise lui Lily și nu avu puterea să protesteze când Lily o urmă înapoi în casă.

Abia dacă știa ce face. Găsi o găleată sub chiuvetă, răsturnă o grămadă de bureți uscați și obiecte de curățenie și o umplu cu bucăți de carne pe jumătate dezghețate. Apoi ieși din nou și se îndreptă spre copaci. Poate că nu ajunseră departe și reușea să îi aducă înapoi.

— Unde mergem? întrebă Lily.

— Șșșșt, zise tăios.

Simțea mușcătura lacrimilor în ochi. Cum putea fi atât de tâmpită, o cretină absolută? Găleata era grea și fu nevoită să o țină cu ambele mâini, scanând zona în dreapta și-n stânga, în căutarea unei sclipiri de culoare, acei ochi strălucitori, negri. *Haide, haide, haide*!

În spatele ei se auzi un foșnet printre tufișuri, o unduire în aer, o prezență, un animal la pândă. Brusc își dădu seama că făcea un lucru prostesc: dădea buzna în pădure cu Lily, căutând tigrii, de parcă ar fi căutat niște pisici pierdute, sperând să le ademenească acasă. Dacă îi găsea, probabil că îi vor sfâșia capul. Un fior de spaimă îi trecu pe șira spinării. Era foarte atentă la fiecare foșnet, la fiecare trosnet, la luminile și umbrele care ar fi putut ascunde foarte ușor o pereche de ochi, o bucată de blană maro-roșiatică.

— Dă-mi mâna, Lily, zise ea, încercând să-și alunge frica din voce. Să ne întoarcem înăuntru.

— Și tigrii?

Evident, lui Lily i se părea că e un fel de aventură.

— Va trebui să o sunăm pe Anne, zise ea și imediat își dădu seama că așa trebuia să facă.

Încă avea acea senzație intensă că ceva o privea, le privea.

— Ea va ști ce e de făcut.

Deodată un raton își scoase capul dintre frunzele groase ale unui arbust, iar Heather simți un val de ușurare, care aproape o făcu să se pișe pe ea. Lăsă găleata între copaci. Era prea grea și voia să se miște repede.

În timp ce ieșeau dintre copaci, chiar la intrarea de lângă dușul de afară, auzi cauciucuri pe alee și se gândi că ajunsese

Anne. Nu știa dacă să se simtă recunoscătoare sau speriată. Se simțea în ambele feluri.

— Bishop!

Lily alergă spre el, înainte ca tânărul să fi coborât din mașină.

— Tigrii au dispărut! Tigrii au dispărut!

— Ce?

Arăta și mai rău decât cu o seară înainte, de parcă nu dormise deloc. Se întoarse spre Heather.

— E adevărat?

— E adevărat. Am uitat să pun lacătul pe porți.

Brusc, adevărul o izbi ca un pumn zdravăn în stomac și începu să plângă. Avea să fie dată afară din casa lui Anne: vor trebui să se întoarcă în Fresh Pines sau să fugă. Iar Anne va fi devastată. Anne, care era, practic, singura persoană căreia îi păsa de ea.

— Hei, hei.

Bishop veni lângă ea. Nu se opuse când o îmbrățișă.

— Nu e vina ta. O să fie bine.

— Este vina mea.

Își îngropă fața în umărul lui și plânse până o apucă tusea, în timp ce el o mângâia pe spate și pe păr, o atingea ușor pe obraz, murmurând. Doar Bishop putea să o facă să se simtă mică. Doar Bishop putea să o facă să se simtă protejată. Nici măcar nu auzi mașina lui Anne apropiindu-se, până când ușa se trânti și se auzi vocea ei strigând disperată:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Heather se trase de lângă Bishop, iar Anne o apucă imediat de umeri.

— Ești bine? Ai pățit ceva?

— Nu eu.

Heather își trecu brațul peste nas. Gura îi era plină de salivă și nu putea să o privească pe Anne în ochi.

— Sunt bine.

Încercă să o spună. *Tigrii au dispărut. Tigrii au dispărut.* Lily tăcea, gura ei se mișca fără să articuleze vreun sunet. Bishop fu cel care vorbi.

— Au ieșit tigrii.

Fața lui Anne își schimbă culoarea, de parcă Heather o vedea pe un ecran și cineva ajusta contrastul.

— Glu... glumești.

Heather reuși să clatine din cap.

— Cum?

Înainte ca Heather să vorbească, interveni Bishop:

— A fost vina mea.

În sfârșit, Heather își regăsi vocea.

— Nu. Bishop n-are nicio vină. Eu am. A fost… jocul.

— Jocul?

Anne se uita la ea de parcă nu o mai văzuse până atunci.

— Jocul?

— Panica, zise Heather cu voce răgușită. Am deschis porțile… Trebuie să fi uitat să le încui la loc.

O clipă Anne rămase tăcută. Fața ei arăta îngrozitor: albă și cadaverică. Oripilată.

— Dar eu am fost cel care a pus-o să o facă, zise Bishop brusc. E vina mea.

— Nu.

Heather era jenată că Bishop simțea că trebuie să o apere, deși îi era recunoscătoare.

— El nu are nicio legătură cu asta.

— Ba nu.

Vocea lui Bishop deveni mai puternică. Transpira.

— I-am spus să o facă. Le-am spus tuturor să o facă. Eu am stârnit și incendiul de la casa Graybill. Eu sunt cel care…

Vocea lui se stinse. Se întoarse spre Heather. Ochii lui erau rugători, disperați.

— Sunt arbitru. Asta am vrut să îți spun. Asta am vrut să îți explic. Ce ai văzut zilele trecute, cu Vivian…

Nu termină. Nici Heather nu putea vorbi. Avea impresia că timpul se oprise; toți fuseseră transformați în statui. Cuvintele lui treceau prin ea ca zăpada, o înghețau pe dinăuntru, îi blocau abilitatea de a vorbi.

Imposibil! Nu Bishop! Nici măcar nu voise ca ea să joace…

— Nu pot să cred.

Heather auzi cuvintele și abia atunci își dădu seama că ea vorbise.

— E adevărat.

Acum el se întoarse din nou spre Anne.

— Nu a fost vina lui Heather. Trebuie să mă credeți.

Anne își duse scurt mâna la frunte, de parcă ar fi vrut să oprească durerea. Închise ochii. Lily era tot la câțiva pași distanță, foindu-se neliniștită și tăcută. Anne deschise ochii.

— Trebuie să sunăm la poliție, zise ea încet. Vor trebui să anunțe stare de alertă.

Bishop aprobă. Dar o clipă nimeni nu se mișcă. Heather își dorea ca Anne să țipe, ar fi fost mult mai ușor. Iar cuvintele lui Bishop continuau să i se rotească prin cap: *Eu i-am spus să o facă. Eu le-am spus tuturor să o facă.*

— Haide, Lily, zise Anne. Vino cu mine înăuntru.

Heather vru să le urmeze, dar Anne o opri.

— Tu așteaptă aici, îi zise tăios. Vorbim imediat.

Cuvintele ei o făcură să simtă înțepături ca de cuțit în stomac. Se terminase. Acum Anne o va urî. Lily îi aruncă o privire îngrijorată, apoi se grăbi după Anne. Bishop și Heather rămaseră singuri în curte, în timp ce soarele își croia drum printre nori și ziua se transforma într-un microscop, focalizându-i căldura.

— Îmi pare rău, Heather, zise Bishop. Nu am putut să-ți spun. Am vrut, trebuie să știi asta. Dar regulile…

— Regulile? repetă ea.

Furia urca clocotind, printr-o fisură din interiorul ei. M-ai mințit. În legătură cu tot. Mi-ai spus să nu joc și în tot acest timp…

— Voiam să te țin în siguranță. Iar când am aflat că nu renunți, am încercat să te ajut. De câte ori am putut, am încercat.

Bishop venise mai aproape, întinzând brațele lui se întindeau spre ea. Heather făcu un pas în spate.

— Aproape m-ai omorât. Arma… dacă nu era Dodge…

— Eu l-am trimis pe Dodge, interveni Bishop. M-am asigurat că nu se întâmplă.

Clic-clic-clic. Amintirile se completau acum. Bishop când insista să meargă pe scurtătura care ducea la casa lui Trigger-Happy Jack. Artificiile de la casa Graybill, de 4 iulie, pe care Bishop s-a asigurat că ea le va vedea. Un indiciu: focul.

— Trebuie să mă crezi, Heather. Niciodată n-am intenționat să te mint.

— Și de ce ai făcut-o, Bishop?

Heather își încrucișă brațele. Nu voia să îl asculte. Voia să fie furioasă. Voia să se lase dusă de mareea neagră, să îi absoarbă toate celelalte gânduri despre tigri, despre cât de rău o dezamăgise pe Anne, despre cum va ajunge din nou pe străzi.

— Ce trebuia să dovedești, hm?

Și mai multe bucăți din ea se desprindeau.

— Că ești mai bun decât noi? Mai deștept decât noi? Am înțeles, da? O să pleci. Pleci de aici. Asta te face mai deștept decât noi toți ceilalți laolaltă.

Gura lui Bishop era o linie subțire.

— Știi care e problema ta? zise el încet. Vrei ca totul să fie de rahat. Ai o soră care te iubește. Prieteni care te iubesc. Eu te iubesc, Heather.

O zise repede, murmurat, iar ea nu reuși nici măcar să se bucure, pentru că el nu se opri.

— I-ai întrecut aproape pe toți la Panică. Și tot ce vezi e rahatul. Nu crezi în nimic. Deci vei avea o scuză să pierzi.

Heather se întoarse, astfel încât, dacă avea să înceapă din nou să plângă, să nu o vadă. Dar își dădu seama că nu avea unde să meargă. Era doar casă, înaltul cerului, soarele, ca un laser. Iar ea, Heather, nu avea loc în niciunul dintre ele. Ultimele bucăți din ea se desfăcură, ca o rană deschisă: era plină de furie și durere.

— Știi ce îmi doresc? Ca tu să fi plecat deja.

Se gândi că el ar putea începe să țipe. Aproape spera să o facă. În schimb, el doar oftă și își frecă fruntea.

— Uite ce e, Heather. Nu vreau să mă cert cu tine. Vreau să înțelegi…

— Nu m-ai auzit? Doar pleacă. Du-te. Pleacă de aici.

Se șterse la ochi cu palma. Vocea lui răsuna în capul ei.

Tu vrei ca totul să fie de rahat… deci vei avea o scuză să pierzi.

— Heather.

Bishop puse o mână pe umărul ei, dar ea se scutură.

— Nu știu cum să o mai spun.

Bishop ezită. Îl simțea aproape de ea, îi simțea căldura trupului, ca o forță liniștitoare, ca o pătură. Pentru o secundă nebunească, se gândi că el va refuza, se va întoarce, o va îmbrățișa și îi va spune că nu va pleca niciodată. Pentru o secundă nebunească, își dori asta mai mult decât orice. În schimb, îi simți degetele abia atingându-i cotul.

— Am făcut-o pentru tine, zise el, cu voce joasă. Plănuiam să îți dau banii.

Vocea lui se opri o clipă.

— Tot ce am făcut vreodată a fost pentru tine, Heather.

Apoi Bishop plecă. Se răsuci pe călcâie și până ca Heather să nu mai suporte tensiunea și picioarele aproape să îi cedeze, iar furia să i topească, trăgând de ea în diverse direcții, până să se gândească să se întoarcă și să îl strige, el ajunse deja în mașină și nu o mai auzi.

•

Era o zi haotică în Carp. Bishop Marks se predă la poliție pentru moartea lui Little Kelly, deși, după cum se dovedise, acesta nu fusese omorât de incendiul de la casa Graybill. Totuși, nimănui nu-i venea să creadă: Bishop Marks, copilul acela drăguț, al cărui tată avea un magazin cu rame în Hudson. Copil timid. Unul dintre cei buni.

La secția de poliție, Bishop negă faptul că focul ar fi avut vreo legătură cu Panica. O farsă, zise el.

Cu susul în jos și pe dos. Semn al vremurilor nebune în care trăim.

În seara aceea, Kirk Finnegan ieși când câinii începură să latre. Avea o pușcă și suspecta că erau niște tineri beți sau poate vecinul său de rahat, care de curând începuse să parcheze pe proprietatea lui și nu reușea să îl convingă că nu era corect.

Dar văzu un tigru.

Un futut de tigru, chiar acolo, în curtea lui, cu unul dintre cockerii lui în gura enormă. Crezu că visează, că are halucinații, că e beat. Era atât de speriat, că se pișă pe el și observă abia mai târziu. Acționă fără să se gândească, ridică arma și trase patru focuri drept în coastele tigrului și continuă să tragă chiar și după ce tigrul se prăbuși, chiar și după ce, prin cine știe ce miracol, divin fălcile i se desfăcură, iar câinele lui se ridică în picioare și începu să latre din nou, continuă să tragă, pentru că ochii aceia încă se holbau la el, întunecați ca o acuzație sau ca o minciună.

MARȚI, 16 AUGUST

HEATHER

Heather reușise s-o evite pe Anne o zi întreagă. După cearta cu Bishop, se dusese pe jos doi kilometri până în vale, unde petrecuse după-amiaza înjurând și aruncând cu pietre în diverse lucruri (indicatoare stradale, acolo unde erau; garduri; mașini abandonate). Cuvintele lui îi reveneau în minte. *Tu vrei ca totul să fie de rahat... să ai o scuză să pierzi.*

Nu e drept, îi venea să strige.

Dar o a doua voce din capul ei, mai slabă, îi spunea: are dreptate. Acele două gânduri – *nu e drept* și *are dreptate* – i se plimbau prin cap, de parcă mintea ei era o uriașă masă de ping-pong.

Până să se întoarcă, se făcuse seară, iar Anne și Lily plecaseră. Fu cuprinsă de o bruscă și irațională teamă că Anne o dusese pe Lily înapoi în Fresh Pines. Apoi văzu un bilet pe masa din bucătărie.

La băcănie.

Era doar șapte și jumătate, dar Heather se ghemui în pat, sub pături, în ciuda căldurii sufocante, și așteptă ca somnul să oprească ping-pong-ul din mintea ei.

Iar când se trezi, devreme, când soarele încă încerca să își facă apariția în cameră, printre jaluzele, ca un animal care testa terenul, își dădu seama că nu mai avea rost să amâne. Peste noapte, jocul de ping-pong se oprise. Iar *are dreptate* învinsese.

Ceea ce spusese Bishop era adevărat.

Deja o auzea pe Anne jos: clinchetul farfuriilor scoase din mașina de spălat, scârțâitul parchetului vechi. Când se trezea în Fresh Pines, în obișnuita explozie de sunete – motoare de mașini care nu porneau, uși trântite, câini lătrând și muzică –, visa exact la genul acela de casă, unde diminețile erau liniștite, iar mamele spălau vasele și se trezeau devreme, apoi îți strigau să te trezești și tu.

Interesant cum într-un timp atât de scurt casa lui Anne devenise pentru ea un cămin, mai mult decât fusese vreodată Fresh Pines. Iar ea stricase totul. Încă un adevăr.

Până să ajungă jos, Anne era pe verandă. O chemă imediat, iar Heather știu: se terminase. Fu șocată să vadă o mașină de poliție parcată jumătate pe alee, jumătate pe spațiul verde. Polițistul era afară, sprijinit de capotă, cu o cafea și o țigară în mână.

— Ce caută aici? întrebă Heather și, pentru o clipă, uită să îi fie frică.

Anne stătea pe balansoarul de pe verandă, fără să se legene. Articulațiile degetelor care țineau cana de cafea îi erau foarte albe.

— Ei cred că celălalt s-ar putea întoarce.

Se uită în jos.

— Cel puțin ASPCA[3] va folosi o armă cu șocuri…

— Celălalt?

— Nu ai auzit? întrebă Anne.

Și îi spuse: despre Kirk Finnegan și câinele lui, și despre împușcături, doisprezece în total. Când termină, Heather avea gura uscată ca iasca. Voia să o îmbrățișeze pe Anne, dar era paralizată, incapabilă să se miște. Anne clătină din cap. Rămase cu ochii la cana cu ceai; încă nu băuse din ea.

— Știu că am fost iresponsabilă să îi țin aici.

Când, în sfârșit, își ridică privirea, Heather văzu că se străduia să nu plângă.

— Am vrut doar să ajut. A fost visul lui Larry. Bietele feline! Știi că au mai rămas doar treizeci și două de mii de tigri în sălbăticie? Și nici măcar nu știu care dintre ei a fost omorât.

— Anne.

În sfârșit, Heather își recăpătă vocea. Deși stătea în picioare, se simțea de parcă se micșora pe dinăuntru, până ajunse de mărimea unui copil.

— Îmi pare foarte, foarte, foarte rău.

Anne clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să joci Panica, zise ea, iar pentru moment vocea îi tremură. Am auzit prea multe despre jocul ăla. Unii au murit. Dar nu te învinuiesc, adăugă ea.

---

[3] *American Society for the Prevention of Cruelty to Animals* (Asociația Americană pentru Protecția Animalelor) (n. tr.).

Vocea i se îmblânzi.
— Nu ești prea fericită, nu-i așa?
Heather dădu din cap. Voia să îi spună tot: cum fusese părăsită de Matt exact când era gata să-i spună „te iubesc”; cum își dăduse seama apoi că nici nu îl iubise cu adevărat, pentru că mereu fusese îndrăgostită de Bishop; despre temerile ei că nu va putea pleca niciodată din Carp, care o va înghiți, așa cum făcuse cu mama ei, și o va transforma în una dintre femeile acelea labile, triste, drogate și terminate la douăzeci și nouă de ani. Dar nu putea vorbi. Avea un nod mare în gât.
— Vino aici.
Anne bătu cu palma pe balansoarul de lângă ea. Apoi, când Heather se așeză, fu șocată: Anne o luă în brațe. Și brusc se trezi plângând pe umărul ei, zicând:
— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare atât de rău!
— Heather.
Anne se retrase, dar continuă să țină o mână pe umărul ei. Cu cealaltă mână, îi dădu la o parte părul de pe față, unde era lipit de piele. Heather era prea supărată să se simtă jenată.
— Ascultă-mă. Nu sunt sigură ce înseamnă asta pentru tine și pentru Lily. Ce am făcut eu – am ținut tigrii aici – a fost ilegal. Dacă mama ta vrea să facă vâlvă, dacă și autoritățile vor, poliția te poate obliga să mergi acasă. O să fac tot ce pot să vă țin aici atâta timp cât tu și Lily vreți să stați, dar…
Heather aproape că se înecă.
— Nu… nu mă dai afară?
Anne se uită la ea.
— Sigur că nu.
— Dar…
Lui Heather nu-i venea să creadă. Probabil că nu auzise bine.
— Eu am fost cea care a lăsat tigrii să fugă. A fost vina mea.
Anne se frecă la ochi și oftă. Heather nu o considerase niciodată bătrână, dar în clipa aceea chiar arăta așa. Degetele ei erau ridate și pătate de soare, părul de un gri spălăcit și uniform. Într-o zi va muri. Heather încă nu putea vorbi din cauza plânsului și înghiți ca să alunge gândul acela.
— Știi, Heather, am fost împreună cu soțul meu treizeci de ani. De fapt, de când eram copii. Când ne-am mutat împreună nu aveam nimic. Ne-am petrecut luna de miere cu cortul, în

California, cu autostopul. Nu ne permiteam altceva. Și câțiva ani au fost foarte grei. El era irascibil…

Gesticulă cu mâinile.

— Ideea e că atunci când iubești pe cineva, când ții la cineva, trebuie să o faci la bine și la rău. Nu doar când ești fericit și e ușor. Înțelegi?

Heather aprobă. Parcă avea o minge de sticlă în piept, ceva delicat și frumos, care se putea sparge, dacă spunea un cuvânt greșit, dacă strica în vreun fel echilibrul.

— Deci… nu ești supărată pe mine?

Anne râse.

— Sigur că sunt supărată pe tine. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să rămâi. Nu înseamnă că nu îmi mai pasă.

Heather se uită în jos, spre mâini. Din nou era prea copleșită să vorbească. Se simțea de parcă, pentru doar o secundă, înțelesese ceva extraordinar de important, de parcă avusese o revelație: dragoste pură și simplă și înțelegere.

— Ce o să se întâmple? întrebă ea după un minut.

— Nu știu.

Anne se întinse și îi luă o mână. O strânse.

— E în regulă să fii speriată, Heather, zise ea încet, de parcă îi spunea un secret.

Heather se gândi la Bishop și la cearta ei cu Nat. Se gândi la tot ce se întâmplase peste vară, la toate schimbările, tensiunile și ciudățeniile, de parcă aerul ar fi venit de undeva dintr-un loc complet necunoscut.

— Mereu sunt speriată, șopti ea.

— Ai fi o idioată dacă nu ai fi speriată. Și nici curajoasă nu ai fi.

Se ridică.

— Vino. O să pun ceainicul pe foc. Ceaiul ăsta e rece ca gheața.

•

Bishop mărturisise polițiștilor aproape tot. Fusese interogat trei ore și cel puțin fusese eliberat și trimis acasă, în așteptarea acuzațiilor oficiale. Dar mințise într-o privință. Jocul nu se terminase. Rămăseseră trei jucători.

Era timpul pentru ultima probă.

Era timpul pentru înfruntarea finală.

JOI, 18 AUGUST

DODGE

Dodge știa că era doar o chestiune de timp până când Bishop va veni să îl vadă. Nu așteptă mult. La doar trei zile după ce se predase poliției pentru incendiul de la Graybill, Dodge se întoarse de la muncă și văzu mașina lui Bishop. Nu era afară, totuși; Dodge fu surprins să vadă că Dayna îl lăsase în casă. Bishop stătea pe canapea, cu mâinile pe genunchi și cu genunchii la bărbie; era foarte înalt și canapeaua foarte joasă. Iar Dayna citea în colț, de parcă era ceva normal, de parcă erau prieteni.

— Salut, zise Dodge.

Bishop se ridică ușurat.

— Să mergem afară, da?

Dayna îl privi pe Dodge suspicios. El își dădu seama că aștepta un semn, un indiciu că totul era în regulă. Dar refuză să i-l dea. Îl trădase, se schimbase, modificase brusc scenariul. Panica fusese jocul lor, un plan făcut împreună, o dorință comună de răzbunare. Evident, el știa că nimic nu putea să-i aducă înapoi sora și că rănindu-l pe Ray sau chiar omorându-l, Dayna nu-și va recăpăta picioarele. Dar tocmai asta era ideea: Ray și Luke Hanrahan furaseră ceva ce el nu mai putea avea. Așa că și el avea să fure ceva de la ei.

Acum, că Dayna se transformase într-o persoană pe care nu o cunoștea sau nu o recunoștea – îi spunea că era imatur, îl critica pentru că jucase, își petrecea tot timpul cu Ricky –, simțea asta și mai acut. Nu era cinstit. Era doar vina lor.

Cineva trebuia să plătească.

Afară, îi făcu semn lui Bishop să îl urmeze pe Meth Row. De data asta, erau semne de viață acolo. Câțiva oameni stăteau pe verandele lor ponosite, fumau și beau bere. O femeie scosese în curtea din față un televizor. Toți sperau să zărească tigrul; în doar câteva zile, devenise o obsesie.

— Eu am ieșit, știi doar, zise Bishop abrupt. Nu o să-mi iau partea sau așa ceva. Nu mai avea rost.

Vocea lui era tristă. Lui Dodge aproape că îi fu milă de el. Se întrebă de ce Bishop acceptase să fie arbitru, de ce fusese de acord cu asta. Sau de ce oricine altcineva accepta așa ceva. Poate că toți – arbitrii, jucătorii și chiar Diggin – aveau secrete. Poate că banii erau doar o fațetă, iar mizele erau mult mai mari, pentru toți.

— Aproape că am ajuns la final, zise Dodge. De ce dai înapoi acum?

— Nu am de ales. Am încălcat regulile. Am vorbit.

Bishop își dădu jos șapca, apoi și-o îndesă la loc pe cap.

— În plus, îl urăsc. Întotdeauna l-am urât. Fututa de Panică. Îi face pe oameni s-o ia razna. E o nebunie. Am făcut-o doar pentru că...

Își privi mâinile.

— Voiam să-i dau lui Heather partea mea, zise încet. Când ea a intrat în joc, a trebuit să continui. Să o ajut. Și să mă asigur că nu pățește ceva.

Dodge nu zise nimic. Într-un mod ciudat, amândoi acționau din dragoste. Lui Dodge îi părea rău că nu apucase să îl cunoască mai bine pe Bishop. Erau atât de multe lucruri pe care le regreta. Că nu petrecuse mai mult timp cu Heather, de exemplu. Ar fi fost prieteni adevărați. Și cu Nat, desigur. Stricase de tot relația cu ea. Se întrebă dacă toată viața va fi așa: regrete peste regrete.

— Ai făcut vreodată ceva rău, dar bine intenționat? întrebă Bishop brusc.

Dodge mimă un râs. În schimb, răspunse simplu:

— Da.

— Și asta ce spune despre noi? Că suntem buni sau răi?

Dodge ridică din umeri.

— Ambele, cred. Cum e toată lumea.

Se simți brusc copleșit de un sentiment de vină. Ceea ce voia el să facă – ce voia să îi facă lui Ray – era rău. Mai rău decât orice făcuse vreodată. Dar exista o zicală veche: ochi pentru ochi, dintre pentru dinte. Asta era tot ce voia. Să fie chit. În fond, nu el începuse totul.

Bishop se întoarse spre el și se opri.

— Trebuie să știu ce ai de gând să faci.

Bishop părea atât de pierdut, cum stătea acolo cu brațele lui lungi și cu picioarele cu care parcă nu știa ce să facă.

— O să continui să joc, zise Dodge încet. Aproape că suntem la final. Dar nu chiar. Nu încă.

Bishop expiră zgomotos, de parcă Dodge tocmai l-ar fi lovit în stomac, deși probabil că se așteptase la asta. Iar Dodge își dădu seama imediat cum putea să îl facă să se simtă mai bine, cum putea să facă ceva bun și cum putea să se asigure că Ray pierdea.

— Pot să am eu grijă de Heather.

Bishop se holbă la el.

— Pot să mă asigur că nu îl înfruntă pe Ray. O să mă asigur că nu pățește nimic. S-a făcut?

Bishop îl privi îndelung. Dodge își dădea seama că în el se dădea o luptă; probabil că nu avea încredere deplină în el. Nu putea să îl învinuiască pentru asta.

— Ce trebuie să fac?

Dodge simți cum i se ridică o piatră de pe inimă. Un pas mai aproape. Totul se derula cum trebuie.

— O mașină. Am nevoie de o mașină.

•

Dodge se temuse că Heather nu-l va asculta. La urma urmei, el fusese cel care îi spusese că toate înțelegerile căzuseră, că nu împărțeau nimic. Dar când îi ceruse să se întâlnească cu el la Dot’s, ea fusese de acord. Era ora zece seara, singurul moment în care localul era gol, între aglomerația de la cină și mulțimea târzie, când cuplurile năvăleau din barul alăturat, după clătite și cafea, să îi trezească.

Îi explică ce trebuia să facă ea. Heather comandase o cafea cu frișcă. Acum se uita la el, cu cana la gură. Puse cana jos.

— Îmi ceri să pierd?

— Vorbește mai încet.

Mama lui fusese de serviciu în prima tură și probabil că ieșise cu Bill Kelly – erau al naibii de nedespărțiți deja –, dar îi cunoștea pe toți ceilalți care lucrau acolo. Inclusiv pe Ricky, pe care îl vedea de câte ori se deschidea și se închidea ușa bucătăriei, zâmbind și făcându-i cu mâna ca un idiot. Dodge trebuia să recunoască faptul că tânărul era destul de drăguț. Deja le trimisese gratis niște brânză făcută la grill și niște bucăți de mozzarella.

— Uite, nu vrei să te confrunți cu Ray, nu? Tipul e o bestie.

Dodge simți un nod în gât. Se gândi la motivul pentru care făcea asta, își aminti de prima dată când Dayna venise acasă în scaunul cu rotile, cum căzuse din pat noaptea și strigase după ajutor, incapabilă să urce la loc. Dayna în scaunul cu rotile, îndopată cu calmante, practic în comă. Și, chiar dacă apoi păruse mai bine și mai fericită – chiar optimistă –, el, Dodge, nu va uita niciodată.

— O să te dea la o parte, Heather. Vei pierde oricum.

Ea se strâmbă, dar nu zise nimic. O vedea pe gânduri.

— Dacă jucăm cum zic eu, tu tot vei câștiga, zise el și se aplecă peste masa lipicioasă de la grăsimea adunată de-a lungul anilor. Împărțim banii. Și nimeni nu are de suferit.

Doar Ray.

Ea rămase tăcută un minut. Părul îi era legat la spate într-o coadă și era roșie la față. Toți pistruii parcă îi dispăruseră de la căldură. Toți pistruii parcă i se transformaseră în bronz. Era drăguță. Își dori să-i poată spune că el o considera super. Că îi părea rău că nu se apropiaseră mai mult. Că se îndrăgostise de cea mai bună prietenă a ei și o dăduse în bară. Dar nimic din toate astea nu mai contau.

— De ce? întrebă ea într-un final și se întoarse spre el. Ochii ei erau limpezi, de un gri-verzui, ca un ocean în care se reflecta cerul.

— De ce îți dorești asta atât de mult? Nici măcar nu e vorba de bani, nu-i așa? Vrei să câștigi. Să îl înfrângi pe Ray.

— Nu-ți face griji în legătură cu asta, zise el un pic cam agresiv.

Ușile bucătăriei se deschiseră din nou și apăru Ricky, cu hainele albe pătate de sos și grăsime, zâmbind și gesticulând spre ei. Iisuse! Ricky credea că el și Heather aveau întâlnire? Își întoarse atenția spre ea.

— Ascultă. I-am promis lui Bishop că…

— Ce legătură are el cu asta? întrebă ea tăios.

— Are.

Dodge își goli paharul de Cola cu gheață, savurând senzația acidulată de pe limbă.

— Vrea ca tu să fii în siguranță.

Heather își feri privirea.

— De unde să știu că pot avea încredere în tine? întrebă în cele din urmă.

— Tocmai asta înseamnă încrederea.

Zdrobi un cub de gheață între dinți.

— Să nu știi.

Ea îl privi o clipă.

— Bine. O s-o fac.

Afară, la marginea parcării, copacii se unduiau în vânt. O parte dintre frunze începeau deja să îngălbenească. Erau aurii pe margini. Altele aveau pete roșiatice, de parcă erau bolnave. Mai puțin de trei săptămâni până la Ziua Muncii și la sfârșitul oficial al verii. Și doar o săptămână până la confruntarea finală. După ce o salută pe Heather, Dodge nu se duse direct acasă, ci se plimbă o vreme fără țintă. Fumă două țigări, nu pentru că le voia, ci pentru că îi plăceau întunericul, liniștea, vântul răcoros, și mirosul toamnei care se apropia: un miros curat, miros de lemn, ca o casă proaspăt curățată. Se întrebă dacă tigrul nu se întorsese. Probabil că nu, pentru că nu auzise nimic despre prinderea lui. Pe jumătate, spera să îl vadă, pe jumătate, se temea.

Una peste alta, discuția cu Heather fusese mai ușoară decât se așteptase. Era atât de aproape.

Să pună la cale explozia va fi partea dificilă, o știa.

LUNI, 22 AUGUST

HEATHER

După fuga tigrilor, Heather fusese atât de agitată, că nu reușise să doarmă. Se tot așteptase să apară Krista cu vreun ordin judecătoresc, să o ia pe Lily acasă. Sau, mai rău, ca polițiștii sau ASPCA să vină și să o închidă pe Anne. Ce ar fi făcut atunci?

Dar pe măsură ce zilele treceau se relaxă. Poate Krista își dăduse seama că era mai fericită fără fiicele ei în casă. Că nu era făcută să fie mamă. Lucruri pe care Heather o auzise spunându-le de un milion de ori. Și, cu toate că polițiștii se fâțâia pe acolo, încă încercând să dea de al doilea tigru, patrulând pe proprietatea lui Anne, iar ASPCA venise să verifice condițiile în care erau ținute celelalte animale și să se asigure că totul era legal, Anne nu fusese încătușată și arestată, așa cum se temuse ea.

În adâncul sufletului, Heather știa că situația era temporară. Nu putea să rămână la Anne o veșnicie. La toamnă, Lily trebuia să se întoarcă la școală. Anne le ajuta, le dădea bani, dar cât putea să dureze? Heather trebuia să își găsească de lucru, să îi dea banii înapoi, să facă ceva. Se tot agăța de speranța că Panica va rezolva totul: cu banii câștigați, chiar dacă trebuia să îi împartă cu Dodge, putea să închirieze de la Anne o cameră sau să își găsească ceva singură cu Lily.

Cu cât stătea mai mult departe de Fresh Pines, cu atât era mai sigură: niciodată nu se va mai întoarce acolo. Locul ei era aici sau undeva asemănător, undeva unde să aibă spațiu, unde vecinii să nu te bată la cap mereu, fără țipete, fără zgomotul de sticle sparte și fără muzici care să urle toată noaptea. Undeva unde erau animale, și copaci înalți, și mirosul acela de fân proaspăt și de balegă, care, cumva, nu era tocmai neplăcut. Era uimitor cât de mult îi plăcea treaba ei, să curețe cotețul găinilor, să țesale caii și chiar să mături grajdurile.

Era uimitor cât de bine se simțea să fie dorită undeva. Pentru că Heather credea acum ce îi spusese Anne. Că ținea la ea. Poate chiar o iubea un pic. Ceea ce schimba totul.

Trei zile până la proba finală. Acum, că știa cum vor decurge lucrurile, că ea doar va face act de prezență și va pierde prima rundă a probei, în favoarea lui Dodge, se simțea incredibil de ușurată. Primul lucru pe care îl va face cu banii era să îi cumpere lui Lily o bicicletă nouă, pe care pusese ochii când fuseseră în Target, zilele trecute. Nu. Mai întâi avea să îi dea lui Anne niște bani, apoi avea să cumpere bicicleta. Și apoi poate o rochie de vară drăguță pentru ea și sandale din piele cu multe curele. Ceva drăguț de îmbrăcat, pentru când în sfârșit își va face curaj să stea de vorbă cu Bishop, dacă își va face vreodată.

Adormi și îl visă. Stătea cu ea pe marginea turnului de apă, spunându-i: sari, sari. Dedesubt – mult dedesubt – era o apă învolburată, cu lumini albe, strălucitoare răzbătând din ea, ca niște ochi care nu clipesc. El îi tot spunea să nu-i fie teamă, iar ea nu voia să recunoască faptul că era îngrozită, atât de speriată, că nu putea să se miște. Apoi apăru Dodge. „Cum o să câștigi, dacă ți-e frică să sari?” zise el. Brusc, Bishop dispăru, iar marginea de sub picioarele ei nu mai era din metal, ci dintr-un fel de lemn pe jumătate putred, instabil. Poc. Dodge îl lovea cu o bâtă de baseball și rupea lemnul, din care săreau așchii în apă. Poc. „Sari, Heather”. *Poc.* „Heather”.

— Heather.

Heather se trezi parcă dedublată. Lily îi șoptea numele agitată, între paturile lor; ca un ecou, se auzea o voce și de afară.

— Heather Lynn! striga vocea.

Poc.

Zgomotul unui pumn în ușa din față.

— Vino jos! Vino jos, să pot vorbi cu tine!

— Mama, zise Lily, exact când Heather recunoscu vocea.

Lily făcuse ochii mari.

— Treci în pat, Lily, îi zise ea.

Se trezise într-o clipă. Își verifică telefonul: 1:13 a.m. Pe hol, o fâșie mică de lumină ieșea de sub ușa lui Anne. Heather auzi foșnet de cearșafuri. Deci și ea fusese trezită.

Bătăile în ușă continuau, la fel și strigătele înăbușite:

— Heather! Știu că ești acolo. O să-ți ignori mama?

Încă înainte să ajungă la ușă, Heather își dădu seama că mama ei era beată. Lumina de pe verandă era aprinsă. Când deschise ușa, mama ei stătea cu o mână la ochi, de parcă se ferea de soare. Era varză. Părul ciufulit; bluza atât de lăsată că i se vedeau ridurile din zona decolteului și cele două semiluni unde costumul de baie o împiedicase să se bronzeze; blugi pătați; tocuri cui imense. Nu reușea să stea pe loc și tot făcea pași mici, să-și mențină echilibrul.

— Ce naiba faci aici?

— Ce fac aici? zise ea împleticit. Ce faci TU aici?

— Pleacă!

Heather făcu un pas pe verandă și își strânse brațele în jurul taliei.

— Nu ai niciun drept să fii aici. Nu ai niciun drept să dai buzna…

— Drept? Drept? Am toate drepturile.

Mama ei înaintă un pas clătinându-se, încercând să treacă de ea. Heather o blocă, recunoscătoare, măcar o dată, că era atât de mare. Krista începu să strige:

— Lily! Lily Anne! Unde ești, scumpo?

— Încetează!

Heather încercă să o prindă de umeri, dar mama ei se trase, lovind-o peste mână.

— Ce se întâmplă?

Anne apăruse în spatele lor, clipind, îmbrăcată cu un vechi halat de baie.

— Heather? E totul în regulă?

— Tu.

Krista înaintă doi pași, înainte ca Heather să o poată opri.

— Mi-ai furat copilașii.

Dădea din mâini și se clătina.

— Târfă afurisită, ar…

— Mamă, încetează!

Heather își strânse brațele pe talie, încercând să se controleze, încercând să nu spună tot ce îi venea să spună. Iar Anne zise:

— Bun, să ne calmăm, să ne calmăm toți.

Ridicase mâinile, de parcă ar fi vrut s-o țină pe Krista la distanță.

— Nu am nevoie să mă calmez…

— Mamă, încetează!

— Dă-te din calea mea…

— Stai, stai!

Apoi, o voce din întuneric, de dincolo de verandă:

— Ce se întâmplă aici?

Se aprinse o lanternă, chiar când lumina de pe verandă se stinse. Trecu peste ei, pe rând, ca un deget acuzator. Cineva ieși din beznă, urcă scările greoi, când lumina de pe verandă, se aprinse din nou, ca reacție la mișcarea lui. Ceilalți înghețară o clipă. Heather uitase că între copaci era parcată o mașină de poliție. Polițistul clipea repede, de parcă abia se trezise din somn.

— Problema, zise Krista, e că femeia asta are copiii mei. I-a furat.

Falca polițistului se mișca ritmic, de parcă mesteca gumă. Privirea lui se mută de la Krista la Heather, la Anne și înapoi. Falca i se strâmbă spre stânga, apoi spre dreapta. Heather își ținu respirația.

— Aceea e mașina dumneavoastră, doamnă? zise el în sfârșit și întoarse capul peste umăr, unde era parcată mașina Kristei.

Krista se uită acolo. Și înapoi la el. Ceva îi sclipi în ochi.

— Mda, și?

El continua să mestece, privind-o.

— Limita legală, 08.

— Nu sunt beată.

Krista ridică vocea.

— Sunt la fel de trează ca tine.

— Vă deranjează dacă vă apropiați un minut?

Heather simți că e gata să-l ia de gât și să-i mulțumească.

Voia să îi explice, dar respirația i se oprise în gât.

— Mă deranjează.

Krista ocoli polițistul, când acesta făcu un pas spre ea. Aproape căzu peste un ghiveci cu plante. El se întinse și o prinse de cot. Ea încercă să se elibereze.

— Doamnă, vă rog. Dacă vreți doar să veniți…

— Dă-mi drumul!

Heather privea totul cu încetinitorul. Se auzi un zgomot crescând. Țipete. Iar Krista își agită pumnul spre polițist. Lovitura păru amplificată de mii de ori: un zgomot răsunător, cu ecou. Apoi pierdu noțiunea timpului, iar polițistul îi răsuci brațul

Kristei la spate, în timp ce ea se zbătea și se chircea ca un animal.

— Ești arestată pentru atacarea unui polițist…

— Dă-mi drumul!

— Ai dreptul să nu spui nimic. Tot ce spui poate și va fi folosit împotriva ta în instanță.

Îi puse cătușele. Heather nu știa dacă să se simtă ușurată sau îngrozită. Poate că amândouă. Krista încă striga, în timp ce polițistul o conducea afară de pe verandă, spre mașină, striga după Lily, țipa în legătură cu drepturile ei. Apoi ajunse în mașină, ușa se închise și se făcu liniște, se mai auzi doar motorul pornit, pietrișul scrâșnind, când polițistul întoarse mașina. Un licăr al farurilor. Apoi beznă. Lumina de pe verandă se stinsese din nou.

Heather tremura. Când în sfârșit reuși să vorbească, singurul lucru pe care putu să îl spună fu:

— O urăsc.

Apoi, din nou:

— O urăsc.

— Vino, scumpo!

Anne o cuprinse cu brațul de umeri.

— Să mergem înăuntru.

Heather răsuflă. Lăsă și furia să iasă odată cu respirația. Intrară în casă împreună, în răcoarea de pe hol, în jocul de umbre și lumină de lună care îi era deja familiar. Se gândi la Krista, dezlănțuită în mașina de poliție. Nodul din stomac începu să i se relaxeze. Acum toți știau adevărul: cum era Krista și de ce anume fugeau ea și Lily.

Anne o strânse ușor.

— O să fie bine. O să fiți bine.

Heather se uită la ea. Reuși să zâmbească.

— Știu.

•

Sfârșitul de august era cea mai tristă perioadă din an în Carp. Poate chiar cea mai tristă de oriunde. În fiecare an, indiferent cum era vremea, piscinele publice erau pline de lume, parcurile acoperite de pături pentru picnic și prosoape de plajă, drumurile pline cu mașini bară la bară, coborând în weekenduri spre Copake Lake. Un nor unduitor de gaze de eșapament plutea peste copaci, amestecându-se cu mirosul de cărbuni și de fum

de la sutele de grătare. Era o ultimă demonstrație explozivă a verii, linia trasă în nisip, o încercare disperată de a ține la distanță toamna.

Dar toamna mușca cerul albastru cu dinții ei, sfâșia bucăți de soare, întindea acel nor greu de fum mirosind a carne. Venea. Nu mai dura mult.

Avea să aducă ploaie, și frig, și schimbare.

Dar înainte de asta: proba finală. Cea mai grea.

Înfruntarea.

JOI, 25 AUGUST

DODGE

Ziua înfruntării era umedă și rece. Dodge își puse blugii preferați și un tricou vechi, ieși desculț în sufragerie, mâncă cereale dintr-un bol și se uită la câteva emisiuni cu Dayna, glumind pe seama unor proști care își lăsau filmată toată viața. Ea părea ușurată că el se purta normal.

Dar în tot acel timp mintea lui era la câțiva kilometri distanță, în beznă, unde motoarele erau ambalate, cauciucurile scrâșneau și mirosea a fum.

Era îngrijorat. Îngrijorat că focul va izbucni prea devreme, când încă va fi la volan. Și îngrijorat că Ray nu va accepta schimbul. Conta pe asta, repetase discursul în minte: „Vreau să schimbăm mașinile”, va spune el, după ce Heather îl va lăsa să câștige prima rundă. „Să fiu sigur că se joacă cinstit. Să fiu sigur că el nu forțează motorul sau că nu îmi face probleme cu frânele”.

Cum putea Ray să refuze? Dacă Dodge conducea cu grijă, cu cel mult șaizeci de kilometri la oră, motorul nu se va încinge prea tare, iar explozia nu se va declanșa. Heather trebuia să îl lase să câștige, chiar dacă el va merge foarte încet. Ray nu va bănui niciodată.

Apoi Ray va urca în mașină, va călca accelerația, iar motorul va începe să scoată fum și scântei și…

Răzbunare.

Dacă totul mergea conform planului. Dacă, dacă, dacă. Ura cuvântul acela stupid.

La ora trei după-amiază, Bill Kelly veni să o ducă pe Dayna la fizioterapie. Dodge nu înțelegea cum se strecurase Kelly în viețile lor. Practic, Dayna îl scotea din sărite. De parcă, brusc, erau o mare familie fericită și unită, iar Dodge era singurul care nu uitase: nu erau o familie, niciodată nu vor fi. Întotdeauna fuseseră Dodge și Dayna, nimeni altcineva.

Iar acum o pierduse și pe ea.

— O să fii bine? întrebă ea.

Se descurca grozav cu scaunul, se rotea pe lângă mobilă, se sălta pe locul unde podeaua era ușor denivelată. Ura faptul că ea ajunsese să se obișnuiască în situația aceea.

— Da, sigur.

Intenționat nu o privi.

— O să mă uit la televizor.

— Ne întoarcem în câteva ore. Cred că într-adevăr funcționează, Dodge.

— Mă bucur, zise el.

Era surprins să simtă un nod în gât. Ea aproape că ajunsese la ușă, când o strigă.

— Dayna. *Totul pentru tine.*

Ea se întoarse.

— Ce e?

El reuși să zâmbească.

— Te iubesc.

— Nu fi bleg! zise ea și îi zâmbi.

Apoi ieși din casă și închise ușa după ea.

HEATHER

Cu fiecare minut care trecea, era mai aproape de final. Heather ar fi trebuit să se simtă ușurată, dar toată ziua fu îngrozită. Își spuse că tot ce trebuia să facă era să piardă. Trebuia să aibă încredere că Dodge își va ține promisiunea în legătură cu banii.

El nu juca pentru bani. Mereu știuse asta, cumva. Dar își dorea să-l fi făcut să-i spună ce îl motiva cu adevărat. Poate că asta o determina să fie agitată: acum, chiar și la finalul jocului, nu înțelegea scopul lui final. Avea impresia că erau în derulare și alte jocuri, reguli secrete, pacturi și alianțe, iar ea era doar un pion.

În jurul orei cinci, furtuna trecu, iar norii se risipiră. Aerul era dens, de la umezeală și țânțari. Drumurile vor fi alunecoase. Dar își aminti că nu conta. Putea pretinde că și-a pierdut curajul sau chiar să și-l piardă în ultima clipă. Apoi Dodge și Ray puteau să se înfrunte, iar ea să scape.

Totuși, senzația de greață – o greutate în stomac, o mâncărime sub piele – nu o părăsea.

Înfruntarea tocmai începuse. Nu fuseseră trimise mesaje formale, nici SMS-uri, nici e-mailuri. Bishop se dăduse la fund acum, în caz că cineva era furios pentru felul în care jocul fusese dat în vileag. Heather nu-l învinuia. Probabil că și Vivian era cu capul în nisip. Pentru prima dată în istoria jocului, întrecerea finală se desfășura cu sau fără arbitri. Dar veștile ajunseră la Heather, așa cum se întâmpla mereu într-un oraș mic, în care nu se petrecea altceva. Polițiștii erau postați peste tot în jurul pistei unde avea loc întrecerea în mod tradițional. Deci: schimbare de loc. Un teren nu departe de vale și de vechile șine de tren.

Heather se întrebă, cu o tresărire, dacă Nat va apărea.

Era șase când plecă. Mâinile îi tremurau deja și se temea că peste vreo oră și ceva va fi prea agitată să conducă și se va pierde complet cu firea. Anne fusese de acord să o lase să ia mașina, iar Heather se ura pentru că mințise în legătură cu motivul pentru care avea nevoie de ea. Dar își spuse că era ultima dată, nu vor mai fi alte minciuni. Și va fi foarte atentă, va scoate mașina de pe drum cu mult înainte ca Dodge să se apropie de ea.

Nu-și luă la revedere de la Lily. Nu voia să facă vâlvă. Nu era mare lucru. Va fi acasă în cel mult câteva ore.

Tocmai ieșise de pe alee, când își simți telefonul vibrând, îl ignoră, dar imediat începu să sune din nou. Apoi a treia oară. Trase pe margine și scoase telefonul din buzunar.

Nat. Îndată ce răspunse, știu că se întâmplase ceva foarte, foarte grav.

— Heather, te rog, zise Nat, încă înainte ca ea să o salute, ceva rău o să se întâmple. Trebuie să îi oprim.

— Stai, stai!

Heather o auzea cum își trage nasul.

— Calmează-te! începe cu începutul.

— O să se întâmple în seara asta. Trebuie să facem ceva. O să moară. Sau o să-l omoare pe Ray.

Heather abia reușea să urmărească firul celor spuse de Nat.

— Cine?

— Dodge, scânci Nat. Te rog, Heather. Trebuie să ne ajuți. Heather trase aer în piept. În acel moment soarele ieși complet dintre nori. Cerul era presărat cu fâșii roșii, exact de culoarea sângelui proaspăt.

— Cine înseamnă noi?

— Doar vino. Te rog. O să-ți explic totul când ajungi aici.

DODGE

Dodge ajunse în vale imediat după șase seara. Mașina pe care i-o împrumutase Bishop – o Le Sabre pe care Dodge știa că niciodată nu o va putea returna – era veche și încăpățânată și se lăsa spre stânga, de câte ori el îi permitea. Dodge nu avea nevoie de ea pentru mult timp.

Parcă pe marginea drumului, acolo unde avea să aibă loc înfruntarea. Drumul era pustiu, poate că oamenii erau descurajați de vremea rea. Dodge era bucuros. Nu putea risca să fie văzut. Nu-i luă mult timp. Era surprinzător de ușor, joacă de copii, ceea ce era ironic, mai ales având în vedere că Dodge picase la chimie de două ori și nu era chiar un om de știință. Amuzant cât de ușor găseai rahaturile acelea online. Explozive, bombe, cocktailuri Molotov, bombe artizanale… orice doreai. Să înveți cum să arunci în aer pe cineva era mai ușor decât să cumperi o amărâtă de bere.

Mai devreme, pusese un pic de polistiren în niște benzină și turnase amestecul într-un borcan. Napalm făcut în casă, la fel de ușor ca prepararea unui dressing pentru salată. Acum, cu grijă, lipi o pocnitoare cu bandă adezivă în exteriorul borcanului și așeză toată chestia în compartimentul motorului.

Nu prea aproape de țevile de eșapament, mai întâi, trebuia să termine de întrecerea cu Heather. Și va conduce atent, se va asigura că motorul nu se încinge prea tare. Apoi mașina va merge la Ray. Iar Ray o va călca, pocnitoarea se va aprinde, borcanul se va sparge și va elibera explozibilul.

Kaboom.

Tot ce trebuia să facă acum era să aștepte.

Dar aproape imediat primi un mesaj de la Heather.

Trec să te iau. Urgent. Trebuie să vorbim.

Apoi:

Acum.

Dodge înjură tare. Apoi, simți o teamă bruscă: Heather o să dea înapoi. Asta ar strica tot. Îi scrise repede: *intersecția Wolf Hill cu Pheasant. Ia-mă de acolo.*

Vin, răspunse ea.

Dodge se învârtea în cerc și fuma, în timp ce o aștepta. Fusese calm, dar acum era agitat, avea o senzație de mâncărime, de neastâmpăr, de parcă îi umblau păianjeni pe sub piele.

Și-o aminti pe Dayna pe patul de spital, când o văzuse prima dată după accident, cu ochii mari, cu un pic de sânge și muci la gură, spunând: „Nu-mi simt picioarele. Ce s-a întâmplat cu picioarele mele?” Devenise isterică, încercase să se ridice și căzuse în brațele lui. Se gândi la Luke Hanrahan plecând cu cincizeci de mii; și la noaptea în care se dusese la casa Hanrahan cu bâta de baseball și fusese prea speriat să facă ceva. Și până să ajungă Heather, se simți ceva mai bine.

•

Heather nu-i spuse nimic în mașină.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

Dar ea tot repeta:

— Ai răbdare, da? Vrea să îți spună chiar ea.

— Ea? stomacul lui tresări.

— Nat.

— A pățit ceva?

Dar Heather doar clătină din cap, în semn că nu îi va spune nimic. Dodge deja se enerva. Nu era momentul; trebuia să se concentreze. Stomacul i se strânsese de nervi. Dar în același timp era flatat că Heather avea nevoie de el, flatat și că Nat ceruse să îl vadă. Și încă mai erau două ore până să se întunece de tot. Mai mult decât suficient.

Pe aleea din fața casei lui Nat erau două mașini, una dintre ele era o camionetă Chevy veche, pe care nu o recunoscu. Se întrebă dacă asta era cumva un fel de intervenție pentru ea și avu din nou senzația aceea ciudată pe sub piele.

— Ce se întâmplă? întrebă din nou.

— Ți-am zis. O să vrea să îți explice personal.

Ușa era descuiată. În mod ciudat, deși afară lumina se micșora repede, în casă nu erau aprinse becurile. Aerul era

cețos și gri, ca o pătură care acoperea totul și estompa detaliile. Când intră în casa lui Nat, avu senzația pe care o avea când pășea în biserică: de parcă ar fi încălcat un spațiu sacru. Era lemn peste tot, o grămadă de mobilă frumoasă, lucruri care strigau cuvântul „bani”. Dar niciun sunet.

— Măcar e aici?

Vocea lui se auzi prea tare.

— Jos.

Heather trecu în fața lui. Deschise o ușă din dreapta sufrageriei. Niște scări neterminate duceau spre ceea ce, evident, era un subsol. Lui Dodge i se păru că aude mișcare, poate o șoaptă, dar apoi nimic.

— Ia-o înainte, zise Heather.

Vru să îi spună să meargă ea în față, dar nu dorea să creadă că îi era frică. Deși îi era, habar n-avea de ce. Era ceva la locul acela, poate liniștea, care îl speria. De parcă i-ar fi simțit ezitarea, Heather zise:

— Haide, o să vorbim jos. O să îți spună tot.

Heather făcu o pauză, apoi:

— Nat?

— Aici! se auzi vocea lui Nat, de la subsol.

Mai liniștit, el se îndreptă spre scări, în aerul stătut, umed. Subsolul era mare și plin cu mobilă nefolosită. Tocmai ajunsese la capătul scărilor, când se întoarse să o caute pe Nat, iar luminile se stinseră. Îngheță, nedumerit.

— Ce… începu să zică, dar apoi se simți înșfăcat și auzi o explozie de voci.

O clipă se gândi că făcea parte din joc, o probă pe care nu o anticipase.

— Aici, aici, zicea Nat.

Dodge se zbătu, dar oricine îl ținea părea mare, musculos, puternic. Un tip. Dodge își dădu seama de asta după statură și după miros, mentol, bere, aftershave. Dădu din picioare; tipul înjură și ceva se răsturnă. Se auzi zgomot de sticlă spartă.

— Rahat! Aici. Aici, zise Natalie.

Dodge trebui să se așeze pe un scaun. Îi răsuciră mâinile la spate, legându-i-le. Cu bandă adezivă. Și picioarele, la fel.

— Ce dracu’?

Acum țipa.

— Dă-te dracului de pe mine!

— Șșșșșt! Dodge. E în regulă.

Chiar și în clipa aceea Dodge se simți paralizat de vocea lui Natalie. Nici măcar nu mai putu să se zbată.

— Ce naiba e asta? Ce faci?

Ochii lui se obișnuiau încet cu întunericul. Îi zărea doar silueta, contururile adânci ale ochilor prea triști, niște găuri întunecate.

— E pentru binele tău, zise ea.

— Ce tot vorbești?

El se gândi deodată la mașina parcată pe Pheasant Lane, la borcanul cu benzină și polistiren ascunse lângă motor, de parcă erau o inimă secretă. Încercă să se elibereze de banda care îl lega.

— Dă-mi drumul!

— Dodge, ascultă-mă.

Vocea lui Nat era spartă și își dădu seama că plângea.

— Știu… știu că îl învinuiești pe Luke de ceea ce i s-a întâmplat surorii tale. De accident, nu-i așa?

Dodge se simți străbătut de un fior rece ca gheața. Nu reuși să vorbească.

— Nu știu ce pui la cale, dar nu o să te las să faci nimic, zise Nat. Trebuie să te oprești.

— Dă-mi drumul!

Vocea lui creștea în intensitate. Se lupta cu o senzație de panică, o senzație de teamă care îi trecea prin tot corpul, aceeași pe care o simțise cu doi ani în urmă, pe gazonul din fața casei familiei Hanrahan.

— Dodge, ascultă-mă!

Mâinile ei erau pe umerii lui. Vru să se scuture, dar nu reuși. Iar o parte din el o dorea și o ura în același timp.

— O fac pentru tine. Pentru că țin la tine.

— Nu știi nimic, zise el.

Îi simțea mirosul pielii, o combinație de vanilie și gumă, care îl făcu să tânjească după ea.

— Dă-mi drumul, Natalie! E o nebunie!

— Nu. Îmi pare rău, dar nu.

Degetele ei îi atinseră obrazul.

— Nu te las să faci vreo prostie. Nu vreau să pățești ceva.

Ea se aplecă până când buzele ei aproape că le atingeau pe ale lui. Dodge se gândi că poate o să-l sărute, iar el nu avea

cum să se ferească, să se opună. Apoi îi simți mâinile pe coapse, pipăindu-l.

— Ce fa...

Dar chiar atunci ea îi găsi buzunarul și îi luă cheile și telefonul.

— Îmi pare rău, zise ea și se ridică.

Și vocea ei chiar suna a regret.

— Dar, crede-mă, așa e cel mai bine.

Un val de neajutorare îl copleși. Făcu o ultimă încercare zadarnică de a se elibera. Scaunul se mișcă un pic pe podeaua din beton.

— Te rog, Natalie!

— Îmi pare rău, Dodge. Mă întorc imediat după înfruntare. Jur.

Ea bâjbâi după telefon, iar ecranul se lumină pentru moment și îi văzu fața, adânciturile triste ale ochilor, expresia de milă și regret. Și pe tipul din spatele ei. Cel care îl pusese pe scaun.

Se îngrășase – cel puțin paisprezece kilograme – și își lăsase părul să crească. Nu părea să-i meargă rău cu cele cincizeci de mii. Dar ochii lui îl recunoscură, linia puternică a bărbiei și cicatricea, ca un viermișor alb peste sprânceana stângă.

Dodge simți un șoc prin tot corpul. Nu mai putea nici să vorbească, nici să respire.

Luke Hanrahan.

HEATHER

Heather așteptă în mașină ca Natalie și Luke să facă ce aveau de făcut. Încerca să respire normal, dar plămânii ei nu se supuneau și continuau să i se agite în piept. Acum va trebui să concureze cu Ray Hanrahan. Nu putea să cedeze sau să se fofileze.

Se întrebă ce plănuise Dodge pentru seara aceea. Nici Luke nu știa exact, deși le arătase lui Nat și lui Heather câteva dintre mesajele de amenințare de la el.

Lui Heather i se părea ciudat să stea în bucătăria lui Nat cu Luke Hanrahan, fotbalistul vedetă Luke Hanrahan, regele întors acasă, cel care fusese dat afară de la serbarea de final de an, pentru că fumase iarbă în vestiar, în timpul festivității. Câștigătorul Panicii. Cel care cândva atacase un casier de la 7-Eleven, în Hudson, pentru că nu voise să îi vândă țigări. Arăta ca

naiba. Doi ani departe de Carp nu-i priiseră, ceea ce era șocant pentru Heather. Ea credea că tot ce trebuie să faci – tot ce le trebuia tuturor – era să pleci. Dar poate că duceai cu tine propriii demoni, la fel cum îți purtai umbra.

O găsise pe Nat, îi spusese el, cu ajutorul unui bilet de pariu care ajunsese la el în Buffalo. Și cu al acelui video stupid, cel filmat la turnurile de apă, în care Dodge avea brațul în jurul gâtului lui Natalie.

Dintre jucătorii rămași, Natalie fusese cel mai ușor de localizat, iar el sperase ca ea să îl ajute să-l facă pe Dodge să se retragă.

În cele din urmă, Nat ieși din casă. Heather o văzu vorbind cu Luke pe veranda din față; el era aproape de două ori cât ea. Ciudat cum, cu câțiva ani în urmă, Nat ar fi dat orice ca Luke să se uite măcar spre ea sau să știe cine era. Era foarte bizar cum viața mergea înainte: întorsăturile și drumurile închise, oportunitățile neașteptate.

Speranța era mereu în posibilități.

— Ce face Dodge? întrebă ea, când Nat urcă în mașină.

— E furios.

— L-ai răpit.

— Pentru binele lui, zise Nat și un moment păru furioasă.

Dar apoi zâmbi.

— N-am mai răpit pe nimeni până acum.

— Nu-ți face un obicei din asta.

Amândouă păreau hotărâte să nu aducă vorba despre cearta lor, iar Heather era bucuroasă. Făcu semn spre Luke, care urca în mașina lui.

— Vine să se uite?

Nat clătină din cap.

— Nu cred.

Se opri, apoi zise cu voce joasă.

— E îngrozitor ce i-a făcut Daynei. Probabil că se urăște.

— Așa pare, zise Heather.

Dar nu voia să se gândească la Luke, sau la sora lui Dodge, sau la picioare îngropate sub tone de metal. Deja era plină de nervi.

— Te simți bine? întrebă Nat.

— Nu, zise ea tăios.

— Ești atât de aproape, Heather. Ești aproape la final. Câștigi.

— Nu câștig încă, zise Heather și acceleră.

Nu mai putea amâna. Abia dacă mai era lumină afară, de parcă orizontul era o gaură neagră, care absorbea toată culoarea. Și îi mai trecu prin cap ceva.

— Iisuse! Asta e mașina lui Anne! Abia mi-a dat voie să o conduc. Nu pot concura cu ea.

— Nu trebuie.

Nat băgă mâna în poșetă și scoase niște chei, pe care le flutură teatral sub nas. Heather se uită la ea.

— De unde de ai?

— Dodge.

Nat strânse cheile în palmă și le băgă înapoi în geantă.

— Poți folosi mașina lui. Mai bine să fii în siguranță decât să îți pară rău, nu?

•

Când soarele dispăru de tot, iar luna despică cerul ca o coasă uriașă, se adunară. Se materializară în tăcere din pădure; coborâră în vale, alunecând pe pietriș; sau în mașini, conducând încet, cu farurile stinse, ca submarinele în beznă. Și până să apară stelele erau toți acolo: toți tinerii din Carp veniseră să asiste la confruntarea finală.

•

Era timpul. Nu mai era nevoie ca Diggin să repete regulile; toți știau regulile cursei. Fiecare mașină încerca să o scoată din joc pe cealaltă, mergând cu viteză, pe o singură bandă. Prima care virează pierde.

Iar câștigătorul ia potul.

Heather era atât de agitată, că avu nevoie de trei încercări să învârtă cheia. Găsise mașina trasă pe marginea drumului îngropată în tufișuri. Era mașina lui Bishop, probabil că Dodge o împrumutase.

Era exagerat de nervoasă că Bishop îl ajutase pe Dodge astfel. Se întrebă dacă Bishop va risca să vină acolo în seara aceea, să stea undeva în mulțime, în masa întunecată de oameni, de fețe care nu se vor putea distinge în lumina slabă a lunii. Era prea mândră să-i trimită un mesaj să afle. Și jenată. El încercase să vorbească cu ea, să îi explice, iar ea se purtase oribil.

Se întrebă dacă o va ierta.

— Cum te simți? o iscodi Nat.

Se oferise să stea cu ea până în ultima secundă posibilă.

— Sunt bine, zise ea, dar era o minciună.

Buzele îi erau amorțite. Își simțea limba îngroșată. Cum va conduce, când ea abia își simțea mâinile? În timp ce trase mașina la linia de start, farurile luminară grupuri de fețe albe ca stafiile, care așteptau tăcute în umbra copacilor. Motorul gemea, de parcă ceva nu era în regulă cu el.

— O să te descurci, zise Nat.

Se răsuci spre ea. Deodată, făcu ochii mari, insistenți.

— O să fii bine, da?

O spuse de parcă încerca să se convingă pe ea însăși. Diggin gesticulă spre Heather, în semn că ar trebui să întoarcă mașina. Motorul scotea un zgomot ciudat. I se păru că simte și un miros bizar, dar apoi se gândi că e doar în imaginația ei. Totul se va termina curând, oricum. Treizeci, patruzeci de secunde, cel mult. Când reuși să întoarcă mașina în direcția potrivită, Diggin bătu cu degetele în parbrizul ei și îi făcu un semn scurt din cap.

La celălalt capăt al drumului – la trei sute de metri de ea sau poate o mie – văzu cercurile gemene ale farurilor lui Ray. Se aprindeau și se stingeau. Pornite, oprite. Ca un fel de avertizare.

— Ar trebui să pleci, zise Heather.

Avea un nod în gât.

— Suntem pe cale să începem.

— Te iubesc, Heather.

Nat se aplecă și își puse brațele în jurul gâtului ei. Mirosea familiar, a Nat, și o făcu pe Heather să-i vină să plângă, de parcă își luau rămas-bun pentru totdeauna. Apoi Nat se retrase.

— Uite, dacă Ray nu virează, adică, dacă ești aproape și nu pare că are de gând să o facă… trebuie să îmi promiți că o faci tu. Nu poți risca o coliziune, da? Promite-mi.

— Promit.

— Baftă!

Apoi Nat plecă. Heather o văzu alergând spre marginea drumului. Iar ea rămase singură în mașină, în beznă, cu o fâșie lungă și îngustă de drum în față, ca un deget îndreptat spre lucirea farurilor îndepărtate.

Se gândi la Lily.

Se gândi la Anne.

Se gândi la Bishop.

Se gândi la tigri și la toate eșecurile din viața ei.

Își jură că nu va fi prima care va vira.

•

În timp ce stătea în subsolul mirosind a naftalină și a mobilă veche, Dodge își dădu seama, prea târziu, de ce îi luase Nat cheile și, strigând, se luptă să se dezlege, cu gândul la micuța inimă-bombă cu ceas...

•

Ceva de la motor scotea fum. Heather văzu mici dâre de fum ieșind de sub capotă ca niște șerpișori negri. Dar chiar atunci Diggin păși în mijlocul drumului, cu bustul gol, fluturându-și tricoul pe post de steag.

Apoi fu prea târziu. Auzi scrâșnetul cauciucurilor pe asfalt. Ray începuse să se miște. Apăsă piciorul pe accelerație, iar mașina țâșni în față. Fumul se intensifică imediat; o clipă vederea el fu complet acoperită.

Panică.

Apoi fumul se risipi și reuși să vadă. Faruri care se făceau mai mari. Strălucirea lunii. Și fumul care ieșea de sub capotă. Totul se petrecea repede, prea repede, ea înainta cu viteză, nu exista altceva decât două luni care creșteau... se apropiau...

Duhoarea de cauciuc ars și scrâșnetul pneurilor...

Mai aproape, mai aproape...

Ea continua să înainteze. Vitezometrul ajunse la șaizeci de kilometri pe oră. Era prea târziu să vireze și nici el nu o făcea. Era prea târziu să facă orice, în afară de a se ciocni.

Din motor izbucniră flăcări, un foc uriaș. Heather țipă. Nu vedea nimic. Volanul i se smuci în mâini, iar ea se luptă să țină mașina pe drum. Mirosea a plastic ars, iar plămânii i se înecau de la fum.

Călcă frânele, copleșită brusc de o certitudine: va muri. Zări mișcare undeva în stânga ei – cineva alerga pe drum? – și își dădu seama, o clipă mai târziu, că Ray virase, să o evite, trăsese de volan spre stânga și se îndrepta direct între copaci.

Se auzi o izbitură cutremurătoare, când trecu pe lângă el, cu flăcările acoperindu-i parbrizul. Heather țipă. Știa că trebuia să sară din mașină atunci, înainte să lovească ceva.

Derapa, trepida, se rotea; mașina încetinea, deviată spre copaci. Heather se luptă să deschidă ușa. Mânerul era blocat și se gândi că va rămâne prinsă acolo și că va arde de vie. Apoi se împinse cu umărul în ușă, aceasta se deschise, iar ea sări

rostogolindu-se, simți mușcătura asfaltului pe braț și pe umăr, simți gust de praf și nisip, auzi un vuiet îndepărtat, de parcă oamenii îi strigau numele. Din roțile mașinii țâșniră scântei, când sări de pe drum și intră în copaci.

Se auzi o explozie atât de puternică, încât o simți prin tot corpul. Își acoperi capul. Acum chiar auzea că oamenii îi strigau numele. Și pe al lui Ray. O sirenă urla în depărtare. Pentru o clipă, se gândi că trebuie să fi murit. Dar simțea gust de sânge în gură. Dacă ar fi fost moartă, nu l-ar fi simțit. Ridică privirea. Mașina era distrusă; o coloană de flăcări o cuprinsese, transformând-o într-un morman de cauciuc și metal. În mod uimitor, reuși să se ridice în fund, apoi în picioare. Nu simțea nicio durere, de parcă se uita la un film despre viața ei. Iar acum nu mai auzea nimic. Nici vocile care îi strigau numele, spunându-i să iasă de pe drum, să se îndepărteze de mașină, nici sirenele. Se simțea ca într-un spațiu inundat cu apă, adânc și tăcut.

Se întoarse și îl văzu pe Ray chinuindu-se să iasă din mașină. Îi curgea sânge pe față; trei oameni încercau să îl scoată dintre resturile automobilului. Când virase, se izbise de un copac; capota mașinii era îndoită, comprimată aproape la jumătate.

Iar atunci văzu de ce.

Stând în mijlocul drumului, complet nemișcat, la doar câțiva metri, era tigrul. O privea pe Heather cu ochii aceia negri profunzi, ochi bătrâni și triști, ochi care văzuseră trecând secole. În clipa aceea simți un șoc și își dădu seama că tigrul era speriat, speriat de zgomotul flăcărilor, de oamenii care țipau și se înghesuiau pe ambele margini ale drumului.

Dar ea, Heather, nu mai era speriată.

Ea era împinsă înainte de o forță pe care nu o putea explica. Nu simțea decât milă și înțelegere. Pe drum erau doar ea și tigrul. Și în ultima clipă a jocului, în timp ce fumul se ridica în nori denși, iar flăcările se întindeau spre cer, Heather Nill se îndreptă fără ezitare spre tigru, puse blând mâna pe capul lui și învinse.

SÂMBĂTĂ, 8 OCTOMBRIE

HEATHER

La început de octombrie, Carp se bucură de o falsă lună de vară. Era cald și, dacă nu ar fi fost copacii ce-și schimbaseră deja haina, presărată acum cu tonuri de roșcat și portocaliu printre frunzele verzi, ai fi zis că vine vara.

Într-o zi, Heather se trezi cu un impuls puternic de a se duce la locul unde începuse jocul. O ceață se ridica încet și se risipea odată cu soarele care urca pe cer; aerul mirosea a pământ umed și a iarbă proaspăt tăiată.

— Vrei să mergem să înoți, Billy? o întrebă pe Lily când aceasta se rostogoli clipind, cu părul răsfirat pe pernă.

Heather îi vedea pistruii de pe nas, genele nuanțate de soare și se gândi că sora ei nu arătase niciodată mai drăguț.

— Și cu Bishop? întrebă Lily.

Heather nu se putu abține să zâmbească.

— Și cu Bishop.

Bishop venea cu mașina acasă de la facultate în weekend pentru a-și îndeplini serviciile comunitare. Și să o vadă pe Heather. În final, hotărî să îi invite și pe Nat și pe Dodge. Așa i se părea corect. Când micul plic galben cu o cheie aurie în el, cheia unui seif de la o bancă locală, sosise în cutia poștală în mod misterios, o luase și împărțise banii cu ei trei. Știa că Dodge îi va da lui Bill Kelly mare parte din ai lui; construiau un mic memorial pentru Little Kelly, pe locul casei Graybill, care fusese demolată. Nat lua cursuri de actorie în Albany și avea un job de model în weekenduri, la Hudson Valley Mall. Iar în ianuarie Heather se va înscrie la cursul de medicină veterinară al Jefferson Community College.

Heather umplu mașina cu pături, prosoape de plajă, spray de țânțari și cremă de protecție solară; un vraf de reviste vechi din sufrageria lui Anne; o geantă frigorifică plină cu *ice tea –,* câteva pungi cu chipsuri; și șezlonguri de plajă, din material cu dungi, decolorat. Simțea că a doua zi vremea se va schimba din nou, iar aerul va fi răcoros.

În curând, Krista va ieși din programul ei de treizeci de zile, apoi Heather și Lily poate că se vor întoarce temporar în Fresh Pines.

Iar în scurt timp vor începe lunile de ploi.

Dar în ziua aceea era perfect.

Ajunseră la estuar chiar înainte de prânz. Nimeni nu prea vorbise în mașină. Lily se înghesuise între Dodge și Nat, pe locurile din spate. Nat îi împletise o parte din păr și îi șușotise despre actrițele pe care le considera cele mai drăguțe; Dodge își sprijinise capul de geam; și doar din când în când zâmbea și astfel Heather știuse că nu doarme. Bishop își ținea o mână pe genunchiul ei. Încă îi părea un miracol să îl vadă acolo, să știe că era al ei, așa cum fusese mereu. Dar totul era altfel acum.

Altfel și mai bine.

Odată coborâți din mașină, toate reținerile lor dispărură. Lily alergă chiuind în pădure, cu prosopul fluturând deasupra capului, ca un banner. Nat fugi după ea, dând la o parte crengile din drumul ei. Dodge și Bishop o ajutară pe Heather să golească portbagajul și se îndreptară toți spre copaci.

Plaja părea mai curată decât de obicei. Două coșuri de gunoi fuseseră aduse în celălalt capăt al malului, iar fâșia de plajă cu nisip și pietriș nu mai era presărată cu obișnuitele mucuri de țigară și doze de bere. Soarele filtrat printre copaci arunca o nebunie de culori peste apă, nuanțe de purpuriu, verde și albastru. Până și malul abrupt de pe partea cealaltă a apei, de unde săriseră toți jucătorii, părea frumos acum și nu înspăimântător: din fisurile rocilor creșteau flori, observă Heather, iar plantele agățătoare coborau spre apă. Copacii de sus erau deja roșiatici.

Lily alergă înapoi spre Heather, în timp ce ea întindea pătura. Adia o briză ușoară, iar Heather fu nevoită să fixeze colțurile cu diverse obiecte: șlapii ei, ochelarii de soare ai lui Bishop, geanta de plajă.

— Acolo e, Heather? arătă Lily. De acolo ai sărit?

— Și Nat a sărit. Toți am sărit, cu excepția lui Bishop.

— Ce pot să zic?

El deja își desfăcea șireturile tenișilor. Îi făcu cu ochiul lui Lily.

— Sunt un laș.

Scurt, privirea lui o întâlni pe a lui Heather. După tot acel timp, ei încă nu-i venea să creadă că el planificase Panica sau că

îl iertase pentru că nu îi spusese. N-ar fi ghicit nici într-un milion de ani: Bishop al ei, cel mai bun prieten al ei, băiatul care obișnuia să o provoace să-și mănânce crustele de pe julituri, iar apoi aproape că vomitase, după ce o făcuse.

Dar tocmai asta era ideea. El era același, dar altfel. Iar asta o umplea de optimism. Dacă oamenii se schimbau însemna că și ea putea să se schimbe. Putea fi altfel.

Putea fi mai fericită.

Heather avea să fie mai fericită, deja era mai fericită.

— Nu e chiar așa sus, zise Lily.

Se uită mai bine.

— Cum ați ajuns acolo?

— Ne-am cățărat, zise Heather.

Lily deschise gura, fără să scoată un sunet.

— Haide, Lily!

Nat stătea lângă apă și își dădea jos pantalonii scurți. Dodge era la mică distanță, zâmbind, în timp ce o privea.

— Hai să ne întrecem!

— Nu e cinstit!

Lily alergă, încercând totodată să-și scoată tricoul. Heather și Bishop se întinseră pe pătură, pe spate. Ea își puse capul pe pieptul lui. Din când în când, el își trecea ușor degetele prin părul ei. O vreme nu vorbiră. Nu era nevoie. Heather știa că, orice s-ar fi întâmplat, el va fi mereu al ei și vor avea mereu asta: o zi perfectă, o amânare a frigului.

Heather aproape că adormise, când el se mișcă.

— Te iubesc, Heather.

Ea deschise ochii. Îi era cald și lene.

— Și eu te iubesc.

Cuvintele ieșiră ușor. El o sărută, o dată, ușor, pe cap; apoi, când ea își înclină fața spre a lui, mai apăsat, pe buze. Atunci Lily începu să strige.

— Heather! Heather! Uită-te la mine! Heather!

Lily era chiar în vârful stâncilor. Heather nu o văzuse cățărându-se; trebuie să fi fost rapidă. Simți un fior de teamă.

— Dă-te jos!

— E în regulă, zise Dodge.

El era acum în apă cu Nat, lui Heather nu-i venea să creadă că Nat reușise să îl convingă să înoate sau că el chiar avea costum

de baie. O ținea cu un braț de mijloc pe Nat. Arătau minunat împreună, ca niște statui sculptate din piatră de culori diferite.

— Uită-te la mine! strigă Lily. O să sar!

Și sări; fără să ezite, Lily se aruncă. Un moment păru suspendată, cu picioarele și brațele răsfirate, cu gura deschisă, râzând. Apoi lovi apa, stropind și strigând:

— Ai văzut? Nu mi-a fost teamă. Deloc.

O senzație de bucurie o umplu pe Heather, o făcu să se simtă ușoară și amețită. Era în picioare și se aruncă în apă înainte ca Lily să ajungă la mal, trecu pe lângă Nat stropind-o, aceasta țipă și o prinse pe sora ei, în timp ce încerca să stea în picioare, apoi o trase înapoi în apă.

— Nu ți-a fost frică, hm?

Heather atacă abdomenul gol al lui Lily, în timp ce ea încerca să scape, țipând și râzând, strigându-i lui Bishop s-o ajute.

— Ți-e frică să fii gâdilată, hm? Ți-e frică?

— Bishop, ajută-mă! țipa Lily, în timp ce Heather o lua în brațe.

— Vin, Lily!

Apoi Bishop intră în apă și o trase pe Heather, astfel încât se scufundară toți trei. Ea ieși la suprafață stropind, râzând, împingându-l.

— Nu poți scăpa de mine așa ușor, zise el.

Bishop o ținea mai departe de mijloc pe Heather. Ochii lui erau de un verde-albastru ca apa. Bishop al ei. Cel mai bun prieten al ei.

— Copii, copii, nu vă bateți! îi tachină Nat.

Vântul înfiora pielea lui Heather, dar soarele era cald. Știa că ziua aceea, senzația aceea nu vor ține o veșnicie. Totul trecea; de aceea și era atât de frumos. Lucrurile aveau să devină din nou dificile. Dar era în regulă.

Îndrăzneala te ducea mai departe, orice s-ar fi întâmplat.

Într-o zi, poate că va fi chemată să sară din nou. Și o va face. Acum știa că întotdeauna există lumină, dincolo de întuneric, de teamă, dincolo de adâncuri; există o lumină la care trebuie să ajungi, și aer, și spațiu, și libertate.

Întotdeauna există un drum înainte sau înapoi, nu trebuie să-ți fie teamă.

virtual-project.eu
NEMIRA
YOUNG ADULT
panica
Bestseller New York Times
LAUREN OLIVER

Vp